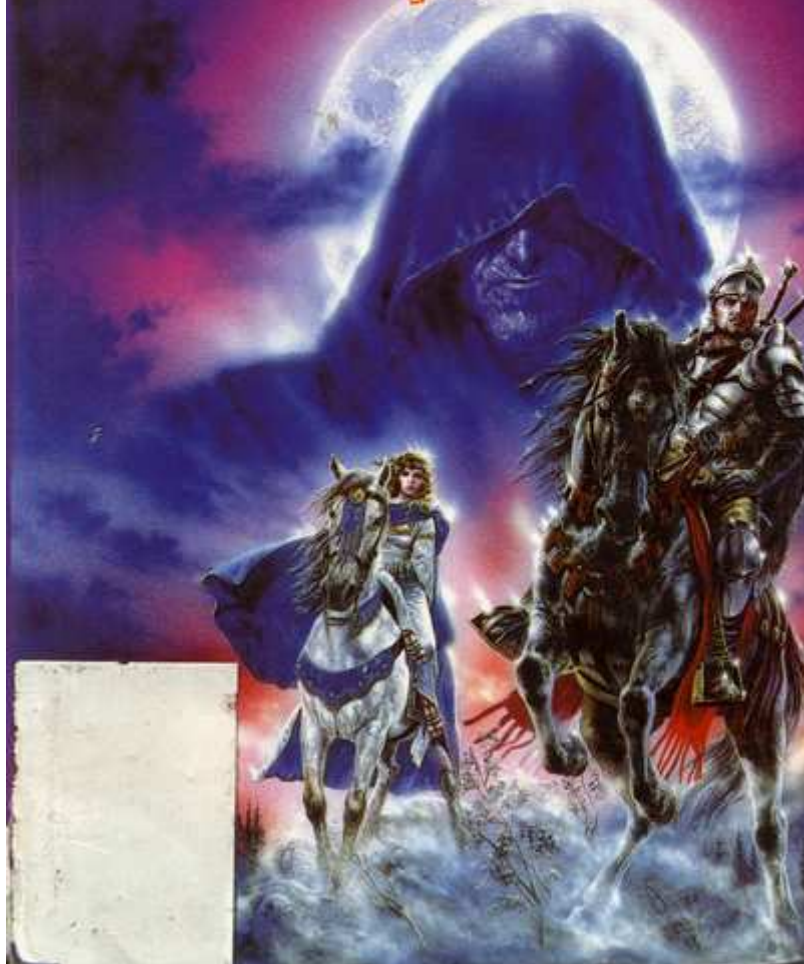

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ

Věčný oheň

ANDRZEJ SAPKOWSKI

Na mírném svahu ne dále než sto kroků od průsmyku seděl ON.

Dlouhou, štíhlou šíjí ohnutou do oblouku, hlavu skloněnou na klenutý hrudník, napjaté přední nohy ovinuté stočeným ohonem. Byla v něm, v jeho pozici a způsobu jakým seděl, určitá překvapivá elegance. Něco téměř kočičího, co jakoby chtělo popřít jeho očividně plazí původ.

Nepopíratelně plazí, neboť byl pokryt šupinami - zřetelně se rýsujícími, bijícími do očí jasným leskem ryzího zlata.

Protože drak byl zlatý - zlatý od drápů, zarytých do země, až po konec dlouhého ocasu, sotva znatelně se pohybujícího v trávě porůstající návrší.

WINSTON SMITH

Cena 89,-

Do elektronické podoby převedl Gavignus (gavignus@tiscali.cz). Pokud v textu najdete nějaké chyby, které jsem přehlédl, tak mi o nich prosím napište, abych je mohl opravit.

Přeji příjemnou zábavu.

Hranice možností

I.

„Už odtamtud nevyleze, jasná věc,“ prohlásil poďobaný povaleč a sám sobě přesvědčeně přikyvoval. „Je to už dýl než hodinu, co slezl dolů. Je po něm.“

Obyvatelé městečka, shromáždění ve zříceninách, zaraženě mlčeli, upírajíce oči do černého otvoru v rumišti – vchodu do podzemí.

Tloušťík ve žluté kamizole přešlápl z nohy na nohu, odkašlal si a smekl pomačkaný biret.

„Počkejme ještě,“ navrhl a setřel si pot s obočí.

„Na co?“ vyštěkl poďobanec. „V těch chodbách dole číhá bazilišek. Už jsi zapomněl na ty, co na něj šli, rychtáři? Ani jeden se nevrátil. To ti nestačí? Na co máme ještě čekat?“

„Dohodli jsme se přece,“ zamumlal tloušťík nejistě. „Nemůžeme...“

„Dohodl ses se živým, rychtáři,“ přerušil jej poďobancův kumpán, pořez v kožené řeznické zástěře. „Ale teďko je už bradou nahoru, to je bez debat. Od začátku jsem věděl, že tam zařve, tak jako ti před ním. Vlezl tam jako úplnej trouba; bez zrcadla, akorát s mečem. A bez zrcadla si s baziliškem nikdo neporadí, to ví každý malý dítě.“

„Aspoň jsi ušetřil grošíky, rychtáři,“ přisadil si poďobaný. „Odměnu za baziliškovu hlavu není zatím komu vyplatit. Můžeš se klidně vrátit domů. O čarodějníkova koně s nákladem se postaráme my; co kdyby ho chtěl někdo ukrást?“

„Seví,“ přisvědčil řezník. „Kobyly je silná a vaky pěkně nacpané. Koukneme se, co v nich může být, ne?“

„To nejde... Copak jste...“

„Kušuj, rychtáři, a radši zalez. Abys neschytal,“ okřikl ho poďobanec.

„Pěkná kobyla,“ oceňoval koně řezník.

„Ale ty ji necháš na pokoji, chasníku.“

Řezník se pomalu otočil k člověku, který za zády shromážděných čumilů vystoupil z průlomu v pobořené zdi. Cizinec měl husté, kučeravé, kaštanové vlasy; přes vatovanou prošívanici měl navlečenou hnědou tuniku a na nohou vysoké škorně. A žádnou zbraň.

„Běž od toho koně,“ pokračoval s jedovatým úsměvem. „Cizí kůň a cizí vaky. Po cizím majetku šilháš svýma prasečíma očima, natahuješ po něm svoje špinavé pazoury. To je ale hanba.“

Poďobaný zvolna vsunul ruku do západní blůzy a tázavě pohlédl na řezníka. Ten téměř nezatle přikývl a kývl směrem k hloučku lidí. Vystoupili z něj dva nakrátko ostříhaní hromotluci. V rukou drželi palice, jimiž se poráží dobytek.

„Co seš zač?“ zeptal se poďobaný s rukou zastrčenou pod blůzou, „že nám tady kážeš o dobrých manýrách?“

„Po tom ti nic není, chasníku.“

„Nenosíš zbraň.“

„Pravda,“ zasmál se neznámý ještě šířavěji. „Nenosím.“

„To je teda smůla.“ Poďobanec vytáhl ruku ven – a v ní dlouhý nůž. „Smůla pro tebe, cizince, že ji nenosíš.“

Také řezník vytáhl nůž – pořádný zabiják – a jeho pacholci postoupili kupředu a napřáhli palice.

„Nemám to zapotřebí,“ dodal bezstarostně cizinec, aniž by se pohnul z místa. „Moje zbraně chodí za mnou.“

Z ruin vyšly pružným, sebevědomým krokem dvě mladé ženy. Lidé jim kvapem ustupovali z cesty. Obě dívky se usmívaly, blýskající přitom zuby a mhouříce oči, od nichž se až k uším táhly široké, modré pásy rituálního tetování. Pardálí kůže okolo beder jim jen zpoza zakrývaly silná stehna, na nahých pažích nad vysokými, drátěnými rukavicemi hrály svaly a nad jejich rameny, rovněž chráněnými železným pletivem, bylo vidět jílce šavlí.

Pod poďobancem se podlomila kolena, nůž mu pomalu, pomalíčku vyklouzl z prstů a spadl na zem.

Z díry v sutí se ozval rachot kamení, škrábání, potom se ze tmy vynořily ruce a zachytily se o hranu stěny. Za nimi se objevila hlava s bílými, nyní cihlovým prachem zčervenalými vlasy, bledá tvář a rukojeť meče, trčící nad pravým ramenem vylézajícího muže. V hloučku to zašumělo.

Se shrbenými zády vyvlekl bělovlasý z jámy příšerného tvora – zrůdné monstrum, olepené krví nasáklým prachem. Zvedl mršinu za dlouhý, ještěří ocas a beze slova ji hodil pod nohy tlustého rychtáře. Ten uskočil, klopýtl přitom o zřícené zdivo a upadl, nepřestávaje však třestit oči na zakřivený dravčí zoban, blanitá křídla a srpovité drápy na šupinatých packách; na hrdelní lalok, dříve zřejmě karmínový, nyní špinavě růžový, na mázdrou potažené, zapadlé oči.

„Bazilišek,“ řekl bělovlasý a oprášil si kalhoty. „Přesně podle naší dohody. Prosil bych svých dvě stě lintarů. A poctivých – neořezaných. Nenechám se jen tak napálit.“

Rychtář chvějícími se prsty vytáhl měšec. Bělovlasý se rozhlédl, na okamžik se jeho pohled zastavil na pod'obanci a na noži u jeho nohou. Podíval se na muže v hnědé tunice, na dívky v pardálích kůžích.

„Jako obvykle,“ poznamenal, když bral váček z rychtářovy roztrěsené ruky. „Za mizerný groš pro vás nasazuji život, a vy se mezi tím staráte, jak mě okrást. Nikdy se nezměníte, aby vás svrab sežral.“

„Nic se nestalo,“ zblekotal řezník couvaje. Jeho dva pohůnci se již dříve ukryli mezi okolostojícími. „Tvým věcem se nic nestalo, pane.“

„To mě těší,“ usmál se bělovlasý. Lidé, kteří spatřili ten úsměv, šířící se v bledém obličejí jako rozchlipující se rána, se začali chvatně rozcházet. „Proto se ani tobě tentokrát nic nestane. Odejdi v pokoji. Ale odejdi rychle!“

Pod'obanec se rovněž pokoušel vycouvat. Jizvy po neštovicích se ohavně vyrazily na jeho zsinálé tváři.

„Ty počkej,“ zadržel ho muž v hnědé tunice. „Na něco jsi zapomněl.“

„Na co... pane?“

„Vytáhlš na mne nůž.“

Vyšší z dívek, široce rozkročená, se zhoupala v bocích. Téměř nepostřehnutelným pohybem tasená šavle zasvištěla vzduchem. Pod'obancova hlava vysokým obloukem odletěla s krku a zapadla do zejícího otvoru. Trup se svalil na rozbité cihly těžce a neohrabaně jako podřatý kmen. Čumilové zakvíleli. Druhá dívka s rukou na jílci se pohotově obrátila, aby svojí družce kryla záda. Zbytečně. Obyvatelé městečka, klopýtající a padající v rozvalinách, prchali k domovu. V jejich čele uháněl při své tloušťce úctyhodnými skoky rychtář, předběhl dokonce i vyděšeného řezníka.

„Pěkná rána,“ řekl uznale bělovlasý. Rukou v černé rukavici si clonil oči před sluncem. „Pěkná rána zerrikánské šavle. Skláním hlavu před šermířským uměním a půvabem svobodných válečnic. Jsem Geralt z Rivie.“

„A já,“ ukázal si neznámý na hrud', na vybledlý erb, představující tři černé ptáky, sedící v řadě za sebou na zlatém poli, „jsem

Borch, řečený Tři Kavky. Tohle jsou moje děvčata, Tea a Veal. Říkám jim tak, poněvadž na jejich pravých jménech bych si zlomil jazyk. Jak jsi hned poznal, jsou to Zerrikánky.“

„Zdá se, že díky jim jsem nepřišel o koně a výstroj. Děkuji vám, bojovnice. Děkuji též tobě, pane Borchu.“

„Tři Kavky. Toho pána si odpusť. Zdržuje tě ještě něco v tomhle hnízde, Geralte z Rivie?“

„Právě naopak.“

„Výborně. Mám návrh: nedaleko odsud, na rozcestí k říčnímu přístavu, je zájezdní hostinec. Jmenuje se „U zadumaného draka.“ Tamější kuchyni se žádná jiná v okolí nevyrovná. Mám tam zrovna namířeno na večeri a na nocleh. Potěšilo by mne, kdybys přijal moje pozvání.“

„Borchu,“ otočil se bělovlasý od svého koně a pohlédl cizinci do očí. „Chtěl bych, aby mezi námi bylo jasno. Uvědomuješ si, doufám, že jsem zaklínač.“

„To mi došlo. Ale řekls to tónem, jako bys mě varoval, že jsi malomocný.“

„Jsou tací,“ řekl Geralt pomalu, „kteří by před společností jednoho zaklínače, dali přednost celému zástupu malomocných.“

„Jsou i tací,“ zachechtal se Tři Kavky, „kteří dávají přednost ovčím před holkami. Můžeme je tedy politovat – jedny i ty druhé. Opakuji svoje pozvání.“

Geralt si stáhl rukavici a stiskl nabízenou ruku.

„Přijímám. Těší mne, že tě poznávám.“

„Nuže na cestu. Pořádně mi vytrávil.“

II.

Krčmář přejel utěrkou nahrubo ohoblovanou stolní desku, uklo-nil se a úslužně se usmál. Chyběly mu dva přední zuby.

„Tááák...“ Tři Kavky zvedl oči k začouzenému, pavučinami ověšenému stropu. „Nejdřív... Nejdřív pivo. Abys nemusel pořád běhat, rovnou celý soudek. A k pivu... Co nám, příteli, můžeš nabídnout k pivu?“

„Sýr?“ navrhl hostinský.

„Ee,“ zašklebil se Borch. „Sýr si dáme jako zákusek. K pivu by to chtělo něco ostrého, kyselého.“

„K službám,“ roztáhl se krčmářův úsměv do šířky. Přední řezáky nebyly jediné zuby, které mu scházely. „Úhoře s česnekem v oleji a v octě nebo zelenou papriku v kyselém nálevu...“

„V pořádku. Dones obojí. A pak polévku. Kdysi jsem tu jedl takovou – plavaly v ní roztodivné rybky, šneci a všelijaké jiné dobroty...“

„Vorařskou polévku.“

„To byla ona. A po ní jehněčí pečení na cibulce. A potom hromadu raků. Přidej k nim kopru, co se do hrnce vejde. A potom ten ovčí sýr. A salát. A potom se uvidí.“

„Přichystám. Pro všechny? To znamená čtyřikrát?“ Vyšší Zerrikánka zavrtěla hlavou a klouby prstů se významně poklepala v pase.

„Zapomněl jsem,“ zamrkal Tři Kavky spiklenecky na Geralta. „Děvčata si udržují postavy. Hospodský, to skopové jen pro nás dva. Pivo dones hned, i ty úhoře. S ostatním chvilku počkej, ať nám jídlo nevystydne. Nepřišli jsme si sem nacpat břicha, nýbrž porozprávět, v příjemné společnosti strávit čas.“

„Rozumím,“ uklonil se krčmář.

„Chápavost, to je ve tvém oboru důležitá vlastnost. Nastav dlaň, příteli.“

Zacinkaly zlaté mince. Krčmářova papula se roztáhla snad až k hranicím možností.

„To není záloha,“ upozornil jej Tři Kavky. „To je spropitné. A teď pospěš do kuchyně, dobrý muži.“

V alkovně bylo teplo. Geralt si rozepnul opasek, stáhl kazajku a vyhrnul rukávy u košile.

„Vidím,“ řekl, „že nouzí netrpíš. Žiješ z výsad stavu rytířského?“

„Částečně,“ usmál se Tři Kavky, ale dál to nerozváděl. Rychle se vypořádali s úhoři a čtvrtinou soudku. Piva si Zerrikánky neodpíraly a obě se očividně rozveselily. Něco si šeptaly. Ve a, ta vyšší, vybuchla hrdelním smíchem.

„Děvčata hovoří Obecnou?“ otázal se Geralt, sledující je koutkem oka.

„Špatně. A příliš toho nenamluví. To jim slouží ke cti, ne? Jak ti chutná polévka, Geralte?“

„Mhm.“

„Napijme se.“

„Mhm.“

„Geralte.“ Tři Kavky odložil lžící a distingovaně říhl. „Vrat'me se k našemu předchozímu rozhovoru. Vyrozuměl jsem z něj, že ty, zaklínač, vandruješ po světě, a když po cestě narazíš na nějakou nestvůru, zabiješ ji. Za to bereš peníze. Souhlasí?“

„Víceméně.“

„Stává se ti, že si tě někam přímo pozvou? Že na tom mají, řekněme, zvláštní zájem? Ty pak přijedeš a vykonáš svou práci, že ano?“

„Záleží kdo mě pozve a z jakého důvodu.“

„... a za kolik?“

„To taky,“ pokrčil rameny zaklínač. „I když je živobytí čím dál dražší, přece se kvůli tomu nepůjdu oběsit, jak říkávala jedna moje známá čarodějnice.“

„To je svérázný přístup. A hlavně praktický, řekl bych. Nicméně na počátku je přece jen nějaká idea, Geralte. Odvěká válka sil Pořádku se silami Chaosu, jak říkával jeden můj známý čaroděj. Představuji si tě v roli vykonavatele oné myšlenky bránícího lidi před Zlem – vždy a všude, bez výjimky. Stojíš na přesně vymezené straně pališády.“

„Síly Pořádku. Síly Chaosu. Nabubřelá slova, Borchu. Za každou cenu mě chceš postavit na jednu stranu v boji, který začal dávno před naším narozením a bude pokračovat, až už tu dávno nebudeme. Na které straně stojí kovář, který ková koně? A náš hostinský, který sem právě nese pěkný kus skopového? Kde, podle tebe, leží hranice mezi Pořádkem a Chaosem?“

„To je přece jasné,“ podíval se mu Tři Kavky zpřímá do očí. „Všechno, co ztělesňuje Chaos, je útočící stranou, ohrožením. Pořá-

dek je ohrožen a musí být chráněn. Potřebuje obránce. Á, napijme se a pusťme se do pečinky.“

„Správně.“

Děvčata vynechala jeden chod; hlídala si přece postavy, avšak přestávku v jídle vyplnila rychlým pitím. Vea se naklonila ke své přítelkyni a něco jí šeptala, konec jejího copu sklouzl po stolní desce. Tea, mhouříc potetovaná víčka, se nahlas rozesmála.

„Nuže,“ řekl Borch, ohryzávaje kost. „Jestli nemáš nic proti tomu, můžeme pokračovat v naší diskusi. Pokud jsem ti dobře rozuměl, nemáš zájem být zařazen k žádné ze zmíněných bojujících stran. Děláš jen svou práci.“

„Tak jest.“

„Nicméně před konfliktem Řádu a Chaosu neunikneš ani ty. Přestože jsi použil takové přirovnání, tebe nelze srovnávat s žádným kovářem. Sledovali jsme tvou práci. Zalezeš do sklepení ve zbořeníšti a vytáhneš odtamtud zapíchnutého baziliška. Je jistý rozdíl, milý příteli, mezi přibíjením podkov a zabíjením bazilišků. Takže, jestli odměna bude stát za to, poženeš se třeba na kraj světa rozsekat netvora, kterého ti ukážou. Dejme tomu, ohavný drak bude pustošit...“

„Špatný příklad,“ skočil mu do řeči Geralt. „Právě tady stojím mimo ten tvůj konflikt. Protože draky, které bezpochyby zařadíš mezi tvoření Chaosu, já nezabíjím.“

„Jakpak to?“ Tři Kavky si pečlivě olizoval mastné prsty. „To je ale překvapení. Vždyť právě drak je ze všech potvor nejodpornější, nejukrutnější a nejnebezpečnější. Ohavný plaz. Útočí na lidi, chrlí oheň a požírá ty... no, nevinné panny, že ano. Co já už o dracích slyšel hrůzostrašných historií. To přece není možné, abys ty, zkušený zaklínač, neměl na svém kontě alespoň několik takových bestií.“

„Nelovím draky,“ řekl Geralt suše. „Vidlohyony ano. Klouzáky. Taky létavce. Ale pravé draky nikdy – zelené, červené ani černé. Vezmi to laskavě na vědomí.“

„Překvapils mě,“ podivil se Tři Kavky. „Dobrá, беру to na vědomí. Necháme toho, vidím něco červeného. To, co se k nám blíží, nejsou draci, nýbrž raci. Honem se ještě napijme!“

Drtili zuby červené skořápky a polykali bílé maso. Slaná voda jim stékala po rukou a nepříjemně štípala. Borch naléval pivo, dokud ze soudku nezmizela poslední kapka. Zerrikánky byly zřejmě ve výborné náladě, se zlověstnými úsměvy se rozhlížely po krčmě – zaklínač si byl jist, že hledají záminku k nějaké výtržnosti. Nepřehlédl to ani Borch, poněvadž jim žertem pohrozil za ocas drženým rakem. Dívky se rozchichotaly; Tea našpulila rty jako při polibku a mrkla očkem – při její potetované tváři to působilo vsutku přílišně.

„Jsou jako divoké kočky,“ obrátil se Tři Kavky na Geralta. „Abych byl kvůli nim neustále na pozoru. Ani se nenaděješ a ric pic – na zemi jsou něčí střeva. Ale stojí za všechny peníze. Kdybys věděl, co všechno dokážou.“

„Vím,“ přikývl Geralt. „Sotva bys získal nějakou lepší eskortu. Zerrikánky jsou amazonky, od dětství cvičené k boji.“

„Na to jsem teď nemyslel.“ Borch vyplivl na stůl klepítko. „Chtěl jsem říct, co dovedou v posteli.“

Geralt nenápadně zašilhal po dívkách. Smály se. Vea bleskovým, nepředvídatelným pohybem sáhla do mísy. Upírajíc na zaklínače přimhouřené oči, s praskotem rozkousla skořápku. Na rtech se jí leskla slaná voda.

Tři Kavky se hlasitě zasmál.

„Nuže, Geralte,“ řekl, „draky tedy nelovíš. Vzal jsem to na vědomí. Ale, smím se zeptat, proč jsi vzpomněl jenom tři barevně odlišné odrůdy draků?“

„No, případně čtyři.“

„Mluvil jsi o třech.“

„Ti draci tě nějak zajímají, Borchu. Z nějakého zvláštního důvodu?“

„Ne, jen ze zvědavosti.“

„Aha. Tak pokud se týká těch barev, vžilo se takové dělení pravých draků – třebaže není moc přesné. Zelení draci, ti nejběžnější, jsou spíše šediví jako obyčejní klouzáci. Červení mají ve skutečnosti barvu rezavou anebo cihlovou. Velcí tmavohnědí draci bývají označováni jako černí. Nejvzácnější budou patrně bílí, já sám jsem tako-

vého v životě neviděl. Měli by se vyskytovat na dalekém severu – prý.“

„Pozoruhodné. Ale víš, o jakých dracích jsem ještě slyšel?“

„Vím.“ Geralt se napil piva. „O těch, co každý – o zlatých. Tak ti neexistují.“

„Co tě vede k takovému nezvratnému tvrzení? Nikdy jsi je neviděl? Bílé přece taky ne.“

„To je něco jiného. V zámoří, v Ofiru a Zangwebaru, žijí koně s černými a bílými pruhy. Ani ty jsem nikdy neviděl, ale vím, že existovat mohou. Avšak zlatý drak je legendární stvoření. Mýtické. Stejně jako – dejme tomu fénix. Na fénixy a zlaté draky nevěř.“

Vea se lokty opírala o stůl a se zaujetím naslouchala. „Jistě musíš vědět, co říkáš. Jsi přece zaklínač.“ Borch zvedl korbel. „Přesto jsem přesvědčen, že každá legenda a každý mýtus mají své kořeny. A ty odněkud vyrůstají.“

„Vyrůstají,“ přisvědčil Geralt. „Nejčastěji ze snů, tužeb a fantazie. Z víry, že neexistuje hranice možností. Anebo náhody.“

„Právě! Náhoda! Kdysi dávno se snad někde vyskytl zlatý drak – ojedinelá, nikdy nezopakovaná mutace.“

„Pokud se něco podobného opravdu stalo, potkal jej osud všech podobných mutantů.“ Geralt sklonil hlavu. „Příliš se lišil, než aby přežil.“

„Ha!“ zvolal Tři Kavky. „Teď popíráš přírodní zákony, Geralte. Můj známý čaroděj hlásal, že v přírodě má každý tvor své pokračování a takovým či onakým způsobem přetrvá. Konec jednoho značí počátek druhého a není žádné hranice možností, přinejmenším příroda ji nezná.“

„Ten tvůj známý musel být veliký optimista. S jednou věcí ovšem nepočítal – s omylem přírody. Nebo těch, kteří si lehkomyšlně pohrávali s jejími zákony. Zlatý drak a jemu podobní mutanté, pokud by se někdy vyskytli, neměli šanci přetrvat. Stála jim v cestě jedna krutá, neúprosná hranice možností.“

„Co je to za hranici?“

„Mutanti.“ Svaly na Geraltových čelistích se napjaly. „Mutanti jsou sterilní, Borchu. Jenom v legendách může přetrvat to, co v pří-

rodě přežít nikdy nemůže. Pouze pověsti a báje neznají hranici možností.“

Tři Kavky mlčel. Geralt se podíval na dívky, na jejich náhle vážné tváře. Ve a se k němu nečekaně naklonila a objala ho kolem krku pevnou, svalnatou paží. Na líci ucítil její ústa – mokrá od piva.

„Mají tě rády,“ řekl udiveně Tři Kavky. „Ať do mě na místě hrom bací, mají tě rády.“

„Co je na tom tak mimořádného?“ usmál se smutně zaklínač.

„Nic, ale rozhodně to musíme zapít. Hospodský! Ještě soudek!“

„Neblázni, leda tak džbáněk.“

„Dva... Dva džbány!“ zahulákal Tři Kavky. „Teo, musím na chvíli ven.“

Zerrikánka vstala, vzala s lavice šavli a přejela výčep vyzývacím pohledem. Ačkoliv se zde našlo přinejmenším několik párů očí, v nichž, jak si zaklínač všiml, chtivě zablýsklo při pohledu na Borchův napěchovaný měšec, nenašel se nikdo, kdo by se odvážil vydat za jeho majitelem, drobet se potácejícím cestou na dvůr. Tea pokrčila rameny a vyšla za svým zaměstnavatelem.

„Jak se vlastně opravdu jmenuješ?“ otázal se Geralt té, která zůstala u stolu. Ve a blýskla bílými zuby. Košili měla hluboko rozepnutou – k hranici možností. Zaklínač nepochyboval, že i tohle je výzva vůči okolí.“

„Alveaenerle.“

„Hezké jméno.“ Geralt čekal, že Zerrikánka našpulí rty a mrkne na něho. Nezmýlil se.

„Ve a?“

„Hm?“

„Proč cestujete s Borchem? Vy, svobodné válečnice? Můžeš mi to vysvětlit?“

„Hm.“

„Hm, co?“

„On je...“ Zerrikánka, mračíc čelo, pracně hledala slova. „On je... nej... hezcí.“

Zaklínač zavrtěl hlavou. Nebylo to poprvé, kdy pro něj měřítko, podle kterých ženy posuzovaly mužskou přitažlivost, zůstávala záhadou.

Tři Kavky vpadl do výčepu. Ještě si dopínaje kalhoty, šel dát krčmáři další příkazy. Dva kroky za ním šla Tea, znučeným pohledem obhlížející místnost. Oči plavců a kupců se pečlivě vyhýbaly jejímu zraku. Ve a jedla dalšího raka, vrhající přitom na Geralta výmluvné pohledy.

„Objednal jsem nám ještě po úhoři, tentokrát pečeném,“ oznámil Tři Kavky a těžce sedaje, břítkl do lavice sponou rozepnutého opasku. „Při louskání těch raků jsem se unavil a docela mi vyhládlo. A zamluvil jsem nocleh, Geralte. Kam by ses teď na noc vlácel? Pobavíme se. Na zdraví, děvčata!“

„Vesskheal,“ odpověděla Ve, zvedající korbek. Tea jen zamžourala a protáhla se jako kočka. Geralta docela udivilo, že se jejímu poprsí nepodařilo protrhnout košili.

„Pobavíme se,“ zvolal Tři Kavky, natáhl se přes stůl a pleskl Ve po stehně. „Pobavíme, zaklínači. Hej, hospodský! Poběž sem!“

Krčmář, utíraje si ruce do zástěry, přiběhl ke stolu.

„Najde se u tebe kád’? Nějaká veliká a jaksepatří důkladná?“

„Jak veliká, pane?“

„Aby se do ní vešli čtyři lidi.“

„Čtyři...?“ Krčmář zůstal s otevřenými ústy.

„Čtyři,“ potvrdil Tři Kavky, okázale potěžkáváje plný měšec.

„Samozřejmě..., že se najde,“ olízl se krčmář.

„Skvěle,“ zasmál se Borch. „Nech ji zanést do mého pokoje a naplnit horkou vodou. Do práce, brachu. Jo, dej tam taky přinést pivo, tři džbány.“

Zerrikanky se rozesmály a mrkly tentokrát obě zároveň. „Kterou si vybereš?“ zeptal se Tři Kavky. „No? Geralte?“

Gerald se rozpačitě poškrábal.

„Vím, že je to těžké,“ řekl Tři Kavky s pochopením. „Sám se někdy nedokážu rozhodnout. Dobrá, rozmyslíš si to při koupeli. Holá, děvčata, jdeme nahoru!“

III.

Na mostě byla závora. Cestu křížila dlouhá, silná kláda, položená na důkladných, dřevěných kozách. Před ní i za ní stáli halberdýři v pobíjených, kožených krzdech a kroužkových kápích. Nad jejich hlavami ochable pohlávala purpurová korouhev se znakem stříbrného gryfa.

„Co má tohle znamenat?“ podivil se Tři Kavky, když přijeli blíže. „Přejezd je zakázán?“

„Glejt máte?“ chtěl vědět nejbližší halberdýr. Ani přitom nevytáhl z úst větvičku, kterou kdovíproč žvýkal – z hladu či z nudy.

„Jaký glejt? Copak je mor? Nebo válka? Na čí rozkaz tady blokujete zemskou stezku?“

„Na rozkaz krále Nedamíra, pána Caingornu.“ Strážný přehodil okousaný klacek z jednoho koutku úst do druhého a ukázal na praporec. „Bez glejtu se do hor jet nedá.“

„Nějaká pitomost,“ usoudil Geralt otráveně. „Tohle přece není území Caingornu, nýbrž holopolská država. A Holopole, nikoli Caingorn, vybírá mýto na mostech přes Braa. Co s tím má společného Nedamír?“

„Na to se mě neptejte.“ Zbrojnoš vyplivl větvičku na zem. „To není moje věc, mám jenom prohlížet glejty. Jestli vás to zajímá, optejte se našeho desátníka.“

„A kdepak ho najdeme?“

„Támhle, za tou boudou, vyhřívá se na sluníčku,“ odvětil strážný. Na Geralta se ani nepodíval, bezostyšně očumoval odhalená stehna Zerrikánek.

Za domkem mýtného seděl na kládě zbrojnoš a násadou halberdy čmáral do písku figuru nahé ženy – spíše jen torzo, ovšem ve velmi osobitém pojetí. Vedle něho, lehce brnkaje na struny loutny, zpola seděl, zpola ležel štíhlý chlapec. Do očí měl posunut podivuhodný klobouček švestkové barvy, ozdobený stříbrnou přezkou a dlouhým, nervózně se chvějícím volavčím pérem.

Geralt poznal tu výstřední pokrývku hlavy, proslulou od Buiny po Jarugu, známou na dvorech a hradech, v hostincích, krčmách i putykách. V těch obzvlášť.

„Marigolde!“

„Geralt zaklínač!“ Zpod klobouku vykoukly veselé modré oči. „To je překvapení; ty tady? Nemáš náhodou glejt?“

„Co máte všichni s tím glejtem?“ Zaklínač seskočil ze sedla. „Co se to tady děje, Marigolde? Chtěli jsme se dostat na druhý břeh Braa, já a tento rytíř Borch Tři Kavky se svým doprovodem. Ale nejde to, jak se zdá.“

„Nejde,“ potvrdil Marigold. Vstal, smekl klobouk a s okázalou dvorností se poklonil Zerrikánkám. „Dokonce ani mne nechtějí pustit. Mne, Marigolda, nejslavnějšího minstrela a poetu v okruhu tisíce mil nepropustí tuhleten desátník, ač sám je též umělecky založen, jak se můžete přesvědčit.“

„Nikoho bez glejtu,“ zahučel rozmrzele zbrojnoš a dloubnutím dřevcem do písku završil své „umělecké“ dílo konečným detailem.

„Inu, co naplat,“ řekl zaklínač. „Pojedeme po levém břehu. Cesta do Hengforsu se nám sice protáhne, ale co nám zbývá?“

„Do Hengforsu?“ podivil se básník. „Copak ty, Geralte, nejedeš k Nedamírovi? Na draka?“

„Na jakého draka?“

„Nevíte? Opravdu nevíte? To vám panstvo musím o všem vyrozprávět. Stejně musím čekat, zdali tudy náhodou nepojede někdo s glejtem. Někdo, kdo mne zná a dovolí, abych se k němu přidal. Posad'te se.“

„Okamžik,“ zadržel jej Tři Kavky. „Slunce má, pravda, ještě daleko k vrcholu své dráhy, ale já už mám žízeň jako trám. Nebudeme tady mlít suchou hubou. Teo, Veo, vraťte se do městečka a kupte soudek.“

„Ty se mně líbíš, pane...“

„Borch, zvaný Tři Kavky.“

„Já se jmenuji Marigold a někdy mě zvou Nedostižný. Především některé dívky...“

„Vyprávěj, Marigolde,“ přerušil jeho samochválu netrpělivý zaklínač. „Nemáme čas trčet tady do večera.“

Pěvec sevřel prsty šíjí loutny a uhodil do strun. „Jak si přejete. Řečí vázanou či prostou?“

„Obyčejnou.“

„No prosím,“ souhlasil Marigold, ale nástroj neodložil. „Slyšte tedy, vzácní pánové, co se týden tomu přihodilo opodál svobodného města, Holopole zvaného. Onoho dne, za bledého úsvitu, sotva probouzející se slunce ponejprv políbilo závoje mlhy visící nad lukami...“

„Mělo to být prosté vyprávění,“ připomněl mu Geralt.

„Copak není? No dobrá, rozumím. Stručně a bez metafor: na pastviny u Holopole přiletěl drak.“

„Hmm,“ zapochyboval zaklínač. „Tomu se mi nechce moc věřit; nikdo v širokém okolí už celá léta draka nezahlédl. Nebyl to náhodou obyčejný klouzák? Občas se vyskytne klouzák tak velký jako...“

„No dovol, zaklínači, vím co říkám. Viděl jsem ho. Náhodou jsem byl právě v Holopoli na jarmarku a všechno jsem viděl na vlastní oči. Už mám i baladu složenou, ale vy jste nechtěli...“

„Mluv k věci. Byl velký?“

„Asi tak tři koňské délky. V kohoutku sice nebyl vyšší než kůň, leč podstatně mohutnějšího trupu. Šedý jako prach.“

„Tedy zelený.“

„Mhm. Přiletěl nikým nečekán, padl rovnou na stádo ovcí, zahnal pastýře, pobil tucet zvířat, čtyři z nich hned sežral a zase odletěl.“

„Odletěl...“ zakroutil hlavou Geralt. „To je všechno?“

„Ne. Příštího rána se objevil zase, tentokrát blíže města. Přihnal se k houfu ženských, co praly prádlo na břehu Braa. Člověče, ty pe-lášily! V životě jsem se tak nenasmál. Drak dvakrát zakroužil nad Holopolem a odletěl na pastviny, kde se znovu pustil do ovcí. Teprve teď nastala mela, poněvadž předtím pastýřům nikdo neuvěřil. Purkmistr svolal městskou domobranu a cechy, jenže než se dali měšťanostové dohromady, chopil se toho plebs a problém vyřešil.“

„Jak?“

„Zajímavým lidovým způsobem. Jistý obuvnický mistr, jménem Kozojed, přišel na to, jak plaza obelstít. Vykuchal ovci a důkladně ji naládoval kýchavicí, rulíkem, kozím pyskem, sírou a ševcovskou smůlou. Pro jistotu tam místní ranhojič nalil ještě dva žejdlíky svého lektvaru na vředy a kaplan ze svatyně Crewe nad tou zdechlinou zahuhňal nějaká zaříkání. Potom tuhleto ovečku podepřenou klackem postavili doprostřed stáda. Popravdě jsme vůbec nevěřili, že se ta saň nechá nalákat na takové smradlavé lejno, ale jak se říká, skutečnost předčila naše očekávání. Netvor pohrdl živými, bečícími ovci a zhltl návnadu i s tím klackem.“

„Co se dělo potom? Povídej, Marigolde!“

„Copak dělám něco jiného? Přece povídám. Poslyšte, jak to bylo dál. Netrvalo to ani takovou chvíli, co by stačila příčinlivému chlapíkovi k rozvázání ženské šněrovačky, a drak začal ryčet a vypouštět dým zepředu i zezadu. Metal kozelce, pokoušel se vzlétnout a potom úplně ochabl a znehybněl. Dvojice dobrovolníků se vydala ověřit, zda otrávená bestie ještě dýchá. Byli to obecní hrobník a obecní blázen, zplozený pomatenou dcerou dřevorubce a četou námezdních pikenýrů, kteří táhli přes Holopole během povstání vévody Močihracha.“

„Ty ale umíš lhát, Marigolde.“

„Já nelžu, pouze dodávám příběhu barvitosti, a to je rozdíl.“

„Ne moc velký. Škoda času, vyprávěj.“

„Inu, jak jsem říkal – statečný hrobník a chrabrý idiot vyrazili coby průzkumníci. Holopolští jim potom postavili pomníček – je malý, leč oko potěší.“

„Aha,“ poznamenal Borch. „To znamená, že drak zůstal naživu.“

„Jasně,“ odpověděl radostně Marigold. „Byl živý, ale tak zesláblý, že nesežral ani hrobníka ani blbečka, jenom olízal krev. A pak, k obecnému zklamání, netvor odletěl. Vznesl se, pravda, s nemalou námahou, každých pár set kroků se zaduněním spadl, ale opět vzlétl. Chvilími šel i po zemi, zadní nohy přitom vlekl za sebou. Někteří odvážlivci se pustili za ním, ale jen na dohled. Víte, co zjistili?“

„Řekni, Marigolde.“

„Saň se dostala do úžlabin Poštolčích hor, někam k pramenům Braa a skryla se v tamějších jeskyních.“

„Teď už je to jasné,“ řekl Geralt. „Drak v těch jeskyních přebýval možná po celá staletí, pohroužený v letargii. Slyšel jsem o podobných případech. A někde tam musí být taky jeho poklad. Teď je už jasné, proč se hlídají mosty. Něčí ruka chce poklad shrábnout. A ta ruka patří Nedamírovi z Caingornu.“

„Přesně,“ potvrdil trubadúr. „Právě z toho důvodu to v celém Holopoli vě, tamní obyvatelé jsou samozřejmě přesvědčeni, že drak i se svým bohatstvím náleží jim. Jenže na Nedamíra si netroufají. Je to sice úplný mlíčník, ještě se ani nezačal holit, ale všem už stačil dokázat, že mu není radno vstoupit do cesty. A vzhledem k tomu, jak málo ztrácel času, mu na tom drakovi musí zatraceně záležet.“

„Chtěl jsi říci – na pokladu.“

„Právě, že více na drakovi než na pokladu. Abyste rozuměli: Nedamír si brousí zuby na sousední knížectví Malleore. Tam po náhlém a nevyjasněném úmrtí panovníka zůstala jeho jediná dcera a dědička – princezna ve věku, dalo by se říci, ložnicovém. Malleorští velmoži však hledí na Nedamíra a jiné nápadníky s pramalou přízní, neboť je jim jasné, že nový vládce jim přitáhne udidlo jinak než usmrkaná princeznička. Vyhrabali odněkud staré, zaprášené proroctví, v němž se praví, že princeznu ruku a vladařskou mitru dostane ten, kdo přemůže draka. Poněvadž se tady, široko daleko, žádný drak neukázal už celé věky, domnívali se, že budou mít pokoj. Nedamír by se té hloupé báchorce pochopitelně vysmál, ovládl by Malleore zbrojnou silou a hotovo, ale když se rozletěla zpráva o holopolském draku, okamžitě mu došlo, jak porazit malleorskou šlechtu její vlastní zbraní. Vstoupil by do země s dračí hlavou, lid by jej uvítal jako panovníka vyvoleného bohy a panstvo by nesmělo ani pípnout. Není tedy divu, že se za drakem žene jak hladový pes. Zvláště za takovým, který se sotva drží na nohou. Je to pro něj úsměv štěstěny, jistá výhra.“

„A konkurentům uzavřel cesty.“

„Ano, a Holopolanům. Zároveň rozeslal jízdní posly s výzvami těm, kteří by šli plaza zabít. To víte, že se král nepohne osobně s

mečem v ruce do temné jeskyně. Bez váhání si najal nejproslulejší drakobijce. Většinu z nich asi znáš, Geralte.“

„Snad. Kdo přijel?“

„Za prvé Eyck z Denesle.“

„Aby to...“ hvízdal potichu Geralt. „Zbožný a ctnostný Eyck, rytíř bez bázně a hany, ve vlastní osobě.“

„Znáš ho, Geralte?“ otázal se Borch. „Je to skutečně takový pobíječ draků?“

„Nejen draků. Eyck si ví rady s kdejakým netvorem. Lovil dokonce mantikory a gryfy. A pár draků už za sebou taky má. Je dobrý. Ale kazí mi živnost, lotr, nebere peníze. Kdo další, Marigolde?“

„Sekáči z Crinfridu.“

„Hrome, to je tedy po ještěrovi. I kdyby se nakrásně uzdravil. Tenhle trojlístek, to je sehraná parta. Nebojují moc čistě, ale zato účinně. Vybili všechny klouzáky a vidlofony v Redanii, a navrch ještě tři draky červené a jednoho černého – to už je co říct. To jsou všichni?“

„Ne. Ještě šest trpaslíků pod vedením Yarpa Zigrina.“

„Toho neznám.“

„Ale o draku Ocwistovi z Křišťálové hory jsi určitě slyšel.“

„Slyšel. A viděl jsem pár kamenů z jeho pokladu. Safíry nevidané barvy a diamanty velké jako třešně.“

„Tedy abys věděl: právě Yarp Zigrin a jeho trpaslíci dostali starého Ocwista. Byla o tom dokonce složena balada, ale za nic nestojí, protože není ode mne. Jestli jsi ji neslyšel, o nic nepřišels.“

„Ještě někdo?“

„Ne, pokud nepočítám tebe. Říkals, že jsi o drakovi nevěděl, a možná to byla pravda, kdoví. Ale teď už víš. A co?“

„A nic. Drak mě nezajímá.“

„Ha! To je chytré, Geralte. Koneckonců když nemáš ten zatracený glejt.“

„Opakuji, že mě ten drak nezajímá. Ale co ty, Marigolde? Co táhne tebe tím směrem?“

Trubadúr pokrčil rameny.

„Naskytne-li se taková událost, nesmím si ji nechat ujít. O boji s drakem se bude dlouho vyprávět. Jistě, mohl bych složit baladu dle vyprávění jiných, ale jak teprve bude znít, až bude zpívána svědkem, který viděl vše na vlastní oči.“

„Boj s drakem?“ zasmál se Tři Kavky. „Není to něco jako porážka dobytka? Poslouchám a nevycházím z údivu. Proslavení válečníci sedlají koně a horempádem se sem ženou, jen aby dorazili polomrtvou saň, zákeřně otrávenou nějakým chámem. Je to k smíchu – a k zblití.“

„Mýlíš se,“ poznamenal Geralt. „Pokud ten drak nezahynul na místě, jeho organismus už působení jedu pravděpodobně překonal a tak bude opět při síle. Zřejmě to pro něj ale nebude mít valný význam. Crinfridští Sekáči ho tak či tak dostanou, ovšem bez boje, to si můžeš být jist, se to neobejde.“

„Tedy sázíš na Sekáče, Geralte.“

„Jednoznačně.“

„Jenomže,“ ozval se náhle dosud mlčící zbrojnoš – umělec, „takový dračisko je nadpřirozený stvoření a těžko si s ním poradí někdo, kdo nezná silný kouzla. Jestli se mu někdo dostane na kůži, bude to nejspíš ta čarodějka, co tudy včera přejela.“

„Kdo?“ naklonil hlavu Geralt.

„Čarodějka,“ opakoval strážný. „Přece povídám...“

„Řekla ti jméno?“

„Jo, ale zapomněl jsem je. Glejt měla. Byla mladá, hezká – svým způsobem, ale ty oči... Znáte to, páni, že jo? Mráz vám běží po hřbetě, jak se na vás taková podívá.“

„Víš o ní něco, Marigolde? Kdo to mohl být?“

„Nee,“ zašklebil se básník. „Mladá, hezká, uhrančivé oči – to je mi popis. Takové jsou všechny. Žádná čarodějka, kterou jsem poznal, a bylo jich dost, nevypadala na víc než pětadvacet, třicet; přitom některé, jak jsem slýchal, pamatují časy, když bory šuměly, tam, kde dneska stojí Novigrad. Konečně, nač by jim byly elixýry z mandragory. I do očí si je kapou, aby se jim svítily. Inu, ženské.“

„Nebyla zrzavá?“ zajímal se zaklínač.

„Kdepak,“ odpověděl desátník. „Černovlasá.“

„A kůň? Ryzák s bílou hvězdou na čele?“

„Ne. Černý jako jeho paní. Řeknu vám, páni, že toho draka dostane ona. Drak, málo naplat, to je práce pro čaroděje. Lidská síla proti němu nic nezmuže.“

„To jsem zvědav, co by ti na to řekl švec Kozojed,“ zasmál se Marigold. „Kdyby sehnal něco silnějšího než rulík a blín, sušila by se teď dračí kůže na holopolských hradbách, měl bych baladu hotovou a nemusel se tady potit na slunci.“

„Pročpak ses nepřipojil k Nedamírovi?“ zeptal se Geralt, pohlížeje úkosem na básníka. „Byl jsi přece v Holopoli, když odjížděl. Nemá snad král v lásce umělce? Co se ti přihodilo, že se tady potíš, místo abys deklamoval u královského třmene?“

„Přihodila se jistá mladá vdova,“ vysvětlil rozmrzele Marigold. „Aby to šlak trefil, zdržel jsem se u ženské a příštího dne už byl Nedamír se svým doprovodem za řekou. Vzali sebou dokonce i toho Kozojeda a zvědy z holopolské domobrany – jenom na mne jaksi zapomněli. Vysvětluji to tadyhle desátníkovi, ale on pořád svoje...“

„Má glejt, pouštím,“ zavolal velitel halberdýrů, právě močící na stěnu domku mytného. „Nemá glejt, nepustím. To je rozkaz...“

„Hle,“ přerušil jej Tři Kavky. „Děvčata se vracejí s pivem.“

„A ne samy,“ dodal Marigold vstávaje. „Pohleďte na toho koně. Ten sám vypadá jako drak.“

Od březového lesíka se cvalem blížily Zerrickánky a mezi nimi jezdec na mohutném, bojovém, neklidném hřebci. Geralt rovněž vstal. Cizinec měl na sobě fialový, sametový kabátec, krumplovaný stříbrem a sobolinou lemovaný, krátký plášť. Vzprímen v sedle, pyšně na ně shlížel. Geralt znal podobné pohledy. Neměl je v oblibě.

„Zdravím vás, pánové. Jsem Dorregaray,“ představil se jezdec, když pomalu a s vážností sestoupil z koně. „Mistr Dorregaray, černokněžník.“

„Mistr Geralt. Zaklínač.“

„Mistr Marigold. Poeta.“

„Borch, zvaný Tři Kavky. S mými děvčaty, právě nám otevírají soudek, ses už patrně seznámil.“

„Ano, samozřejmě,“ odtušil čaroděj bez úsměvu. „Pozdravili jsme se se sličnými zerrikánskými bojovnicemi.“

„Tak na zdraví.“

Marigold rozdál kožené pohárky, jež donesla Vea.

„Napij se s námi, pane čaroději. Pane Borchu, nabídneme i desátníkovi?“

„Ovšem. Pojd' k nám, vojáku.“

„Předpokládám,“ ozval se čaroděj, když upil malý, odměřený doušek, „že před tuto závoru vás přivedl stejný cíl jako mne, pánové.“

„Pokud máš na mysli draka, pane Dorregarayi,“ řekl Marigold, „nemýlíš se. Chci být při tom a pak složit baladu. Žel zde tento desátník, jak vidno, člověk neústupný, nechce mne pustit. Žádá glejt.“

„Prosím za prominutí.“ Halberdýr dopil svoje pivo a mlasknul. „Mám přísně zakázáno pouštět bez glejtu. Ručím za to hrdlem. Prý celé Holopole se už na vozech vypravilo do hor za drakem. Mám příkaz...“

„Ten tvůj příkaz, vojáku,“ zamračil se Dorregaray, „se týká obtížné chamradi: děvek co šíří neřest a ohavnou nemoc, zlodějů, lumpů a chátry. Ale určitě ne mne.“

„Nikdo bez glejtu!“ naježil se zbrojnoš. „Přisahám...“

„Nepřisáhej,“ skočil mu do řeči Tři Kavky. „Radši se ještě napij. Teo, nalij tomu udatnému vojákovi. A posad' me se, pánové. Pít spěšně a ve stoje není hodno šlechty.“

Usedli na klády okolo soudku. Desátník, čerstvě pasovaný na šlechtice, se samou pýchou celý rozzářil.

„Pij, statečný setníku,“ ponoukal jej Tři Kavky.

„Nejsem setník, desátník jsem,“ zazářil halberdýr ještě více.

„Ale budeš setník, o tom není pochyb,“ vycenil Borch zuby. „Na parádu hlavu nenosíš, nebude to dlouho trvat a budeš povýšen.“

Dorregaray odmítl další pivo a obrátil se na Geralta.

„V městečku je ještě rozruch okolo baziliška, pane zaklínači, a ty ses už, jak vidím, pustil za drakem,“ řekl potichu. „Uvažuji, zda to děláš pro peníze nebo jestli vraždíš tvory ohrožené vyhynutím jen ze zábavy?“

„Zajímavé úvahy,“ odušil Geralt. „Zvláště u někoho, kdo se ho rempádem žene, aby se zúčastnil ubití draka. Dračí zuby jsou přece tak ceněné při výrobě čarodějných lektvarů a elixírů. Je pravda, pane čaroději, že vyražené ještě žijícímu drakovi jsou nejúčinnější?“

„Jsi si jist, že tam jedu proto?“

„Jsem. Ale někdo tě už předběhl, Dorregarayi. Nějaká konkurentka z tvého cechu. A s glejtem, který nemáš. Černovláska, pokud tě to zajímá.“

„Na vraníku?“

„Prý.“

„Yennefer,“ řekl zachmuřeně Dorregaray.

Nikdo nepostřehl, jak sebou zaklínač trhl. Nastalé ticho přerušilo škytnutí budoucího setníka:

„Nikoho... Bez glejtu...“

„Stačí dvě stě lintarů?“ Geralt vytáhl z kapsy váček od tlustého rychtáře.

„Geralte,“ usmál se záhadně Tři Kavky. „Tedy přece...“

„Omlouvám se, Borchu. Je mi líto, ale nepojedu s vámi do Hengforsu. Snad jindy. Snad se ještě setkáme.“

„Nic mě netáhne do Hengforsu,“ řekl pomalu Tři Kavky. „Nic a nic.“

„Schovej ty peníze, pane,“ řekl přísně setník-čekatel. „To by bylo podplácení úřední osoby. Ani za tři sta nepustím.“

„A za pět set?“ Borch vytáhl svůj měšec. „Schovej svoje peníze, Geralte, já zaplatím. Začalo mě to bavit. Pět set, vojáku. Sto od kusu, když počítám svoje děvčata jako jeden pěkný kousek. Co?“

„Ojej, jeje,“ zabědoval budoucí setník, sotva ukryl Borchův měšec pod krzno. „Co povím králi?“

„Povíš mu,“ řekl Dorregaray, povstal a vytáhl zpod opasku zdobenou hůlku ze slonové kosti, „že ses vyděsil, když jsi viděl...“

„Co, pane?“

Čaroděj mávl hůlkou a vykřikl zaklínadlo. Borovice na břehu vybuchla ohněm, v jediném okamžiku ji celou, od země po vrcholek, zachvátily šlehající plameny.

„Na koně!“ Marigold vyskočil a hodil si loutnu na záda. „Na koně, pánové! A dámy!“

„Pryč s tou závorou!“ zahulákal na strážné desátník, mající dobrou šanci stát se setníkem.

Na mostě, za závorou, přitáhla Vea uzdu. Kůň zatančil, zabubnoval kopyty na trámech. Dívka pohodila copy a pronikavě vykřikla.

„Správně, Veo!“ zvolal Tři Kavky. „Kupředu, pánové! Pojedeme po zerrikánsku – s rachotem a svištěním větru!“

IV.

„No vida,“ řekl nejstarší ze Sekáčů, Boholt, mohutný a silný jako kmen starého dubu. „Nedamír vás nevyhnal sviňským krokem, i když jsem si byl docela jistý, že to udělá. Inu, nevyzpytatelné jsou pro nás, chudou čeleď, královské záměry. Zveme vás k ohni, místa je tu dost. Mezi námi, zaklínači, o čem sis s králem povídal?“

„O ničem,“ odpověděl Geralt a pohodlně se opřel o sedlo, přinesené k hřejícímu ohni. „Kvůli nám se ani neobtěžoval ven ze stanu. Poslal jenom svého poskoka, jak se to jen...“

„Gyllenstiern,“ napověděl Yarpén Zigrin, rozložitý trpaslík s dlouhým plnovousem, který právě z lesa přivalil do ohniště ohromný, vyvrácený pařez. „Nafučený puchýř. Sviňa vyžraná. Když jsme přišli, tóž přilezl, frňák ohrnoval, tfuj tfuj, pamatujte, skřeti, povídá, kdo je tu pohlavár, co rozkazy dává, tady Nedamír král poručá a jeho slovo je zákon atakdale. A já stojím a poslouchám a tak mně v palici vrtá, že povím svým ogarom, ať s ním rovnou o zem a ochčijú mu plášť. Ale nechal jsem toho, zasej by chýr šel, a že gnómi sú akorát na bijatiku a že ag... agresivní, a že raubíři a vůbec že s nima nejní možná... doprdele, jak sa to... koloxistence. A potom by zasej byl někde pogrom, v nějakém městě. Tož sem poslúchal a výtrznosti netropil, jen hlavú kýval.“

„Zdá se, že pan Gyllenstiern nezná nic jiného,“ řekl Geralt, „protože i nám řekl totéž. A taky nám nezbylo, než přikyvovat.“

„A já bych řekl,“ ozval se druhý ze Sekáčů, rozkládaje si houni na lože z větví, „že to je zle, že vás Nedomír nevyhnal. Už tak jdou

na toho draka mraky lidu. Celá smečka. To už nejní žádná výprava, ale bordel na kolečkách. Nerad se biju v tlačenici.“

„Nech toho, Mordochu,“ řekl Boholt. „Když jde více lidí pospo-
lu, cestuje se líp. Copak jsi málo na draky chodil? Pokaždé se seběh-
ne síla lidu jako na jarmark. Hotové procesí. Ale když ještě vyleze z
díry, kdo zůstane v poli, he? My, nikdo jiný.“

Boholt se na chvíli odmlčel, jen co si důkladně přihnul z veliké-
ho, proutím opleteného demižónu, hlasitě se vysmrkal, odkáslal si a
pokračoval:

„Naše zkušenosti nás ale poučily, že kolikrát až po drakově smr-
ti začne pořádná řežba a pouštění žilou a hlavy padají jak hrušky.
Teprve až se dělí poklad, jdou si lovci jaksepatří po kejháků. Co,
Geralte? Mám pravdu? Mluvím k tobě, zaklínači.“

„Znám takové případy,“ potvrdil zaklínač stručně.

„Tedy znáš? Určitě akorát z doslechu, poněvadž co jsem živ se
mě nedoneslo, že by nějaký zaklínač šel na draka. O to divnější je, že
ses objevil zrovna tady.“

„No jo,“ řekl Kennet, zvaný Hrombidlo, nejmladší ze Sekáčů.
„Je to divný. A my bysme...“

„Sklapni, Bidlo, teď mluvím já,“ zarazil ho Boholt. „A nebudu
mluvit dlouho. Zaklínač už beztak ví, o co mi jde. Zná ho a on zná
mě, do teďka jsme si nelezli do cesty a doufám, že to tak zůstane.
Abyste totiž, hoši, věděli, kdybych já například chtěl zaklínači kazit
kšefty, peníze mu před norem vyfouknout, na fleku by mě šlehnul
tou svojí zaklínačskou břitvou a byl by v právu. Mám pravdu?“

Nikdo mu nepřisvědčil ani neodporoval. A Boholtovi očividně
pramálo záleželo na jednom či druhém.

„Inu,“ pokračoval, „jak jsem říkal, v partě se jde líp. A zaklínač
se nám může hodit. Okolí je divoké a pusté, ani se nenaděješ a vy-
skočí na tebe nějaká zmora anebo bzdůcha anebo striga a můžou být
potíže. Jestli ale bude Geralt poblíž, potíže odstraní, poněvadž je to
jeho řemeslo. A drak není jeho řemeslo. Mám pravdu?“

Opět to nikdo nepotvrdil ani nepopřel.

„Pan Tři Kavky,“ navázal Boholt, podáváje demižón trpaslíkovi, „přišel s Geraltem a to je dostatečná záruka. Kdo vám tedy překáží, Mordochu, Hrombidlo? Snad ne Marigold?“

„Marigold sa dycky prisere, kde sa cosi zajímavého chystá a všeci víjú, že nepomáhá ani nepřekáží a že na cestě sa šušmat nebude. Něco jako lopušina na psom ocasi. Co, ogaři?“ prohlásil Yarpén Zigrin a podal demižón minstrelovi.

Ogaři – zarostlí, hranatí trpaslíci se rozchechtali, až se jim vousiska ježila. Marigold si posunul svůj klobouček do týla a přihnul si z demižónu.

„Ooooch, mor!“ zasípal, lapaje po dechu. „Spálí mi to hlasivky. Z čeho to pálíte, ze škorpiónů?“

Hrombidlo básníkovi nádobu vzal a řekl:

„Víš, co se mně nelíbí, Geralte? Žes přivedl toho čarodějníka. Na moje gusto je tady těch mágů moc.“

„Baže,“ vpadl mu do řeči trpaslík. „Dobře to Hrombidlo praví. Teho Dorregaja nám bylo třeba tak jak prasaťu sedla. Máme tu už dost dlouho svoju ježibabu, ctihodnú Yennefer, fujtajxl.“

„Ááno,“ přisvědčil Boholt, škrábaje se na býčí šíji, z níž si právě odepjal kožený nákrčník, naježený železnými hřeby. „Čaroděju je tu opravdu moc, vážení. O dva víc, než by bylo třeba. A jak se na našeho Nedamíra přilepili. Jenom se podívejte, my tady u ohně pod širým nebem a oni v teple, v královském stanu, kujou pikle, práskané lišky. Nedamír, vědma, čaroděj i Gyllenstiern. A Yennefer je z nich nejhorší. Mám vám říct, co na nás chystají? Jak nás ojet, co jiného?“

„A žerou si zvěřinu,“ přisadil si našťvaně Hrombidlo. „Co jsme měli na večeri my, ha? Sviště. A co je to svišť? Krysa, obyčejná krysa. Žrali jsme krysu.“

„To nic,“ zahučel Mordoch. „Brzo okoštujem dračí ohon. Takovej dračí ohon na rožni, mňam.“

„Yennefer,“ pokračoval Boholt, „je záludná, vzteklá a hubatá ženská. Kam se hrabe na tvoje děvčata, pane Borchu. Ta jsou tichá a milá, jen se podívejte – sedí támhle u koní, brousí šavle; když jsem šel okolo, prohodil jsem s nimi pár slov, zašpásoval a ony se usmály, zoubky zablýskaly. To je příjemná společnost, ne jako ta Yennefer,

ta jenom pletichaří a pletichaří. Proto povídám, dávejme si majzla, jinak bude hovno po naší úmluvě.“

„Jaká je to úmluva, Boholte?“

„Řekneme to Geraltovi, Yarpene?“

„Coby né,“ řekl trpaslík.

„Došla kořalka,“ oznámil Hrombidlo, obraceje demižón dnem vzhůru.

„Tak dones ještě, jsi nejmladší. Tu úmluvu, Geralte, jsme uzavřeli my tady, jelikož nejsme žádní námezdní žoldáci ani poddaní pacholci, a za pár zlatáků hozených pod nohy se na draka nikým nenecháme hnát. Je to tak, že my si s drakem poradíme bez Nedamíra, ale Nedamír bez nás ne. Z toho je jasné, kdo je tu nejdůležitější a komu přináleží největší podíl. Ale rozhodli jsme čestně – ti, kteří draka v rovném boji složí, berou polovinu jeho pokladu. Nedamír, s ohledem na svůj původ a titul, dostane tak jako tak čtvrtinu. A ostatní, jestli budou ku pomoci, rozdělí si poslední čtvrtinu stejným dílem. Co si o tom myslíš?“

„A co si o tom myslí Nedamír?“

„Neřekl ano ani ne. Ale ať se raději moc nenaparuje, smrkáč; sám proti drakovi nepůjde, to dá rozum, takže se bez odborníků neobejde. No, a odborníci jsme tady akorát my, Sekáči a Yarpen se svými chlapy. To my se setkáme s drakem na délku meče. Zbývajícím, kteří pomohou, třebas by to byli i čarodějníci, připadne jejich čtvrtina pokladu.“

„Vyjma čarodějů počítáte ještě koho mezi ty zbývajících?“ zajímal se Marigold.

„Najisto né šumařů a básnickářů,“ zachechtal se Yarpen Zigrin. „Počítáme takých, co sa ohánajú sekyrú, a né lútnú.“

„Aha,“ vmísil se do hovoru Tři Kavky, který jakoby se až dosud nezajímal o nic jiného, než o hvězdnou oblohu. „A čímpakže se bude ohánět švec Kozojed a ta jeho pakáž?“

Yarpen Zigrin plivl do ohniště a zamumlal něco v trpasličím jazyce.

„Lidé z holopolské domobrany znají tyhle posrané hory a uplatní se jako průvodci,“ řekl tiše Boholt, „bude tedy spravedlivé, když i

oni dostanou svůj podíl. S ševcem však, to je trochu jiná záležitost. Víte, nic dobrého by z toho nevzešlo, kdyby luza došla k přesvědčení, že když se v okolí vyskytne drak, namísto povolání odborníků, stačí bestii předhodit jed a dál se válet s děvčkama na slámě. Kdyby se něco takového rozmohlo, brzy by nám nezbylo, než chodit o žebroť.“

„Baže,“ přitakal Yarpén. „Proto povdám, toho prťáka musíš enem tak náhodou cosi škaredého potkat. Ale kalupem, než sa, mrcha, na konec ještě dostane do nějaké legendy.“

„Musíš potkat a potká,“ řekl Mordoch přesvědčeně. „Nechte to na mně.“

„A Marigold,“ pokračoval rozčilený trpaslík, „mu ve swojej baladě dá tak na prdel, až z něho bude mět každý leda srandu. Že by měl hanbu a ostudu na věky věkův.“

„Na jednoho jste nemysleli,“ připomněl Geralt. „Zrovna na toho, který vám může celou tu úmluvu zmařit. Je to Eyck z Denesle. Mluvili jste s ním?“

„O čem?“ zavrčel Boholt, uchopil klacek a upravil planoucí polena v ohništi. „S Eyckem se nedohodneš, Geralte. Jemu na tom nezáleží.“

„Viděli jsme ho, když jsme přijížděli k vašemu ležení,“ řekl Tři Kavky. „Klečel v plné zbroji na kamení a civěl do nebe.“

„To on tak dělá furt,“ vysvětloval Hrombidlo. „Modlí se nebo med... medituje. Říká, že to musí, poněvadž má příkázání od bohů, aby lidi od zlého ochraňoval.“

„U nás, v Crinfridu,“ poznamenal Boholt, „držíme takové, jako je on, v kleci nebo na řetězu. Když se jim dá kus uhlu, kreslí po stěnách nevidané věci. Ale nechte už těch drbů. Musíme probrat naše záležitosti.“

Do kruhu světla neslyšně vstoupila nevysoká, vlněným pláštěm ovinutá mladá žena s černými vlasy pod zlatou síťkou.

„Co to tu tak smrdí?“ divil se Yarpén Zigrin, předstíraje, že si příchodí nevšiml. „Nejní to síra?“

„Kdepák.“ Boholt hledící někam stranou ostentativně začenal. „To je pižmo anebo nějaká jiná voňavka.“

„Neé! To je přeca...“ vydechl s předstíraným údivem trpaslík. „Ach! To je samotná milostpaní Yennefer! Víťame ta, víťame!“

Čarodějka zvolna přejela lesknoucímá se očima všechny přítomné. Její pohled se na okamžik, zastavil, když se dotkl zaklínače. Geralt se sotva znatelně pousmál.

„Dovolíte, abych si přisedla?“

„Tobě je dovoleno vše, vznesená paní,“ řekl Boholt a s hraným dojetím vzlykl. „Posaď se tady, na pokrývku. Zvedni prdel, Kennete, a nabídni velectěné čarodějce svoji deku.“

„Zaslechla jsem, pánové, že probíráte obchodní záležitosti.“ Yennefer usedla, natahujíc před sebe štíhlé nohy v černých kamaších. „Beze mne?“

„Neopovázili bysme sa,“ vysvětloval Yarpén Zigrin, „obtěžovat takovů důležitů perzónu.“

„Ty, Yarpene Zigrine,“ obrátila se Yennefer na trpaslíka a přimhouřila oči, „radši nic neříkej. Od prvního dne se chováš, jako bych pro tebe byla vzduch. Teď ti radím, pokračuj tak nadále – pokud ti to nevadí... Protože mně to nevadilo ani v nejmenším. Právě naopak.“

„Jak si můžeš cosi takového myslet, milostpaní,“ vycenil Yarpén v úsměvu křivá zubiska. „Ať mňa blechy zežerú, esli pro mňa nejsi víc než zduch. Poněváč zduch někdy zkazím, pravda, a to bysem si k tobě nikdá nedovolil – v žádném případě.“

Vousatí „ogaři“ se burácivě rozchechtali, avšak zmlkli okamžitě, když spatřili modravý přísvit okolo těla podrážděné čarodějky.

„Ještě slovo, trpaslíku,“ řekla Yennefer hlasem, jako když řinčí ocel, „a jenom ten zkažený vzduch tu po tobě zůstane – a černý škvařek na trávě.“

„Popravdě řečeno,“ odkašlal si Boholt do ticha, jaké nastalo po těch slovech, „radši mlč, Zigrine. Poslechneme si, co nám chce říct paní Yennefer. Zřejmě se jí dotklo, že se o obchodních záležitostech bavíme bez ní. Tak mám dojem, že má pro nás nějaký návrh. Proč ne? Pokud nám nebude navrhovat, že ona sama svými kouzly draka zabije.“

„A co?“ Yennefer zvedla hlavu. „Myslíš si, Boholte z Crinfridu, že to není možné?“

„Možná to možné je. Jenže pro nás nevýhodné, poněvadž by sis dozajista dělala nárok aspoň na půl dračího pokladu.“

„Přinejmenším,“ přisvědčila chladně čarodějka.

„Takže sama vidíš, že to pro nás není žádná nabídka. My jsme, paní, chudobní bojovníci. Když nám kořist před nosem ufrnkne, máme hlad. Zůstaneme jenom o šťovíku a lebedě...“

„Sem tam sa akorát svišť přitrefí,“ připojil se Yarpen Zigrin plačtivě.

„... pramenitou vodou to zapíjíme.“ Boholt si důkladně přihnul z nového demižónu a lehce se otřepal. „Pro nás, paní Yennefer, není jiného východiska. Buď kořist, anebo zmrznout v zimě někde za bukem. A hospody dnes něco stojí.“

„A pivo,“ dodal Modroch.

„A holky povětrné,“ zasníl se Hrombidlo.

„Proto,“ uzavřel Boholt a zahleděl se do nebe, „sami bez pomoci tvé a tvojí magie, draka zabijeme.“

„Jsi o tom přesvědčen? Nezapomeň, že je jistá hranice možností, Boholte.“

„Možná je, nikdy jsem na ni nenarazil. Ne, paní. Opakuji, zabijeme draka sami, bez čarování.“

„Zvlášť,“ ozval se Yarpen Zigrin, „že čáry mají najisto též svou hranicu možností, ale tu, na rozdíl od tej naší, neznáme.“

„Přišels na tohle sám,“ zeptala se Yennefer podezřívavě, „nebo ti to někdo napověděl? Není to náhodou přítomností zaklínače v téhle vaší vybrané společnosti, že jste získali takové sebevědomí?“

„Ne,“ odvětil Boholt a podíval se na Geralta, který, natažen se sedlem pod hlavou na příkrývce, působil dojmem, jako by podřimoval. „Zaklínač s tím nemá pranic společného. Dobře mě poslouvej, Yennefer: učinili jsme králi nabídku, ale on se neobtěžoval s odpovědí. Jsme trpěliví, počkáme do rána. Jestli na naše podmínky přistoupí, půjdeme s ním dál. Jestli ne, vracíme se.“

„My taky,“ zavrčel trpaslík.

„Bud' anebo, žádné handrkování,“ pokračoval Boholt. „Můžeš to vyřídit Nedamírovi. Koneckonců je to nabídka výhodná i pro tebe, Yennefer, i pro Dorregaraye, pokud se spolu dohodnete. Mrtvý drak

nám není k ničemu, bereme jenom ohon. Ze zbytku si můžete vzít, co bude libo: mozek, zuby – všechno, co potřebujete k čarování.“

„Baže,“ zachechtal se Yarpen Zigrin. „Zdechlina ostane čarodějníkom, nikdo jim ju nevezme – ledaže jiní supi mrchožrúti.“

Yennefer vstala a hodila si plášť přes ramena.

„Nedamír nebude čekat do rána,“ řekla ostře. „Předem souhlasí s vašimi podmínkami. A to, abyste věděli, navzdory mým a Dorregarayovým radám.“

„Nedamír,“ pravil uvážlivě Boholt, „projevil značnou moudrost, jež udivuje u tak mladého vladaře. Protože podle mě, paní Yennefer, o státnické moudrosti svědčí kromě jiného rovněž schopnost neposlouchat hloupé nebo falešné rady.“

Yarpen Zigrin vyprskl do vousů.

„Začnete jinak zpívat, až na vás drak zítra udeří, díry do vás nadělá a hnáty zpřeráží.“ Čarodějka opřela ruce v bok. „Boty mi budete lízat a škemrat o pomoc. Jako obvykle. Znáám vás, příliš dobře vás znám. Až zle je mi z toho, jak dobře znám takové, jako jste vy.“ Otočila se a odešla do tmy beze slova rozloučení.

„Pamatuju, za starých časů,“ řekl Yarpen Zigrin, „že čarodějníci sedávali ve svých věžích, čítali učené knížky a míchali magické lekvary. Nemotali se bojovníkom pod nohama a nestrkali frňnáky do jejich věcí. A najisto žádný z nich nekrútil zadkem chlapom před očima.“

„Tenhle zadek, abych pravdu řekl, zase za tolik nestál,“ poznamenal při ladění své loutny Marigold. „Co ty na to, Geralte? Geralte?! Hej, kam se poděl zaklínač?“

„Co je nám po tom,“ pokrčil rameny Boholt a přiložil do ohně. „Odešel. Třeba si musel jít ulevit. Jeho věc.“

„Jasně,“ přisvědčil minstrel a hrábl prsty do strun. „Mám zazpívat?“

„Zazpívej, šumař,“ pobídl ho Yarpen Zigrin a plivl do ohně. „Ale nemysli si, že ti za to tvoje brnkání dám bárs enem děravý mědák. Tady, šohaju, nejni královský dvůr.“

„To jsem si všiml,“ kývl hlavou trubadúr.

V.

„Yennefer.“

Otočila se jakoby zaskočena, přestože zaklínač nepochyboval o tom, že už zdaleka slyšela jeho kroky. Položila na zem dřevěné vědro, vzpřímila se a odhrnula z čela černé vlasy; vysvobozené zpod zlaté sítě, padaly nyní v hustých pramenech na její ramena.

„Geralte?“

Jako vždy nosila pouze dvě barvy. Svě barvy – černou a bílou. Černé vlasy a dlouhé černé řasy, nutící hádat barvu očí, jenž skrývaly. Černá sukně, krátký černý kabátek s bílým kožešinovým límcem. Bílá blůzka z nejtenčího lněného plátna. Na bílé šíjí černá sametka, ozdobená obsidiánovou hvězdou s drobnými démanty.

„Nezměnila ses.“

„Ty taky ne,“ zkřivila rty. „A v obou případech je to přirozené. Anebo stejně nepřirozené. A třebaže za jiných okolností by to nemusela být špatná záminka k navázání rozhovoru, připomínat to nyní je zbytečné. Je to tak?“

„Je to tak,“ souhlasil, dívaje se stranou. Jeho pohled zabloudil k Nedamírovu stanu, k ohňům královských lučištníků, zářícím za černými siluetami vozů. Až sem doléhal zvučný Marigoldův hlas. Minstrel zpíval „Hvězdy nad stezkou“ – jednu ze svých nejzdařilejších milostných balad.

„Nuže, úvod máme za sebou,“ konstatovala čarodějka. „Poslouchám, co dál.“

„Podívej, Yennefer...“

„Dívám se!“ přerušila ho ostře. „Ale nerozumím. Proč jsi sem přijel, Geralte? Přece ne kvůli drakovi? Ani v tomhle ohledu se snad nic nezměnilo.“

„Ne, nezměnilo.“

„Ptám se, proč ses tedy připojil k této výpravě?“

„Jestli ti odpovím, že kvůli tobě, uvěříš?“

Mlčky se na něho dívala a v jejích lesklých očích bylo něco, co se mu vůbec nelíbilo.

„Uvěřím, proč ne,“ řekla konečně. „Muže prý těší setkání s jejich bývalými milenkami, rádi si ožíví vzpomínky. Namlouvají si, že někdejší milostná pletka jim dává na ženy nějaká vlastnická práva. To prý příznivě působí na jejich sebevědomí. Ani ty nejsi výjimkou. Přese všechno.“

„Přese všechno,“ usmál se, „máš pravdu, Yennefer. Pohled na tebe působí příznivě na moje sebevědomí. Jinými slovy, mám radost, že tě vidím.“

„To je všechno? Řekněme tedy, že i já mám radost. Tak a dost bylo radosti, přeji dobrou noc. Jak vidíš, chystám se k spánku. Chtěla bych se umýt a mám ve zvyku se před tím svléknout. Tak se laskavě vzdal a poskytni mi alespoň tu malou míru soukromí.“

„Yen...“ vztáhl k ní ruce.

„Neříkej mi tak!“ zasyčela vztekle. Uskočila a napřáhla proti němu prsty, z nichž se červeně a modře zajiskřilo. „Jestli se mne jen dotkneš, lumpe, vypálím ti oči.“

Zaklínač couvl. Poněkud uklidněná čarodějka si znovu odhrnula vlasy z čela a s pěstmi opřenými v bok se postavila, proti němu.

„Cos čekal, Geralte? Že spolu zvesela poklábosíme a zavzpomínáme na společné zážitky? Že na závěr našeho shledání zalezeme do vozu a tak říkajíc pro oživení vzpomínek se spolu vyspíme? Co?“

Geralt, nejistý, zda čarodějnice čte jeho myšlenky anebo je tak přesně uhodla, s křivým úsměvem mlčel.

„Jsou to čtyři roky, Geralte. Už mne to přešlo a jenom proto jsem ti neplivla do očí, když jsem tě dnes uviděla. Ale nenech se oklamat mou dobrou vůlí.“

„Yennefer...“

„Mlč! Dala jsem ti víc, než kterémukoli jinému muži, lotře. Sama nevím, proč právě tobě. A ty... Jenže já nejsem žádná lehká holka ani z lesa přivedená elfka, kterým se můžeš ztratit – ráno, když ještě spí. Které můžeš pokořit a zanechat na posměch. Dej si pozor! Jestli teď řekneš jen slovo, budeš litovat!“

Geralt neřekl ani slovo, neomylně cítil čarodějčin vztek. Žena si opět odhrnula neposlušné vlasy z čela a zblízka mu upřela pohled do očí.

„Setkali jsme se, budiž,“ řekla tiše. „Nebudeme hrát lidem divadlo, zachováme dekorum. Navenek budeme dobrými známými. Ale pozor, ať neuděláš chybu, Geralte! Mezi tebou a mnou nezůstalo už nic. Nic, rozumíš? A buď rád, protože to znamená, že jsem už upustila od jistých plánů, které jsem ještě donedávna měla pro případ našeho setkání připravené. To však rozhodně neznamená, že bych ti odpustila. Já ti nikdy neodpustím, zaklínači. Tobě nikdy.“

Prudce se otočila, popadla vědro až voda vyšpláchla a odešla za nejbližší vůz. Geralt se ohnal po komárovi, který mu bzučel kolem ucha a vykročil k ohni, kde zrovna Marigoldova píseň sklízela chabý potlesk. Podíval se na tmavomodré nebe nad černou, zubatou pilou horských štítů. Měl chuť se rozesmát. Ani nevěděl proč.

VI.

„Opatrně! Dávejte tam pozor!“ zvolal Boholt. Otočil se na kozlíku a přehlédl za ním jedoucí kolonu. „Blíž ke skále! Pozor!“

Vozy se pomalu sunuly vpřed, nadskakovaly na kamenech. Vozkové kleli, švihali koně opratěmi, vykláněli se z vozů a nervózně sledovali, zda jsou kola v bezpečné vzdálenosti od okraje srázu. Klikatá, úzká cesta se vinula nad propastí, hluboko dole se na balvanech tříštily vody Braa do bílé pěny.

Geralt zadržel klisnu a ustoupil s ní těsně ke skalní stěně, porostlé řídkým rezavým mechem a bělavým lišejníkem. Pustil před sebe vůz Sekáčů. Z čela kolony přicválal Hrombídlo, dosud jedoucí vepředu s holopolskými průvodci.

„Dobrý!“ zahulákal. „Hňte sebou! Dál bude víc místa!“ Král Nedomír a Gyllenstiern, oba koňmo, doprovázení několika lučištníky, dostihli Geralta. Za nimi rachotily vozy královského průvodu. Ještě dál se valil těžký vůz trpaslíků s neustále povykujícím Yarpem Zigrinem na místě vozky.

Nedamír, hubený a pihovatý výrostek v bílém kožíšku, si zaklínače změřil znuděným, přezíravým pohledem. Gyllenstiern se narovnal a zastavil svého koně.

„Hej, ty! Zaklínači!“ křikl pánovitě.

„Slyším.“ Geralt pobídl kobylku patami a pomalu pokračoval v cestě po kancléřově boku. Udivilo ho, že majitel tak impozantního břicha dává přednost sedlu před pohodlnou jízdou na voze. Gyllenstiern lehce přitáhl uzdu, posázenou zlatými cvočky a odhodil s ramen tyrkysový plášť.

„Včera,“ začal, „včera jsi prohlásil, že tě drak nezajímá. Co tě tedy zajímá, zaklínači? Proč s námi jedeš?“

„Tohle je svobodná země, pane kancléři.“

„Zatím. Avšak na této výpravě musí každý znát svoje místo. A úkol, který musí splnit, bude-li to vůle krále Nedomíra. Chápeš?“

„O co ti jde, pane Gyllenstierne?“

„Vysvětlím ti to. Doneslo se mi, že poslední dobou je stále těžší, domluvit se s vámi, se zaklínači. Potíží je v tom, že když se některému zaklínači ukáže potvora, kterou je třeba zabít, zaklínač místo aby popadl meč a sekal, začíná meditovat, jestli je to nezbytné, jestli to nepřekračuje hranice možností, jestli se to nepřící jakémusi vašemu kodexu a jestli je dotyčná potvora doopravdy taková, jakoby to nebylo jasné na první pohled. Zdá se mi, že se vám prostě začalo dobře dařit. Dnes už zaklínači nesmrdí grošem, leda špinavými onucemi. Kdysi nediskutovali, ale sekali do všeho, na co sis je najal. Bylo jim jedno, jestli to byl vlkodlak, drak nebo výběřčí daní. Platila se dobrá rána. Co, Geralte?“

„Chceš si mne najmout, Gyllenstierne?“ zeptal se suše Geralt. „Tedy pověz, o co ti jde. Já to uvážím. Jestli nechceš, nač ty řeči?“

„Najmout?“ frkl kancléř. „Ne, nemám zájem. Tady se jedná o draka, a to, zdá se, nebetyčně přesahuje tvoje hranice možností, zaklínači. Já sázím na Sekáče. Tebe jsem chtěl jen upozornit. Varovat. Zaklínačské blouznění, dělení netvorů na dobré a zlé, můžeme já a král Nedomír tolerovat, avšak nepřejeme si o tom cokoli slyšet a tím méně být svědky toho, jak je chce kdokoliv uskutečňovat. Takže se nemíchej do královských zájmů. A neintrikuj s Dorregarayem.“

„Nemám ve zvyku intrikovat – a už vůbec ne s čaroději. Jak tě to napadlo?“

„Dorregaray,“ vysvětlil Gyllenstiern, „je pomatenec, jenž svými bláboly překoná i zaklínače. Nestačí mu dělení netvorů na dobré a zlé. Podle něj jsou všichni dobří.“

„Trochu to přehání.“

„Bezesporu. Nicméně brání svoje názory se zarážející tvrdohlavostí. Vůbec bych se nedivil, kdyby se mu něco stalo. A protože se k nám připojil s podivnými přáteli...“

„Nejsem Dorregarayův přítel. Ani on můj...“

„Nepřerušuj mě! Jste náramně podivná společnost. Zaklínač plný skrupulí, jako liščí kožich blech. Čarodějník omílající druidské žvásty o rovnováze v přírodě. Pochybný rytíř Tři Kavky a jeho osobní stráž ze Zerrikánek, kde se, jak známo, skládají oběti před sochou draka. Tihle všichni se znenadání připojí k výpravě. Není to podezřelé?“

„Když myslíš.“

„Tak abys věděl,“ řekl kancléř, „ty nejzamotanější problémy vyžadují, jak nám doporučuje zkušenost, zcela jednoduchá, ale účinná řešení. Nenuť mne, zaklínači, abych je použil.“

„Nerozumím.“

„Rozumíš, rozumíš. Děkuji za pozornost.“

Geralt se zastavil. Gyllenstiern popohnal koně, dohonil krále a pokračoval dál vedle něj.

Okolo projel Eyck z Denesle v kazajce ze světlé kůže, odřené od pancíře. Vedl nákladního soumara obtíženého zbrojí, jednolitě stříbrným štítem a těžkým kopím. Geralt jej pozdravil zvednutou dlaní, leč bludný rytíř stiskl úzké rty, odvrátil hlavu a bodl koně ostruhami.

„Nemá tě v oblibě,“ poznamenal příjíždějící Dorregaray.

„Zdá se.“

„Konkurence, že? Podobný obor. Pouze Eyck je idealista, kdežto pro tebe je to povolání. Malý rozdíl, zvláště pro ty, které vraždíte.“

„Nesrovnávej mne s Eyckem, Dorregarayi. Ďas ví, koho urážíš tímhle srovnáváním, jeho či mne, ale nesrovnávej nás!“

„Jak chceš. Upřímně řečeno, jste mi oba stejně odporní.“

„Děkuji.“

„Není zač.“ Čaroděj popleskal po šíji svého koně, poplašeného halekáním Zigrina a jeho trpaslíků. „Podle mne, zaklínači, učiní-li někdo vraždu svým povoláním, je odporný, nízký a tupý. Náš svět je v rovnováze. Ničení, zabíjení jakýchkoliv tvorů, jež tento svět obývají, rovnováhu narušuje. Přibližuje se tím konec – zničení a konec světa v podobě, v jaké jej známe.“

„Druidské učení,“ poznamenal Geralt. „Znám je. Vyložil mi je kdysi jeden starý mystik, ještě v Rivii. Dva dny po našem rozhovoru jej rozsápali krysoláci. Narušení rovnováhy jsem nezaznamenal.“

„Opakuji ti,“ podíval se na něho Dorregaray, „že svět je vyvážen. Je to přirozená rovnováha: každý druh má své přirozené nepřátele, každý je přirozeným nepřítelem jiných druhů. To se týká i lidí. Vyhlazování přirozených nepřátel člověka, ke kterému přispíváš a jehož výsledky jsou již sdostatek zřetelné, hrozí degenerací rovněž naší rase.“

„Víš co, čaroději?!“ rozhněval se Geralt. „Zajdi někdy za matkou, jejíž dítě roztrhal bazilišek, a vysvětli jí, že má být ráda, neboť díky tomu se lidské plemeno vyhne degeneraci. Uvidíš, co se bude dít.“

„Dobrá námitka, zaklínači,“ ozvala se Yennefer, která je během jejich rozhovoru dohonila. „Dorregarayi, dávej si pozor, co říkáš.“

„Nemám ve zvyku skrývat své přesvědčení.“

Čarodějčin vraník vjel mezi jejich koně. Geralt si všiml, že na cestu nahradila Yennefer zlatou síťku na vlasy čelenkou z bílého šátku.

„Ve vlastním zájmu tenhle zvyk rychle změň,“ poradila černokněžníkovi. „Nedamír a Sekáci tě už podezírají, že se jim chystáš překazit lov na draka. Dokud jen mluvíš, považují tě za neškodného blázna. Jestli se však o něco podobného pokusíš, zakroutí ti krkem, že ani nestačíš pípnout.“

Čaroděj se pohrdavě a přezíravě usmál.

„Kromě toho,“ pokračovala Yennefer, „škodíš svými názory vážnosti našeho povolání.“

„Co neříkáš?“

„Tvoje teorie se může týkat veškerého tvorstva a havěti, Dorregarayi. Jenom ne draků. Draci jsou odvěkými, nejnebezpečnějšími nepřáteli člověka. Zde nejde o nějakou degeneraci lidského plemene, nýbrž o jeho zachování. Z toho důvodu je nezbytné zničit všechny nepřátele, dostatečně silné. aby mohli lidstvo ohrožit.“

„Draci nejsou vrozenými nepřáteli lidí,“ namítl Geralt. Čarodějka po něm šlehla očima a krutě se zasmála.

„V této otázce,“ řekla mrazivě, „přenech rozhodnutí nám, lidem. Zaklínač má zabíjet, ne se rozmýšlet.“

„Jako poslušný golem bez vlastní vůle.“

„To přirovnání jsi použil ty, ne já,“ opáčila. „Nicméně musím uznat, že je celkem výstižné.“

„Yennefer,“ řekl Dorregaray káravě. „Na ženu tvého věku a vzdělání žvaníš nehorázné nesmysly. Pověz mi, proč právě draky považuješ za nejúhlavnější nepřátele člověka? Proč ne jiná, stonásobně nebezpečnější stvoření, která mají na svědomí stokrát více lidských životů? Proč ne třebaš hirriky, vidlofony, mantikory, amfisbény nebo gryfy? Nebo vlky... proč ne vlky?“

„Vysvětlím ti to. Boj člověka o životní prostor a místo, jež mu v přírodě náleží, může být vyhrán a převaha člověka nad ostatními druhy a rasami zajištěna pouze tehdy, přestane-li kočovat, vláčet se za živobytím z místa na místo poháněn ročními obdobími a přírodními zákonitostmi. Jinak lidská populace nikdy nedosáhne patřičného rozvoje, neboť vývoj lidského jedince je příliš dlouhý – dítě je příliš dlouho bezmocné. Jedině v bezpečí, za hradbami města nebo tvrze bude žena schopna rodit rok co rok, přivést na svět dostatečné množství dětí a postarat se o ně, dokud se neosamostatní. Plodnost, Dorregarayi, to je rozvoj, to je podmínka přetrvání a nadvlády. A zde se střetáváme s draky. Pouze drak, žádný jiný netvor, je schopen ohrožit opevněné město nebo hrad. Kdybychom nehubili draky, lidé by se neshromažďovali, nýbrž by kvůli bezpečí žili odděleně. V hustě zastavěném lidském sídlišti je dračí oheň strašlivá pohroma, pohltí stovky obětí, hubí a ničí. Proto musí být draci vyhlazeni do posledního, Dorregarayi.“

Černokněžník si ji změřil s posměškem na rtech.

„Víš, Yennefer, nechtěl bych se dožít doby, kdy se uskuteční tvoje myšlenky o panování člověka nad světy a kdy ty a tobě podobní zaujmete v přírodě místo, jež vám, jak se domníváš, náleží. Naštěstí k tomu nikdy nedojde. Dříve se vyzabíjíte navzájem, potrávíte se a pochcípáte na mor a tyfus, protože nikoliv draci, ale špína a vši ohrožují ta vaše skvělá města, v nichž sice ženy rodí každý rok, leč sotva jeden novorozenec z desíti přežívá prvních deset dní. Ovšem, Yennefer, plodnost a zase plodnost. Pusť se, má milá, radši taky do rození dětí. To je přece přirozené poslání ženy, ne? Alespoň nebudeš mít čas na vymýšlení takových hloupostí. Buďte zdraví.“

Dorregaray pobídl koně, předhlonil je a zařadil se někam do středu kolony. Když Geralt pohlédl na bílou, vzteky zružněnou tvář ženy po svém boku, málem by čaroděje politoval. Velmi dobře věděl, o co tu šlo. Jako většina čarodějek ani Yennefer nemohla mít děti. Jenže jen málokterá z nich se s tím někdy smířila a jakákoliv narážka, týkající se její neplodnosti, ji doháněla k zuřivosti.

Dorregaray o tom bezpochyby věděl. Pravděpodobně však nevěděl, jak dokáže být Yennefer mstivá.

„Čekají ho nepříjemnosti,“ zasyčela, „na to může vzít jed. Ty si taky dávej pozor. Nic si nenamlouvej. Jestliže se něco semele a ty se nebudeš chovat rozumně, nebudu brát ohled ani na tebe.“

„Bez obav,“ usmál se. „Nám, to značí zaklínačům a golemům bez vlastní vůle, ani nezbyvá nic jiného než se chovat rozumně. Jsou zde přece jednoznačně a pevně vymezené hranice možností, které nesmíme překročit.“

„Vida, vida,“ ušklíbala se stále ještě bledá Yennefer. „Zaklínač se nám urazil jako panenka, které je vytýkán nedostatek ctnosti. Jednou jsi ale zaklínač a nic na tom nezmění. Tvoje povolání...“

„Přestaň už o tom zaklínačském povolání, Yen, začíná mi to lézt krkem.“

„Tak na mě nemluv, radím ti! Kam ti co leze mě ani za mák nezajímá. Ani to, ani žádné jiné omezené zaklínačské reflexy.“

„Abys některé z těch reflexů nepoznala na vlastní kůži, jestli mě nepřestaneš krmit svými pohádkami o vznešeném poslání a boji o

dobro lidstva. A o dracích coby úhlavních nepřátelích lidského rodu. Vím o tom dost.“

„Ano?“ přimhouřila oči čarodějka. „O čempak víš, zaklínači?“

„Například o tom,“ řekl Geralt, nedbaje na silné, varovné chvění medailonu na své šiji, „že kdyby draci neměli své poklady, ani prašivý pes by po nich neštěkl, a už vůbec ne čarodějové. Zvláštní, při každém lovu na draka se někde poblíž motá nějaký čaroděj, vesměs s velice úzkými vztahy s klenotnickou Gildou.“

Například ty. A přestože by měl být trh zanedlouho potom úplně zavalen drahokamy, celkem se jich moc neobjeví - to znamená, že ani jejich cena neklesne. Proto mě laskavě neunavuj řečmi o poslání a zápase o přežití lidské rasy. Znáš tě příliš dobře a příliš dlouho.“

„Příliš dlouho,“ opakovala zlověstně sevřenými rty. „Skutečně. Ale nemysli si, že dobře, ty pse. Jaká já jsem byla pitomá husa... Ach, aby tě lepra sežrala! Nechci tě mít na očích!“

Jezdkyně vykřikla, vraník se vzepjal a odcválal dopředu. Zaklínač zadržel svoji klisnu a čekal, až ho mine další vůz. Na něm jedoucí trpaslíci hučeli, nadávali a pískali na kostěné flétny. Mezi nimi, rozvalený na pytích s ovsem, ležel Marigold a brnkal na loutnu.

„He!“ ukázal Yarpen Zigrin z kozlíku na odjíždějící Yennefer. „Co je to hen za čertisko na tej cestě? Vypadá to na černů kobyly. Ba jo, je to kobyla.“

„To se ví,“ připojil se minstrel. Posunul si svůj klobouk do týla a zasmál se.

„Kobyly! A na koni, namísto aby byla pod ním. Viděl to už někdo?“

Yarpenovým „ogarům“ se smíchy natřásaly dlouhé brady. Yennefer předstírala, že nic neslyší.

Geralt zastavil a nechal projet hlídku Nedamírových jízdních lučištníků. Kousek za nimi jel Borch, následován oběma Zerrikánkami, tvoříce tak zadní voj průvodu.

Geralt na ně počkal a pokračoval v cestě s nimi. Jeli mlčky.

„Zaklínači,“ obrátil se na něj po chvíli Tři Kavky. „Chci ti položit jednu otázku.“

„Ptej se.“

„Proč se nevrátíš?“

Zaklínač váhal s odpovědí.

„Opravdu to chceš vědět?“

„Chci,“ potvrdil Tři Kavky.

„Jedu s nimi, poněvadž jsem golem bez vlastní vůle. Jsem větchet slámy hnaný větrem po cestě. Porad' mi, kam bych měl jet. A proč? Zde se alespoň sešli takoví, se kterými se mohu bavit. Takoví, kteří hned neukončí hovor, jen co se přiblížím. Takoví, kteří mi řeknou do očí, co si o mě myslí, místo aby po mně odněkud zpoza plotu házeli kamením. Jedu s nimi ze stejného důvodu, jako s tebou do té plavecké hospody. Neznám místo, kam bych měl jet, neznám cíl, který se nalézá na konci mé cesty.“

Tři Kavky si odkašlal.

„Ten cíl je stejný na konci všech cest. Každý k němu nakonec dospěje. Dokonce i ty, třebaže se domníváš, jak se lišíš od ostatních.“

„Teď ti položím otázku já.“

„Ptej se.“

„Ty znáš cíl na konci své cesty?“

„Znám.“

„Jsi šťastný člověk.“

„To není záležitost štěstí, Geralte. Záleží na tom, čemu věříš a co pokládáš za své poslání. Kdo by to měl vědět líp než... než zaklínač.“

„O tom dneska poslouchám celý den. Stále nějaká poslání,“ vzdychl Geralt.

„Nedamírovým posláním je ovládnout Malleore. Posláním Eycy z Denesle je bránit lidi před draky. Dorregarayovi se dostalo poslání přesně opačného. Yennefer, důsledkem jistých změn, k nimž došlo v jejím těle, nemůže plnit svoje poslání, a proto je jak posedlá zlým duchem. U d'asa, jenom ti Sekáči a trpaslíci nepocítí'ují žádné poslání, chtějí prostě jen urvat, co se dá. Možná proto mě to k nim táhne.“

„Ne k nim tě to táhne, Geralte z Rivie. Nejsem hluchý ani slepý. Nebyla to jejich jména, jež tě tam na mostě přiměla vytáhnout měsíc. Ale zdá se mi...“

„Zbytečně se ti zdá,“ řek zaklínač bez hněvu.

„Omlouvám se.“

„Zbytečně se omlouváš.“

Zadrželi koně, aby nenarazili na caingorské lučištníky. Kolona se nečekaně zastavila.

„Co se stalo?“ Geralt se postavil ve třmenech. „Proč stojíme?“

„Nevím,“ otočil se Borch. Vea s nezvykle napjatou tváří řekla rychle pár nesrozumitelných slov.

„Zajedu dopředu,“ navrhl zaklínač. „Zjistím, co se děje.“

„Zůstaň.“

„Proč?“

Tři Kavky mlčky hleděl do země.

„Proč?“ opakoval Geralt.

„Jed,“ řekl Borch. „Snad to tak bude lepší.“

„Co má být lepší?“

„Jed!“

Most nad propastí vypadal spolehlivě. Byl zbudován ze silných borových klád a uprostřed podepřen čtverhranným pilířem, o jehož patu se s hukotem tříštil proud řeky.

„Hola, Bidlo!“ houkl Bohold, popojížděje k mostu. „Na co čekáš?“

„Copak já vím, co ten most udrží?“

„Musíme jet tudy?“ tázal se Gyllenstiern. „Není nebezpečné jet s vozy přes takový most? Hej, ševče! Proč nás vlečeš tudy? Obchodní stezka přece vede dále na západ.“

Chrabrý holopolský travič přistoupil blíž a smekl čapku. Jeho vzhled vzbuzoval veselí: aby si dodal bojovného vzezření, přivázel si povřísem na halenu starobylý kyrys, snad ještě z dob krále Klacka.

„Tohle je kratší cesta, milostivý pane,“ odpověděl ne kancléři, leč rovnou králi, v jehož obličej se nepřetržitě zračila vskutku smrtelná nuda.

„Jakže?“ zajímal se ustaraně Gyllenstiern. Nedamír ševce nepočítal ani pohledem.

„Támhle ty hory,“ ukázal Kozojed na tři rozeklané štíty, tyčící se nad okolními vrchy, „to jsou Chiava a Poštolka a Svišťový zub.“

Stezka vede ke zřícenině starý tvrze, a pak po severní straně Chiavy až k pramenům řeky. Když přejdeme most, zkrátíme si cestu a na planinu mezi horama se dostanem průsmykem. Jestli tam nenajdem žádný stopy po drakovi, mohli bysme jít východním směrem a prozkoumat horský rokliny. Ještě dál na východ začínají poloniny a od tamtud je už přímá cesta do Caingornu, na tvoje državy, milostivý pane.“

„Kde ses, Kozojede, naučil tak znát hory?“ zeptal se Boholt. „U kopyta?“

„Ne, pane. Zamlada jsem ovce pásal.“

„A ten most vydrží?“ Boholt se zvedl na kozlíku a podíval se dolů na zpěněnou řeku. „Ten sráz má dobře čtyřicet sáhů.“

„Vydrží pane.“

„Odkud se vůbec vzal most v takové divočině?“

„Ten most,“ vysvětloval Kozojed, „před mnoha lety postavili trollové. Kdo tudy jel, musel jim masně zaplatit. Lidi přestali jezdit a trollové přišli na hunt. Ale most zůstal.“

„Máme naložené vozy,“ řekl s nedůvěrou kancléř. „Vezeme výzbroj a zásoby. Můžeme někde v horách uváznout. Nebude přece jen lepší jet kupeckou stezkou?“

„Je to ale delší cesta,“ pokrčil rameny švec. „A král pravil, že na toho draka spěchá. A přes most to k němu bude mít blíž.“

„No tak jedem, Kozojede,“ rozhodl Boholt. „Pochoduj napřed, ty a tvoje vojsko. U nás je obyčej, že v čele jdou nejstatečnější.“

„Ne víc, než po jednom voze,“ upozorňoval kancléř.

„Dobrá,“ Boholt práskl do koní, vůz zaduněl na mostních trámech. „Za námi, Bidlo! Dávej pozor, ať jdou kola rovně!“

Geralt zadržel koně. Před ním se tísnili Nedamírovi lučištníci v purpurově zlatých kazajkách. Klisna odfrkla. Země se zachvěla. Hory se zatřásly. Zubatý okraj skalní stěny, rýsující se proti obloze, se náhle zhroutil a stěna sama jakoby promluvila hluchým duněním.

„Pozor!“ křičel na ně Boholt už z druhé strany mostu. „Pozor!“

První kameny, zatím nevelké, zarachotily na povrchu cesty. Před GERALTOVÝMA očima se začala hrozivou rychlostí šířit puklina ve ská-

le. Vzápětí se urval kus skalní římsy a s ohlušujícím rachotem se zřítíl do propasti.

„Koně!!!“ zaječel Gyllenstiern. „Na druhou stranu, pane!“ Nedamír s obličejem vtisklým do koňské hřívky se hnál přes most, jemu v patách kancléř a několik lučištníků. Za nimi se řítíl po praskajících trámech královský vůz s gryfem na vlající korouhvi.

„Lavina! Z cesty!“ zařval zezadu Yarpen Zigrin. Jeho spřežení, šleháno opratěmi, si bezohledně prorazilo cestu mezi lučištníky a předhonoilo druhý Nedamírov vůz.

„Z cesty, zaklínači! Uhni!“

Kolem vozu trpaslíků projel tryskem Eyck z Denesle, v sedle vzpřímený a pevný. Nebýt smrtelně sinalé tváře a rtů stisknutých v křečovitě grimase, zdálo by se, že bludný rytíř si na cestu padajícího kamení nevšímá. Vzadu mezi lučištníky někdo hlasitě sténal, ržáli splašení koně.

Zaklínač trhl uzdou, jeho kůň se vzepjal, těsně před ním se roztrástil padající balvan. Vůz trpaslíků přehrčel přes kamení, avšak před mostem najel na větší úlomek, nadskočil a se zapraščením se převrátil na bok, na zlomenou osu. Upadlé kolo se odrazilo od zábradlí a spadlo dolů, do peřejí. Ostrými úlomky skály poraněná kobyla se splašila. Geralt chtěl seskočit, ale zachytil přezkou boty o třmen a spadl na zem, Klisna zařehtala a rozběhla se vpřed, rovnou na praskající most. Za ní utíkali s řevem a kletbami trpaslíci.

„Rychleji, Geralte!“ zavolal s nimi prchající Marigold, ohlížeje se dozadu.

„Naskoč, zaklínači!“ vyzval ho Dorregaray, přestože jen s námahou ovládal vzpouzejícího se koně.

Vzadu za nimi zahalilo cestu mračno prachu. Řítící se balvany tam rozbíjely caingorské povozy. Geralt se zachytil třmene čarodějovy sedlové brašny. Uslyšel výkřik.

Yennefer spadla zároveň s koněm, odkutálela se stranou od zběsile bijících kopyt a zůstala ležet, chráníc si hlavu sepjatýma rukama. Zaklínač se pustil a uhýbaje letícímu kamení a přeskakuje otevírající se pukliny, rozběhl se k ní. Uchopil ji za rameno a zacloumal s ní.

Yennefer se zvedla na kolena. Oči měla široce otevřené, k uchu jí stékala stružka krve z rozbitého obočí.

„Vstávej, Yen!“

„Geralte! Pozor!“

Ohromný, plochý skalní blok se s hřmotem a skřípotem sesouval po srázu. Řítil se přímo na ně. Geralt padl a kryl tělem čarodějku. V té chvíli blok vybuchl, roztříštil se na milióny úlomků, jež na ně spadly, bodající jako hejno vos.

„Honem!“ křičel Dorregaray na vzpínajícím se hřebci. Mával kouzelnou hůlkou kolem sebe, rozbíjeje na prach další padající balvany. „Na druhou stranu, zaklínači!“

Yennefer zvedla ruce s ohnutými prsty a nesrozumitelně vykřikla. Kameny, které se dotkly průzračné modré kopule, která se znenadání objevila nad jejich hlavami, zmizely jako kapky vody dopadající na rozpálenou plotnu.

„Na most, Geralte!“ vykřikla čarodějka. „Drž se mě!“ Rozběhli se za Dorregarayem a ještě několika lučištníky. Most se houpal a praštěl, pohazující jimi od jednoho zábradlí ke druhému.

„Rychleji!!!“

Most se náhle s pronikavým třeskem zhroutil; půlka, kterou už přeběhli, se i s poškozeným vozem utrhla, spadla dolů a za hlučného praskotu a šíleného řičení koní se roztříštila o skalní útesy. Polovina, na níž se nacházeli, vydržela, ale Geralt si uvědomil, že najednou běží nahoru, do stále prudšího stoupání. Yennefer těžce dýchala.

„Lehni, Yen! Drž se!“

Zbytek mostu zavrzal a klesl jako propadlo. Vrhli se na zem, zatínající prsty do štěrbin mezi trámy. Yennefer se nemohla udržet. Pištic jako malá holka, sjížděla dolů. Geralt se chytil jednou rukou, vytáhl dýku a vrazil čepel do skuliny mezi břevny. Oběma rukama sevřel rukojeť. Padající Yennefer se chytila řemene pochvy na jeho zádech a trhla jím, až mu zapraštělo v kloubech. Most opět zaskřípal a sklonil se ještě více, téměř svisle.

„Yen...“ zasípal zaklínač. „Udělej něco... Nějaké kouzlo, hrome!“

„Jak?“ slyšel její zoufalý i vzteklý šepot. „Já přece visím!“

„Pust' se jednou rukou!“

„Nemůžu...“

„Hej!“ volal shora Marigold. „Držíte se? Haló!“

Geralt se s odpovědí neunavoval.

„Podejte sem lano!“ rozčiloval se někde nad nimi minstrel.
„Hněte sebou, do prdele!“

Vedle Marigolda se objevili Sekáči, trpaslíci a Gyllenstiern. Geralt zaslechl Boholtova tichá slova:

„Počkej, zpěváku. Ona co nevidět spadne. Potom zaklínače vytáhneme.“

Yennefer, svíjející se na Geraltových zádech, zasyčela jako zmi-je. Pás, na němž visela, se mu bolestivě zařízl do prsou.

„Yenn, můžeš najít oporu? Nohama? Můžeš něco udělat nohama?“

„Jo,“ vzlykla. „Kopat.“

Geralt mrkl dolů na řeku. Zhlédl pár klád, které ještě voda ženoucí se mezi skalisky neodnesla, mršinu koně a mrtvolu muže v barvách Caingornu. Pod skalami, v průzračné smaragdové tůni uviděl větvenovitá těla velkých pstruhů, lenivě se pohybujících proti proudu.

„Držíš se, Yen?“

„Zatím... Ano...“

„Vytáhni se. Musíš najít oporu...“

„Ne... nemůžu...“

„Dejte mi lano!“ křičel Marigold. „Copak vám všem přeskočilo? Spadnou oba.“

„Možná, že to bude lepší,“ soudil neviditelný Gyllenstiern.

Most zaskřípal a zvolna začal klouzat dolů. Geralt necítil prsty, zaťaté na jílci dýky.

„Yen...“

„Bud' zticha... A nevrť se...“

„Yen?“

„Neříkej mi tak...“

„Vydržíš?“

„Ne,“ řekla odevzdaně. Už nebojovala, jen mu visela na zádech mrtvou, bezvládnou tíží.

„Yen?“

„Drž hubu!“

„Yen, odpusť mi.“

„Ne. Nikdy!“

Něco klouzalo dolů. Rychle. Jako dlouhý, tenký had. Bílým přísvitem svítící lano, plazící se a svíjející jako živé, nahmatalo pohyblivým koncem Geraltův krk, sklouzlo mu pod paže a uvázalo se do volné smyčky. Čarodějka se nahlas nadechla. Čekal, že vzlykne. Mýlil se.

„Pozor!“ varoval je shora Marigold. „Vytáhneme vás! Mordochu! Kennete! Zaberte! Nahoru!“

Škubnutí, bolestný, dusivý stisk napínajícího se lana. Yennefer zhluboka vydechla. Jeli nahoru. Rychle, drhnouce těly o drsné dřevo.

Nahoře Yennefer vstala první.

VII.

„Z celé kolony,“ hlásil Gyllenstiern, „jsme zachránili jedno spřežení, králi, nepočítaje povoz Sekáčů. Z oddílu přežilo sedm mužů. Na druhé straně propasti už není žádná cesta, jen příkrá stěna a sráz, kam až skalní hrana dovolí dohlédnout. Kdoví, jestli se zachránil někdo z těch, jenž byli vzadu, když spadla lavina.“

Nedamír neodpověděl. Eyck z Denesle stanul zpříma před králem, upíraje na něj horečnatě se lesknoucí oči.

„Pronásleduje nás hněv bohů,“ zvolal a vztáhl ruce k nebi. „Zhřešili jsme, králi Nedamíre. Měla to být svatá výprava – výprava proti zlu. Ano, každý drak jest vtěleným zlem. Já, setkám-li se se zlem, lhotejně je nemím – já je rozdrťm patou... Zničím. Tak kážou bohové a Svatá Kniha.“

„Co to blábolí?“ sraštil čelo Boholt.

„Nevím,“ odvětil Geralt, dávaje do pořádku ohlávku své kobylky. „Nerozuměl jsem ani slovu.“

„Tiše,“ napomenul je Marigold. „Snažím se zapamatovat, co se dá. Můžu to využít, když to převedu do rýmů.“

„Svatá Kniha nám zvěstuje,“ rozkřičel se zaníceně Eyck, „že z hlubiny vystoupí drak, ohavný plaz mající sedm hlav a deset rohů! A na jeho hřbetě pak pojedje žena v purpuru a šarlatu, a zlatý pohár bude třímat v dlani, a na čele jejím skvět se bude nesmazatelné znamení všelikého a veškerého smilstva!“

„Tu znám!“ zaradoval se Marigold. „To nemůže být žádná jiná než Cilie, žena radního Sommerhaldera.“

„Utiš se, básníku,“ napomenul jej Gyllenstiern. „A ty, rytíři z Denesle, buď té lásky a mluv srozumitelněji.“

„Proti zlu, králi,“ pokračoval Eyck, „je nutno vytáhnout s čistým srdcem a svědomím, s hlavou vztyčenou! A koho zde vidíme? Skřety-pohany zrozené v temnotách a temným mocnostem se klanějící! Čarodějníky – rouhače, osobující si božská práva a privileje! Zaklínače – proměněnce, prašivého a nepřírozeného vyvrhele. Divíš se, že nás postihl trest? Králi Nedamíre, dosáhli jsme hranice možností! Nezkoušejme, kam až sahá shovívavost bohů. Zapřísahám tě, králi, očisti naše řady od špíny a kalu.“

„Ani slovo o mně,“ postěžoval si Marigold. „Básníky nepočítá. A to jsem se tak snažil.“

Geralt se usmál na Yarpenu Zigrina. Trpaslík sice bezděčně hladil sekeru, zasunutou za opaskem, avšak cenil zuby a očividně se náramně bavil. Yennefer se k nim obrátila zády, dávajíc okatě najevo, že až k pasu roztržená sukně ji zajímá víc než Eyckovo kázání.

„Poněkud jsi to přehnal, rytíři,“ ozval se ostře Dorregaray. „Byť nepochybně ze šlechtných pohnutek. Seznamovat nás s tím, co si myslíš o čarodějích, trpaslících či zaklínačích považuji za zcela nepotřebné. Všichni jsme si na podobné názory samozřejmě už zvykli, nicméně to z tvé strany není ani slušné ani rytířské, pane Eycku. A pro mne navíc i nepochopitelné, když právě ty, a nikdo jiný, použiješ zakletou elfí šňůru, abys zachránil životy zaklínače a čarodějky. Z tvých slov by člověk málem usuzoval, že se radši budeš modlit, aby spadli.“

„Aby ho mor...“ zašeptal Geralt Marigoldovi. „To on nám hodil lano? Eyck? Ne Dorregaray?“

„Čaroděj ne,“ odvětil minstrel. „Skutečně Eyck.“

Geralt nedůvěřivě zakroutil hlavou. Yennefer tiše zaklela a otočila se.

„Rytíři Eycku,“ oslovila svého zachránce s úsměvem, který mohl kdokoliv, ovšem s výjimkou Geralta, považovat za milý a přívětivý. „Jak je to možné? Jsem přece špína a ty zrovna mne zachraňuješ před jistou smrtí.“

„Jsi především dáma, paní Yennefer,“ uklonil se upjatě rytíř. „A tvá sličná a čistá líc mi dovoluje věřit, že se jednoho dne zřekneš prokletého bludu čarodějnictví.“

Boholt vyprskl.

„Děkuji ti, rytíři,“ řekla chladně Yennefer. „Rovněž zde zaklínač Geralt ti děkuje. Poděkuj, Geralte.“

„To mě dřív trefí šlak,“ zahučel zaklínač s odzbrojující upřímností. „Za co? Jsem přece prašivý vyvrhel a moje hrubě nesličná líc nedává nijakou naději na případnou nápravu. Šlechetný rytíř Eyck mě z propasti vytáhl nechtě, vlastně jen proto, že jsem se držel půvabné dámy jako klíště. Kdybych tam visel sám, ani prstem by nehnul. Nemýlím se, rytíři?“

„Mýlíš se, pane Geralte,“ pravil bludný rytíř trpělivě. „Nikommu, kdo jest v potřebě, neodepřu pomoc. Dokonce ani někomu takovému, jako je zaklínač.“

„Tak vidíš. Poděkuj,“ opakovala přísně čarodějka. „A omluv se. Jinak dokážeš, že přinejmenším v tvém případě měl pan Eyck naprostou pravdu. Nedokážeš žít s lidmi. Jsi jiný. Tvoje účast na této výpravě je veliký omyl. Její důvod postrádá smysl. Rozumnější bude odejít. Copak jsi to ještě nepoznal? Pochop to už konečně!“

„O jakém důvodu ses to zmínila?“ zajímal se Gyllenstiern. Čarodějka na něj pohlédla, leč neodpověděla. Marigold s Yarpemem Zigrinem se na sebe významně usmáli – tak, aby si toho čarodějka všimla.

Zaklínač pohlédl Yennefer do očí. Byly studené jako led.

„Omlouvám se a děkuji, rytíři z Denesle,“ sklonil hlavu. „Děkuji všem zde přítomným. Děkuji vám za ochotu, za brzkou záchranu. Slyšel jsem zezdola, jak jste se jeden přes druhého hrnuli na pomoc. Všechny vás prosím o odpuštění. Ovšem s výjimkou paní Yennefer, které děkuji, aniž bych ji o cokoli prosil. Vyvrhel dobrovolně opouští společnost, vyvrhel vás už má totiž dost. Sbohem. Buď zdrav, Mari-golde.“

„No tak, Geralte,“ zahlaholil Boholt. „Co ti to přeletělo přes nos. Nedělej z komára velblouda. Vykašli se...“

„Lidiii!!!“

Od východu z údolí pádil Kozojed a několik Holopolitanů, s nimiž byl na zvědách.

„Co je? Co tak ječí?“ zvedl hlavu Modroch.

„Lidi... Milostivý pane...“ lapal po dechu švec.

„Vymáčkni se, člověče,“ ponoukl ho Gyllenstiern s palci zaklesnutými za zlatý pás.

„Drak! Tam! Drak!“

„Kde?“

„Za průsmykem... V dolině... Pane, on je...“

„Na koně!“ zavelel Gyllenstiern, nenechávaje ho dokončit.

„Mordochu, na vůz!“ zahřměl Boholt. „Bidlo, koně!“

„Ideme, ogaři!“ zahulákal Yarpen Zigrin. „Hrr na tu potvoru, fenapes!“

„Hej, počkejte!“ Marigold si hodil loutnu přes rameno. „Geralte, svez mě.“

„Naskoč si.“

Průsmyk ústil do suťoviska. Směrem dolů balvanů ubývalo a svah klesal do travnatého kotle, obklopeného vápencovými stěnami, v nichž se černaly otvory četných jeskyní. Tři úzké soutěsky, koryta dávno vyschlých bystrin, tvořily kromě průsmyku, z něhož přišli, jediné cesty do kotliny a ven.

Boholt, který jako první projel suťoviskem, zadržel koně a stanul v třmenech, aby viděl přes skalní bariéru, navršenou před vstupem do kotle.

„Och, mor...“ vydechl. „To není možné.“

„Co je? Co se děje?“ volal přijíždějící Dorregaray.

Yennefer seskočila z vozu Sekáčů, opřela se o skalní blok, vyhlédla přes něj, couvla a protřela si oči.

„Co se děje, Doholte?“ křičel Marigold, vyhlížeující přes Geraltovo rameno. „Co tam vidíš?“

„Ten drak... je zlatý.“

Ne dále než sto kroků od průsmyku, odkud sestoupili, ve směru k severní úžlabině, na mírném svahu seděl ON.

Dlouhou, štíhlou šíjí ohnutou do oblouku, hlavu skloněnou na klenutý hrudník, napjaté přední nohy ovinuté stočeným ohonem. Byla v něm, v jeho pozici a způsobu jakým seděl, určitá překvapivá elegance. Něco téměř kočičího, co jakoby chtělo popřít jeho očividně plazí původ. Nepopíratelně plazí, neboť byl pokryt šupinami – zřetelně se rysujícími, bijícími do očí jasným leskem ryzího zlata.

Protože drak byl zlatý – zlatý od drápů, zarytých do země, až po konec dlouhého ocasu, sotva znatelně se pohybujícího v trávě porůstající návrší. Upřel na ně velké, zlaté oči, rozepjal široká, blanitá a zlatá křídla a znehybněl.

„Zlatý drak,“ zašeptal Dorregaray. „Nemožné... Živoucí legenda.“

„Nejsou, mrcha, žádní zlatí draci,“ odplivl si Mordoch. „Vím to natuty.“

„Tak co to sedí tamhle v dolině?“ zeptal se věčně Marigold. „To je nějaký švindl?“

„Přelud.“

„To není přelud,“ ozvala se Yennefer.

„To je zlatý drak,“ řekl Gyllenstiern. „Opravdový, živý, zlatý drak.“

„Zlatí draci jsou jen v pohádkách.“

„Přestaňte,“ okřikl je Boholt. „K čemu ty řeči. Každý hlupák vidí, že ten drak je zlatý. To je cirátů – zlatý, modrý, kropenatý nabo károvaný. Není moc velký, budeme s ním hotovi raz dva. Bidlo, Mordochu, vyložit vůz, přichystat náradí. Jaký je v tom rozdíl, zlatý – nezlatý.“

„Rozdíl to je, Boholte,“ namítl Hrombidlo. „A pořádněj. To nejni ten drak, co ho hledáme. Ten přiotrávenej u Holopole sedí ve svý díře na klenotech. Tenhle tady sedí akorát na prdeli. Na kýho šlaka je nám třeba?“

„Je zlatý, Kennete,“ zavrčel Yarpen Zigrin. „Viděls už něco takového? Co máš v tej lebeni; nedošlo ti, že jeho koža má věcí cenu než lecjaký poklad.“

„A to bez poklesu cen na trhu s drahokamy,“ dodala Yennefer se zlomyslným úsměškem, určeným zaklínači. „Zigrin má pravdu. Úmluva platí. Je co dělit.“

„Hej, Boholte!“ houkl Mordoch z vozu, kde s lomozem prohřábal výzbroj. „Co si bérem na sebe? A co na koně? Čím nás ta zlatá potvora počastuje, ha? Ohněm? Párou? Kyselinou?“

„U d'asa, to ví leda ona,“ znejistěl Boholt. „Hola, čarodějové! Říkají legendy něco o tom, jak se dá takový zlatý drak zabít?“

„Jak ho zabít? Jednoduše!“ zavřískl náhle Kozojed. „Jaký s tím strachy, potřebujeme akorát nějaké zabité zvíře. Nacpem ho jedem a hodíme bestii. Ať zdechne.“

Dorregaray na ševce úkosem pohlédl. Boholt si odplivl. Mari-gold se znechuceným výrazem odvrátil obličej. Zato Yarpen Zigrin si zapřel ruce v bok a roztomile se usmál.

„Co tak civíte?“ divil se Kozojed. „Do díla. Porad'me se, co do tý mršiny dáme. Ať jsme s obludou fofrem hotovi. Musí to ale bejt něco hrozně jedovatýho, odpornýho nebo shnilýho.“

„Aha,“ přisvědčil chápavě trpaslík, stále ještě s úsměvem. „Něco ukrutánsky jedovatého, hnusného aj smradlavého. Víš co, prtaku, mně se zdá, že bys to mohl být ty.“

„Cóóó?“

„Hovno! Táhni, hadrlumpe, ať už t'a moje oči nevidí!“

„Pane Dorregarayi,“ přistoupil Boholt k čaroději. „Porad' nám. Znáš zkazky a pověsti. Co v nich stojí o zlatých dracích?“

Černokněžník se usmál a zvedl hlavu.

„O zlatých dracích? Není toho moc, ale stačí.“

„Posloucháme.“

„Poslouchajte tedy pozorně. Před námi sedí zlatý drak. Živá legenda. Asi jediný tvor svého druhu – poslední, který přežil vaše vražedné šílenství. Legendy se nesmějí zabíjet. Já, Dorregaray, vám nedovolím dotknout se toho draka. Rozumíte? Schovejte zbraně, sbalte si svoje saky paky a marš odsud!“

Geralt byl přesvědčen, že vypukne vřava. Mýlil se.

„Vážený mágu,“ přerušil ticho jako první Gyllenstiern. „Dej si pozor, ke komu hovoříš. Král Nedamír ti může poručit, ať si sbalíš svoje krámy a táhneš k d'asu. Ale ne obráceně! Jasně?“

„Ne!“ odpověděl zpupně Dorregaray. „To mi jasné není! Já jsem černokněžský mistr a nenechám si rozkazovat od někoho, jehož moc sahá sotva tak daleko, kam může dohlédnout z věže svého ubohého, špinavého hrádku. Jestli teď, Gyllenstieme, vyslovím zaklínadlo a pohnu rukou, můžu tě proměnit ve smrdutý kravinec a tvého usmrkaného krále ještě v něco mnohem ohavnějšího. Je ti to jasné!“

Gyllenstiern nestačil odpovědět, protože Boholt přistoupil k čaroději, chytil ho za rameno a trhnutím obrátil proti sobě. Mordoch a Hrombidlo, mlčící a zamračení, se postavili vedle svého druha.

„Teď mě dobře poslouchej, mágu,“ řekl potichu obrovský Sekáč. „Ve vlastním zájmu, ještě než zkusíš čarovat a jenom pohnout rukou. Mohl bych ti dlouho vysvětlovat, kam mě můžeš vlézt se svými zákazy a legendami a pitomými žvásty. Ale nemám náladu. Tohle musí stačit jako odpověď.“

Boholt zachrchlal, přiložil si palec k nosu a vysmrkal se čaroději na boty.

Dorregaray zbledl jako křída, ale ani se nepohnul. Viděl – stejně jako všichni – řetězový řemdiň na loket dlouhé násadě, třímané Mordochem ve spuštěné paži. Věděl – stejně jako všichni – že čas, potřebný k zaklení, by byl nesrovnatelně delší než ten, jež by stačil Sekáčovi, aby mu rozrazil lebku na krvavou kaši.

„Tak,“ dokončil spokojeně Boholt. „Teď nám pěkně poslušně půjdeš z cesty. A kdyby na tebe ještě přišlo nutkání otevřít hubu, radši si do ní rychle nacpi hrst trávy. Poněvadž jestli ještě jednou uslyším tvoje mečení, do smrti na mne nezapomeneš.“

Boholt se obrátil a zamnul si ruce.

„No, Mordochu, Bidlo, do práce, ať nám plaz nakonec ještě nefrnkne.“

„Nezdá se, že by chtěl frnknout,“ poznamenal Marigold sledující předpolí. „Jen se na něho podívejte.“

Sedící zlatý drak zvedl hlavu na hadí šíji, mávl křídly a udeřil ohonem o zem. „Králi Nedamíre a vy, rytíři!“ zaryčel jeho hlas jako mosazná trubka. „Jsem drak Villentretenmerth. Jak vidím, ne všechny vás zadržela lavina, kterou jsem – ne, že bych se chvástal – shodil na vaše hlavy. Dorazili jste až sem. Jak se můžete přesvědčit, vedou z této doliny pouze tři cesty. Východní k Holopoli a západní do Caingornu – těmi smíte odejít. Však směrem severním nepůjdete, pánové, protože já, Villentretenmerth, vám to nedovolím. Je-li mezi vámi takový, kdož se mému příkazu podrobit nehodlá, vyzývám jej tímto do pole, na čestný rytířský souboj. Konfesní zbraní a vlastní silou, bez čarování, bez chrlení ohně. Boj bude veden až do úplného poddání se jedné ze stran, neb její neschopností vést jej dále. Čekám na odpověď, vyšlete herolda, jak káže mrav!“

Zůstali stát s otevřenými ústy.

„On mluví,“ vydechl Boholt. „To jsem nezažil.“

„A eště jak moudro,“ podivil se Yarpén Zigrin. „Máte kdo šajn, co je to zač, ta konfesní zbraň?“

„Dohodnutá zbraň. Běžná, nezačarovaná,“ vysvětlila Yennefer. „Zvláštní je něco jiného: s rozeklaným jazykem nemůže žádný plaz srozumitelně hovořit. Ten převít ovládá telepatii. Dejte si pozor, mohl by číst i vaše myšlenky.“

„Nikdo ze mě nebude dělat šaška!“ rozčílil se Kennet-Bidlo. „Čestnej souboj? S tupým ještěrem? Hovno! Jdem na něho všichni naráz.“

„Ne!“

Ohlédli se.

Eyck z Denesle, na koni a v plné zbroji, s kopím opřeným ve třmeni, vyhlížel mnohem okázaleji, než jen ve svém obnošeném kabátci. Pod zvednutým hledím helmice plály v bledém obličejí horečnaté oči.

„Ne, pane Kennete,“ pravil rytíř. „Jen přes mou mrtvolu. Nepřipustím, aby v mé přítomnosti doznala újmy rytířská čest. Kdo se pokusí porušit pravidla rytířského souboje...“ Eyck hovořil stále hlasitěji, vzrušený hlas se mu chvěl a lámal – „...kdo pohaní rytířskou čest, pohaní mne a vina může být smyta pouze krví. Bestie si žádá souboj? Dobře tedy. Nechť rozhodne soud bohů! Nechť herold ohlásí mé jméno! S drakem je síla tesáků a spárů, krvelačnost a nenávisť, se mnou pak...“

„To je přeca vůl,“ vzdychl si Yarpen Zigrin.

„... se mnou je pravda a víra, se mnou jsou slzy panen, které ten krutý netvor...“

„Konči, Eycku, nebo se mi udělá zle!“ okřikl jej Boholt. „Do pole! Pust’ se do draka – namísto toho žvanění!“

„Hej, Boholte, počkaj,“ zarazil ho trpaslík, škubaje se vzrušením za vousy. „Co naše úmluva? Esli Eyck ještěra složí, sebere polovicu.“

„Eyck nic nesebere,“ vycenil zuby Sekáč. „Znám ho. Bude mu stačit, když Marigold složí baladu o jeho hrdinství.“

„Klid!“ ozval se Gyllenstiern. „Je rozhodnuto. Proti drakovi stane pravý rytíř, pan Eyck z Denesle. Bude se bít v barvách Caingornu, jako meč a kopí krále Nedamíra. Taková jest královská vůle!“

„Tož tu to máš,“ zaskřípal zuby Yarpen Zigrin. „Nedamírův meč a kopí. Ten caingorský usoplenec nás oškube jak slépky. Co vělí?“

„Nic,“ zamručel Boholt. „Nechceš si to, doufám, rozdat s Eyc-kem, Yarpene? Žvaní sice nesmysly, ale když vyleze na koně a chystá se bít, je lepší uhnout mu z cesty, aby ho šlak trefil. Ať jde a zapáchne toho ještěra, a potom se uvidí.“

„Drak chtěl herolda,“ připomněl Marigold. „Kdo jím bude? Můžu já?“

„Ne, ne, to nebude žádné zpívání, Marigolde,“ zavrtěl hlavou Boholt. „Ať je Yarpen heroldem, má hlas jako pastýřova trouba.“

„Coby né,“ souhlasil Yarpen Zigrin. „Ale dajte mně nějakého zbrojnoša, co bude držet tu Nedamírovu fángli, ať je sečko jaksepatří.“

„Hlavně musíš mluvit zdvořile, pane trpaslíku, a dvorně,“ napomínal novopečeného herolda Gyllenstiern.

„Neučte mňa, jak mám mluvit,“ vypjal trpaslík hrdé břicho. „Já sem chodíval s poselstvama, tos eště robil na svoju mamu búúú, chytrolíne.“

Drak seděl klidně dál a švihal ohonem, zdálo se, že vesele. Trpaslík popošel blíž, vydrápal se na největší balvan, zachrchlal a odplivl si.

„Herež, ty tam!“ zařval jak na lesy. „Mrcho, draku! Slyš a ušiska našpicuj, co ti věl praví herold! To jako já. Jako nejprvnější sa s tebú chytne čestně obludný rytíř z Denesle, Eyck! A zarazí ti píku do břucha, podle nakázání bohů, pravil, aby ťa zamordoval pro radost ubohým pannám a tuhle Nedamírovi, královi! Fechtuňg mosí byť čestný a podlá regulí, ne abys plul oheň, poněvác sa enem konfesně mosíte biť, dokavad' jeden z vás ducha nevypustí anebo nechcípne! To ti přejeme ze srdca aj z duše! Rozuměls, hade?!“

Drak zívł, zamával křídly a pak rychle sklouzl se svahu na rovný terén.

„Rozuměl, vážený herolde!“ zaryčel v odpověď. „Necht' vstoupí v pole šlechetný Eyck z Denesle. Jsemť připraven!“

„Roztomilé, hotová idylka,“ zahuhlal Boholt, podmračeně sledující Eycka, který zvolna vyjel zpoza skalní bariéry. „K posrání...“

„Drž klapačku,“ přerušil ho Marigold. „Hleď, Eyck se chystá k útoku. Hrome, to bude balada.“ Minstrel si spokojeně mnul ruce. „Hurá! Sláva Eyckovi!“ křikl někdo ze skupiny lučištníků.

„A já,“ ozval se nespokojeně Kozojed, „bych ho pro jistotu nacpal sírou a nehašeným vápnem.“

V poli Eyck pozdravil soupeře zvednutým kopím, sklopil hledí a bodl hřebce ostruhami.

„Hm, hm,“ pokýval hlavou trpaslík. „Hlupý možná je, ale v útočení na kopí sa vyzná, to sa mosí nechat'. Enem sa dívajte.“

Eyck, přihrben, pevně zapřen ve vysokém sedle, v plném cvalu sklonil kopí. Drak, navzdory předpokladům, neskočil obloukem, nýbrž přitisknut k zemi, vrhl se naproti útočícímu rytíři.

„Bij ho, Eycku!“ zakřičel někdo.

Ačkoli Eyck útočil v prudkém cvalu, neriskoval bezhlavý čelní útok. V posledním okamžiku změnil plynule směr a přehodil kopí nad koňskou hlavou. Míjeje draka, vztyčil se v třmenech a vši silou bodl. Diváci jednohlasně vykřikli. Geralt mlčel.

Drak lehkým, pružným, elegantním obratem uhnul bodnutí, svi-nul se jako živá, zlatá stuha, bleskurychle se otočil a měkce, takřka jako kočka, sekl tlapou pod koňské břicho. Hřebec zařičel a vyhodil zadkem, jezdec zakolísal v sedle, leč kopí nepustil. V okamžiku, kdy se kůň zaryl nozdrami do země, drak úderem tlapy Eycka doslova smetl ze sedla. Všichni viděli odlétající, utržené plechy brnění; všichni slyšeli zařinčení a zadunění, když rytíř dopadl.

Drak se posadil a přitlačil koně drápatou tlapou k zemi. Sklonil k němu zubatou tlamu. Kůň dušeně zaržál, zazmítal se a ztichl.

Do nastalého ticha zaduněl hluboký hlas draka Villentre-tenmertha: „Odnesete statečného Eycka z Denesle z pole. Není scho-pen pokračovat v boji. Další, prosím.“

„Kurva,“ řekl Yarpén Zigrin.

VIII.

„Obě nohy,“ konstatovala Yennefer, vstala a utřela si dlaně do bílého šátku. „A pochroumaná páteř, jak se zdá. Pancíř na zádech měl prohnutý jako po ráně kladivem. Nohy mu zřejmě přerazil dře-vec vlastního kopí. Bude to trvat, než se opět posadí na koně. Pokud se ještě vůbec někdy posadí.“

„Riziko jeho řemesla,“ poznamenal Geralt. Čarodějka se zamra-čila.

„To je vše, co k tomu můžeš říct?“

„Co bys chtěla ještě slyšet, Yennefer?“

„Ten drak je neuvěřitelně rychlý, Geralte. Příliš rychlý, než aby s ním mohl bojovat kterýkoli člověk.“

„Rozumím. Ne, Yen. Já ne!“

„Zásady,“ ušklíbla se opovržlivě čarodějka. „Nebo jen obyčejný, prachobyčejný strach? Jediný lidský pocit, který ti zůstal?“

„Obojí,“ potvrdil nevzrušeně Geralt. „Jaký je v tom rozdíl?“

„Právě.“ Yennefer přistoupila těsně k němu. „Žádný. Zásady je možno porušit, strach lze překonat. Zabij to zvíře, Geralte. Pro mne.“

„Pro tebe?“

„Pro mne. Chci ho mít, Geralte. Jen já. Chci ho mít jen pro sebe.“

„Užij svoje kouzla a zabij ho.“

„Ne, ty ho zabij. Já kouzly zadržím Sekáče a ostatní, aby ti nepřekáželi.“

„Budou při tom mrtví, Yennefer.“

„Od kdy ti to vadí? Ty se postarej o draka, já o lidi!“

„Yennefer,“ promluvil zaklínač chladně. „Nerozumím, potřebuješ toho draka? Tolik tě oslepuje zlatý lesk jeho šupin? Netrpíš přece nouzí, jsi bohatá, slavná. Oč ti tedy jde? Jenom mi neříkej nic o nějakém poslání, prosím tě.“

Yennefer mlčela. Kopla do kamene pod nohama.

„Je někdo, kdo mi dokáže pomoci, Geralte. Prý to... Víš přece, co mám na mysli. Prý to není nevyléčitelné. Mám šanci, ještě mohu mít... Chápeš?“

„Chápu.“

„Je to složité, náročné, drahé. Ale za zlatého draka... Geralte?“

Zaklínač nepromluvil.

„Když jsme viseli na mostě,“ pokračovala čarodějka, „o něco jsi mne prosil. Splním tvoji prosbu. Navzdory tomu, co bylo.“

Zaklínač se smutně usmál a dotkl se prsty obsidiánové hvězdy na jejím hrdle.

„Příliš pozdě, Yen. Už nevisíme nad propastí. Už mi na tom přestalo záležet. Navzdory tomu, co bylo.“

Čekal to nejhorší: oheň, blesky, ránu do tváře, urážky, prokletí. Udivil jej pouhý záchvěv jejích rtů, jediná reakce. Yennefer se pomalu odvrátila. Geralt zalitoval svých slov. Zalitoval pocitu, který ho přinutil vyslovit je. Překročená hranice možností praskla jako struna loutny. Zvedl zrak. Zahlédl, jak Marigold rychle uhnul očima.

„Vida, věc rytířské cti je už vyřízena, panstvo,“ oznámil Boholt. Postavil se v plné zbroji před Nedamíra, stále se znuděným výrazem sedícího na kameni. „Rytířská čest leží tamhle a jenom tiše kňučí.“

Poslat Eycka jako vašeho rytíře a vazala byla s odpuštěním hloupá myšlenka. Nemusím ani ukazovat prstem, komu Eyck vděčí za polámané hnáty, že? Tak, máme to s krku, dvě mouchy jednou ranou. Jednoho blázna, který chtěl oživit bláznivé legendy o tom, kterak udatný rytíř sám přemůže draka. A jednoho darebáka, který chtěl na tom šílenství vydělat. Víš, o kom je řeč, Gyllenstierne? Výborně, teď jsme na tahu my. Drak je náš. Ale Sekáči ho uloví pro sebe.“

„A úmluva, Boholte?“ namítl kancléř. „Co s naší úmluvou?“

„Na tu seru!“

„To je nestydatost, urážka majestátu!“ vykřikl pohoršeně kancléř. „Král Nedamír...“

„Co, král Nedamír?“ zahřměl Boholt, opíraje se o široký, obouruční meč. „Přeje si král jít na draka osobně? Anebo chce jeho věrný kancléř nacpat pupek do brnění a postavit se do pole? Proč ne, my rádi počkáme. Měl jsi šanci, Gyllenstierne, kdyby draka dostal Eyck, mohli byste si ho vzít sakumprásk celého a nedat nám ani zlatou šupinku z jeho hřbetu. Ale teď je pozdě. Podívej se kolem. Kdo se bude bít v barvách Caingornu? Druhého takového pitomce jako byl Eyck už nenajdeš.“

„To není pravda,“ vrhl se švec Kozojed ke králi, stále nezúčastněně sledujícímu cosi na obzoru. „Pane králi! Počkej chvílku, než dojdou naši z Holopole, a všichni uviděj. Neposlouchej pyšnou šlechtu, vyžeň nafoukance! Uvidíš, kdo je doopravdy odvážnej, a ne akorát na hubě.“

„Zavři držku,“ poradil mu Boholt, nevzrušeně seškrabující rezavou skrvnku z pancíře. „Zavři držku, šmejde, jinak ti ji zavřu já, až ti zuby vletí do chřtánu.“

Kozojed, vidící Mordocha a Hrombidlo v nebezpečné blízkosti, chvatně couval skryt se mezi holopolské zvědy.

„Králi!“ zvolal Gyllenstiern. „Co rozkážeš, králi?“

Znuděný výraz náhle zmizel s Nedamírova obličeje. Mladistvý vladař ohrnul pihovatý nos a vstal.

„Co rozkážu?“ zeptal se vysokým hlasem. „Těší mne, že ses na to konečně zeptal, místo abys dál rozhodoval za mne a promlouval mým jménem. A tak už to zůstane! Od této chvíle budeš jen odpoví-

dat na otázky a plnit rozkazy. Toto je první: svolaj naše lidi a dej uložit na vůz raněného rytíře z Denesle. Vracíme se do Caingornu.“

„Pane...“

„Ani slovo, Gyllenstierne! Paní Yennefer, vzácní pánové, loučím se s vámi. Na této výpravě jsem ztratil něco času, avšak mnohem víc jsem získal. Hodně jsem se naučil. Díky vám za vaše slova, paní Yennefer, pane Dorregarayi, pane Boholte. A díky za tvé mlčení, pane Geralte.“

„Králi,“ namítl Gyllenstiern. „Proč? Drak je tady, jen rukou sáh-nout. Pane, tvůj velký sen...“

„Můj sen,“ opakoval zamyšleně Nedamír. „Zatím ještě nemám velký sen. A jestli tady zůstanu... Kdoví, možná jej už nikdy ani mít nebudu.“

„A Malleore? A princeznina ruka?“ nevzdával se kancléř, máva-je vzrušeně rukama. „A trůn? Králi, tamní lid tě uzná jen...“

„Seru na tamní lid, jak by řekl pan Boholt,“ zasmál se Nedamír. „Trůn Malleore bude můj, protože mám v Caingornu tři sta želez-ných jezdců a půldruhého tisíce pěších, proti jejich tisícovce všivých štitovníků. Takže nic jiného, než mne uznat, jim stejně nezbude. A jejich princezna, ta tlustá nána... Nepotřebuji její ruku, ale něco úpl-ně jiného – musí mi porodit dědice. Potom ji můžu klidně nechat otrávit, metoda mistra Kozojeda. Nyní splň rozkaz, Gyllenstierne! A bez řečí!“

„Opravdu,“ pošeptal Marigold Geraltovi. „Hodně se naučil.“

„Hodně,“ přisvědčil Geralt, nespouštěje z očí svah, na který se vrátil vítěz souboje. Zlatý drak sklonil klínovitou hlavu a rozekla-ným, šarlatovým jazykem lízal něco v trávě. „Ale nechtěl bych být jeho poddaným.“

„Co se bude dít teď? Co myslíš?“

Zaklínač si pozorně prohlížel malé, šedozelené stvoření, třepeta-jící netopýřími křídélky mezi zlatýma nohama skloněného draka.

„A ty, Marigolde? Co na to všechno říkáš ty?“

„Jaký to má význam? Jsem jenom básník, Geralte. Můj názor nemá žádnou cenu.“

„Pro mne má.“

„Tak ti to povím. Abys věděl, Geralte, had, dejme tomu zmije, anebo ještěrka, mlok, se mi hnusí. Štítím se té havěti a bojím. Ale ten drak...“

„No?“

„On... On je krásný, Geralte.“

„Díky, Marigolde.“

„Za co?“

Geralte nacvičeným pohybem sáhl na přezku pásu na prsou a přitáhl ho o dvě dírky. Zvedl pravou ruku, ověřil si, zda je jílec meče ve správné poloze. Marigold jej sledoval vykulenýma očima.

„Geralte! Ty chceš...“

„Ano,“ řekl klidně zaklínač. „Je opravdu hranice možností. Mám už toho dost. Odjízdíš s Nedamírem, Marigolde, nebo zůstaneš?“

Minstrel se sklonil, opatrně a pečlivě uložil loutnu mezi kamení a vzpřímil se:

„Zůstanu. Říkals hranice možností? To bude pěkný název pro mou baladu.“

„Může se stát, že už žádnou baladu nesložíš, Marigolde.“

„Geralte?“

„Hm?“

„Nezabíjej. Můžeš?“

„Meč je meč, Marigolde. Když se už jednou vytasí...“

„Aspoň se pokus.“

„Pokusím.“

Dorregaray se zasmál, otočil se k Yennefer a Sekáčům, a ukázal na vzdalující se caingornské.

„Tam odchází Nedamír,“ řekl. „Nevydává již žádné rozkazy, ústy Gyllenstiernovými ani svými. Dostal rozum, odchází. Dobře, že jsi zůstal, Marigolde. Můžeš začít skládat tu svou baladu.“

„O čem?“

„O tom,“ vytáhl čaroděj z podpaží hůlku, „kterak černokněžník, mistr Dorregaray, rozehnal chamrad, která chtěla zločinně ubít posledního zlatého draka, který zůstal na světě. Stůj, Boholte, ruce pryč od sekery! Ani se nehni, Yennefer! Marš, bando, za Nedamírem!“

Táhněte odtud! Ke koním, na vůz. Varuji vás, kdo udělá jen jeden neopatrný pohyb, po tom zbude jenom dým a trocha popela. Já nežertuji!“

„Dorregarayi,“ zasyčela Yennefer.

„Mistře čaroději,“ začal smířlivě Boholt. „Nemůžeš...“

„Mlč, Boholte! Řekl jsem, že toho draka necháte na pokoji. Legendy se nesmí zabíjet. Čelem vzad a odchod!“

Yennefer využila chvilkové Dorregarayovy nepozornosti, její ruka vystřelila dopředu – a země okolo čaroděje vzplála modrým ohněm. Zvedl se vír štěrku a vyrvaných drnů. Plameny obklíčený čaroděj zakolísal. Přiskočil k němu Mordoch a udeřil ho pěstí do obličeje. Dorregaray upadl, z jeho hůlky vyšlehl rudý blesk, leč neškodně uhasl mezi balvany. Hrombidlo přiskočil z druhé strany, nakopl ležícího čaroděje, ustoupil o krok, aby ho kopl ještě jednou. Geralt skočil mezi ně, odrazil Hrombidla, tasil meč a vodorovně sekl. Mířil mezi nárameník a přední plech, avšak odrazil jej Boholt širokou čepelí svého obouručáku. Marigold nastavil nohu Mordochovi, ale nadarmo – padající Sekáč se chytil básníkovy vesty na prsou a praštil ho mezi oči. Yarpen Zigrin přiskočil zezadu a úderem toporem sekery do ohbí kolen podrazil minstrelovi nohy.

Geralt se piruetou vyhnul Boholtovu meči a lehce sekl útočícího Hrombidla. Strhl mu jen ocelovou náloketnici. Bidlo odskočil, klopýtl a upadl. Boholt hekl a rozehnal se mečem jako kosou. Geralt přeskočil nízko svištící ostří, jílce meče uhodil Boholta doprostřed prsního plátu, odrazil ho a sekl. Mířil do obličeje. Když Boholt viděl, že nestihne ránu svou těžkou zbraní odrazit, vrhl se dozadu, padaje naznak. Zaklínač k němu přiskočil a...

V tom okamžiku ucítil, jak ztrácí zemi pod ochromenýma nohama. Překvapeně sledoval, jak se obzor staví do svislé polohy. Ještě se zbytečně snažil zkřížit prsty do ochranného Znamení, když těžce dopadl bokem na zem. Meč mu vypadl z ochrnuté ruky. V uších mu hučelo a šumělo.

„Svažte je, dokud účinkuje zakletí,“ ozvala se Yennefer někde shora a z velmi, velmi daleka. „Všechny tři.“

Dorregaray a Geralt, ohlušení a bezvládní, se dali připoutat k vozu bez odporu. Marigold se bránil a vzpouzel, tak dostal ještě před svázáním do zubů.

„Na co je vázat, zrádce, psí syny?“ vřeštěl okolo poskakující Kozojed. „Rovnou je utlouct a basta.“

„Ty sám jsi syn, a kdyby enem psí,“ houkl na něho Yarpen Zigrin. „To bysem urážel všechny psů. Zmizni!“

„Ale hrdina,“ skuhral Kozojed. „Uvidíme, jestli bude stejnej hrdina, až přitáhnou naši z Holopole, a že jich bude. Potom se uká...“ Yarpen, při jeho postavě neuvěřitelnou rychlostí, přiskočil k ševci a vzal ho toporem přes hlavu. Vedle stojící Mordoch přidal důkladný kopanec. Kozojed proletěl několik sáhů vzduchem a zaryl se papulou do šterku.

„To vás přijde draho!“ zavřeštěl ze země. „Všechny vás...“

„Ogaři!“ zařval trpaslík. „Skopajte mu řiť! Mordochu, lapni ho, dratvysyna!“

Kozojed na víc nečekal, vyskočil a metelil si to směrem k východní soutěsce. Za ním prchali holopolští zvědové. Řehtající se trpaslíci za nimi házeli kamením.

„Hnedka se tu lepší dýchá,“ pochvaloval si Yarpen Zigrin. „Tož, Boholte, dáme sa do toho draka.“

„Pomalů,“ řekla varovně Yennefer a vztáhla ruku. „Dát můžete leda nohy na ramena. Všichni, jak tady stojíte.“

„Cože?“ Boholt se přihrbil a v očích mu nebezpečně zablýsklo. „Co to blábolíš, zatracená čarodějnice?“

„Padejte za ševcem a jeho bandou!“ poručila Yennefer. „Všichni! S drakem si poradím sama. Nekonfesní zbraní. A to mi ještě před odchodem můžete poděkovat. Nebýt mých kouzel, ochutnali byste zaklínačského meče. Pohni sebou, Boholte, než se rozzlobím. Varuji vás, znám zakletí, kterým z vás všech udělám v mžiku oka eunuchy. Stačí, abych jen mávla rukou.“

„No ne,“ zavrčel Boholt. „Moje trpělivost dosáhla hranice možností. Nenechám ze sebe dělat vola. Bidlo, podej mi klanici z vozu. Mám dojem, že i já budu potřebovat nějakou nekondesní zbraň. A

pak taky někomu zmaluju prdel. Nechci ukazovat prstem, ale asi jistě mizerné čarodějnici.“

„Jen to zkus, halamo. Postaráš se mi o zábavu.“

„Yennefer,“ pronesl vůdce trpaslíků vyčítavě. „Proč?“

„Možná se prostě nechci dělit, Yarpene.“

„Ba, to je lidský obyčej,“ pousmál se Yarpen Zigrin. „Tak lidský, že skorém až gnómský. Svoju náuru nakonec najdem aj u vědmy. Poněvác ani já sa nechcu dělit, Yennefer.“

Bleskově švihl rukou. Železná kulička, která se neznámo kdy a jak dostala do jeho dlaně, zasvištěla vzduchem a zasáhla Yennefer doprostřed čela. Než se omráčená čarodějka stačila vzpamatovat, visela již za ruce nad zemí, držená Mordochem a Bidlem, a jeden z trpaslíků jí provazem svazoval nohy. Yennefer vztekle zaječela, avšak další z Yarpenových „ogarů“, stojící za ní, jí přehodil přes hlavu uzdu a pevně utáhl. Kožený řemen se jí zařizl do otevřených úst a zdusil její křik.

„Tak co, Yennefer,“ přistoupil k ní Boholt. „Rukou už nemávneš. Jakkak ze mě teď uděláš toho eunucha, co?“

Uškubnul jí límec kabátku, roztrhl blůzku pod ním. Yennefer, dušená uzdou, jen zasípala.

„Teď nemám čas,“ pokračoval Boholt, nestydatě ohmatávaje polonahou čarodějkou. „Musíš chvíli počkat. Jen co vyřídíme draka, pobavíme se spolu. Přivažte ji pevně ke kolu, hoši. Obě ručičky k loutkám, aby ani prstem nepohla. Tak. A zatím si nechejte zajít chuť, o pořadí rozhodne to, jak se kdo vyznamená proti drakovi.“

„Boholte,“ ozval se spoutaný Geralt tiše, klidně, zlověstně. „Dej si pozor. Najdu si tě třeba na konci světa.“

„Divím se ti,“ odvětil stejně klidně sekáč. „Na tvém místě bych o něčem takovém ani nepípl. Znáám tě, proto musím tvoji hrozbu brát smrtelně vážně. Asi tě budu muset odstranit, zaklínači, nemám jiné východisko. Takže se k tobě brzy vrátím. Mordochu, Hrombidlo, na koně!“

„Zábava skončila,“ řekl Marigold. „K šlaku, proč jsem se do toho jenom zamíchal?“ Dorregaray se svěšenou hlavou pozoroval husté kapky krve, pomalu mu odkapávající z nosu na břicho.

„Přestaň na mě tak nestydatě čumět!“ křikla na Geralta čarodějka, svíjející se v poutech v marné snaze nějak zakrýt odhalená ňadra. Zaklínač poslušně odvrátil hlavu, Marigold ne.

„Na to, co vidím,“ usmál se trubadúr, „jsi užila dozajista plnou bečku mandragorového elixíru, Yennefer. Máš plet' jako šestnáctka.“

„Drž hubu, sviňáku!“ zaječela čarodějka.

„Kolik ti je vlastně let, Yennefer?“ nenechal se odbýt Marigold. „Dvě stě? No, řekněme sto padesát. Ale jsi zachovalá, to musím...“

Yennefer natáhla krk a plivla po něm, ale netrefila.

„Yen,“ řekl vyčítavě zaklínač, otíraje slinu z ucha o rameno.

„Ať nečumí!“

„Ani mě nenapadne,“ odsekl Marigold, nespouštěje oči s obnažené čarodějky. „Kvůli ní jsme v téhle bryndě. Můžou nás podřezat jako ovce. Ji akorát znásilní, a to v jejím věku...“

„Mlč už, Marigolde,“ řekl zaklínač.

„Kdepak. Právě jsem se rozhodl složit baladu o dvou kozách. Prosím, nerušte mne.“

„Marigolde,“ popotáhl Dorregaray krvácejícím nosem. „Mohl bys to brát vážně.“

„Beru to vážně, doprdele!“

Železnými a koženými součástmi zbroje obtěžkaný Boholt se za pomoci trpaslíků vydrápal na koňský hřbet. Mordoch s Hrombidlem již seděli na svých valaších, křížem přes sedla položené olbřímí, dvouruční šaršouny.

„Dobrá,“ zachrčel Boholt. „Jdem na něj.“

„Není třeba!“ zahřměl dračí hlas. „Já jsem přišel za vámi!“

O kamenný val se opřely drápaté tlapy a nad ním se na dlouhé šíji vztyčila zlatá hlava. V otevřené tlamě se leskly dvě řady trojhranných zubů, pod zrohovatělými víčky sveřepé hadí oči se svislou zřítelnicí.

„Nemohl jsem se vás dočkat,“ oznámil drak Villentretenmerth, prohlížeje si je. „Přišel jsem tedy sám. Jak vidím, do boje se moc nehrnete.“

Boholt vzal uzdu do zubů a oběma rukama sevřel meč.

„Mof fe netěf,“ zahuhňal s řemenem v ústech. „Jfme pfipfave-ni.“

„Já rovněž,“ řekl drak, prohnul hřbet a zvedl ohon.

Boholt se rozhlédl. Mordoch a Hrombidlo zvolna, s okázalým klidem obklíčili draka ze dvou stran. Vzadu čekali s připravenými sekerami Zigrinovi trpaslíci.

„Aaargh!“ zaryčel Boholt, kopl patami boky svého koně a zvedl meč. Drak se nahrbil, přitiskl hrud' k zemi a shora, přes hřbet jako štír šlehl ocasem. Nemířil však na Boholta, nýbrž na Mordocha, útočícího z boku. Zasažený sekáč se za rachotu a řinčení svalil i s koněm. Cvalem se ženoucí Boholt ťal širokým obloukem, leč drak těžkému meči lehce uhnul. Boholt div nevypadl ze sedla. Drak se otočil, zvedl se na zadní a sekl drápy po Hrombidlovi. Jediným švihnutím rozerval koňský bok i stehno jezdce. Boholt v sedle mocně zakolísal, nicméně se mu podařilo znovu nabýt rovnováhu a obrátit koně. Zahryzl se do uzdy a opět zaútočil.

Drak smetl úderem ocasu dotírající trpaslíky a vrhl se vstříc jezdci. Přitom jakoby mimochodem důrazně přišlápl Hrombidla, který se snažil vstát. Boholt, škubaje hlavou, pokoušel se řídit cválajícího koně, jenže drak byl nepoměrně rychlejší a obratnější. Chyťře obešel svého protivníka zleva, aby mu ztížil seknutí a tlapou jej srazil z koně. Padající jezdec ztratil ještě v letu meč a přilbu, padl naznak na zem a uhodil hlavou o kámen.

„Ústup, ogaři! Do skal!“ překřičel Yarpen Zigrin skučení Mordocha, přivaleného padlým koněm. Trpaslíci utíkali na svých krátkých nohách, až jim vousy vlály. Drak je nepronásledoval. Spokojeně se posadil a rozhlédl se okolo.

Mordoch se svíjel a řval pod koněm, Boholt ležel bez hnutí a Bidlo lezl z pole jako obří, železný krab.

„Neuvěřitelné,“ zašeptal Dorregaray. „Neuvěřitelné...“

„Hele!“ křikl Marigold, cloumaje pouty až se celý vůz zachvěl.

„Co je to? Tamhle! Podívejte se!“

Od východní úžlabiny se blížil oblak prachu a už bylo slyšet i dusot kopyt, rachtot vozů a křik. Drak tím směrem otočil hlavu.

Na rovinu se vyřítily tři velké povozy, plné zbrojného lidu. Rozděly se a začaly obkličovat sedícího draka.

„To je holopolská domobrana, pakáž mizerná!“ zvolal Marigold. „Obešli prameny Braa. Podívejte, na prvním voze jede Kozojed.“

Drak se sklonil a postrčil směrem k vozu drobného, šedozeleného tvorečka. Pak uhodil ocasem o zem, mocně zařval a vrhl se Holopolitanům v ústrety.

„Co je to?“ zeptala se překvapeně Yennefer. „Vidíš, co to k nám běží, Geralte?“

„To, co před námi drak bránil,“ odvětil zaklínač. „To, co se nedávno vylíhlo v některé jeskyni, zřejmě v severní soutěsce. Z vejce saně, kterou Kozojed otrávil.“

Dráček přiklopýtal na nejistých nožkách k vozu, zapištěl, zapanáčkoval a bez váhání se přitiskl k čarodějčině boku. Yennefer s rozpačitým výrazem nahlas vydechla.

„Líbíš se mu,“ usoudil Geralt.

„Je malý, ale už není hloupý,“ vyprskl Marigold a zavrtěl se v poutech. „Koukejte, kam strká hlavičku, Šikula, teď bych chtěl být na jeho místě. Hej, mrně, utíkej! To je Yennefer – postrach draků. A zaklínačů. Tedy hlavně jednoho zaklínače.“

„Ticho, Marigolde!“ okřikl ho Dorregaray. „Podívejte se tam! Už ho mají, aby je lepra sežrala!“

Těžké vozy se s rachotem řítily na útočícího draka.

„Bijte ho!“ ječel Kozojed, držící se vozkových ramen. „Bijte ho, sousedi, co se do něj vejde! Nešetřete potvoru!“

Drak obratně uskočil před prvním spřežením, ježícím se vidlemi, kosami a sudlicemi, ale dostal se mezi další dva, z nichž na něj hodili velkou, dvojitou rybářskou síť. Upadl, převalil se, svinul dlouhé tělo a trhl tlapami. Oka sítě s praskotem povolila. Mezitím ho však už omotaly další sítě, vržené z prvního vozu, který se již stačil vrátit. Oba další vozy se rovněž obrátily a blížily k uvězněnému drakovi.

„Máme štika v síti!“ řehťal se Kozojed. „ted’ko ji oškrábem šupiny!“

Drak zařval a vydechl oblak páry. Holopolští seskakovali z vozů a hrnuli se na něj. Drak zařval ještě jednou, zoufalým, chvějícím se hlasem.

Ze severní úžlabiny přišla odpověď – vysoký, bojový pokřik. S rozevlátými copy, za pronikavého hvizdu a blýskání šavlí, se ze soutěsky divokým tryskem vyřítily...

„Zerrikánky!“ vykřikl zaklínač, bezmocně cloumaje pouty.

„U d’asa!“ přidal se Marigold. „Vidíš to, Geralte?“

Zerrikánky, značice svou cestu porubanými mrtvolami, projely útočníky jako horký nůž máslem a zastavily se až u draka, zmítajícího se v síti. První z přibíhajících mužů přišel okamžitě o hlavu. Druhý se na Veu rozpráhl vidlemi, avšak Zerrikánka, třímajíc šavli v obou rukou, leč hrotem k zemi, sekla vzhůru a roztřála ho od rozkroku až po hrudní kost. Ostatní spěšně ustoupili.

„Na vozy!“ hulákal Kozojed. „Na vozy, sousedi! Rozšmelcujeme je koly!“

„Geralte!“ vykřikla Yennefer, skrčila nohy a natáhla je stranou pod vůz, ke spoutaným, dozadu zkrouceným zaklínačovým dlaním.

„Znamení Ingy! Přepal pouta! Cítíš provaz? Přepal ho, hrome!“

„Naslepo?“ namítl Geralt. „Popálím tě, Yen.“

„Dělej! Vydržím!“

Poslechl; v prstech složených na čarodějčiných kotnících do magického Znamení, ucítil mravenčení. Yennefer odvrátila obličej a zakousla se do límce, aby nevykřikla bolestí. Dráček se k ní tiskl, pištěl a poděšeně tloukl křídélky.

„Yen?“

„Přepaluj!“ zasténala.

Pouta povolila právě ve chvíli, když ohavný zápach pálící se kůže začínal být téměř nesnesitelný. Dorregaray ze sebe vyrazil podivný zvuk a omdlel. Jeho bezvládné tělo zůstalo viset v poutech.

Čarodějka se s tváří znetvořenou bolestí narovnala a zvedla uvolněnou nohu. Vykřikla strašlivým hlasem, plným bolesti a vzteku. Geraltův zaklínačský medailon sebou trhal jako živý. Yennefer mávla nohou proti útočícím holopolským spřežením a vykřikla zaklínadlo. Ve vzduchu to zasvištělo a zavonělo ozónem.

„Bohové,“ vyjekl ohromený Marigold. „To bude balada, jakou svět neslyšel, Yennefer.“

Zakletí vržené nohou se čarodějnici nevydařilo přesně podle jejích představ. První povoz se všim, co se na něm nacházelo, prostě jen změnil barvu na pampeliškově žlutou, aniž by si toho osazenstvo v bojovém zápalu vůbec všimlo. Zneškodnit následující se jí podařilo lépe – všichni, kdo na něm jeli, se proměnili v obrovské, nohaté žáby, které s ohlušujícím kvákáním odskákaly na všechny strany. Nikým neřízený vůz se převrátil a roztrhl na kusy. Splašení koně se hnali pryč, vlekouce za sebou ulomenou oj.

Yennefer se kousla do rtu a ještě jednou zamávala nohou ve vzduchu. Pampeliškový vůz se rázem ztratil v pampeliškovém dýmu a zpitomělí Holopolané se svalili na jednu hromadu. Kola posledního, třetího vozu se znenadání změnila z kulatých na hranaté. Účinek byl okamžitý: koně se utrhli, vůz převrhl a holopolští ozbrojenci letěli na zem. Yennefer, už jen z čiré pomstychtivosti, dál mávala nohou a křičela nová a nová zaklínadla, jimiž měnila Holopolany na želvy, husy, plameňáky a pruhovaná prasata. Zerrikánky zkušeně a metodicky pobíjely ostatní.

Drak konečně rozerval síť na cáry, zamával uvolněnými křídly, vznesl se a se řevem se vrhl na Kozojeda, kterému se podařilo vyváznout a nyní zbaběle prchal z místa ostudné porážky svých rodáků. Běžel jako zajíc, jenže drak byl rychlejší. Geralt, vidící otevírající se tlamu s tesáky ostrými jako dýky, sklopil zrak. Marigold přidušeně vykřikl. Yennefer se s tváří bílou jako plátno zhroutila stranou a zvracela pod vůz. V dolině bylo slyšet jen kuňkání, kejhání a kvičení proměněných Holopolanů.

Vea se postavila před Yennefer. Ohavně se ušklíbla, rozkročila se a rozmáchla se šavlí. Bledá čarodějka zvedla nohu.

„Ne,“ řekl Borch, řečený Tři Kavky. Seděl na kameni, na kolenou choval uklidněného a očividně spokojeného dráčka.

„Nezabijeme paní Yennefer,“ pokračoval Villentretenmerth. „Už to není třeba. Co víc, nyní jsme paní Yennefer zavázáni za neocenitelnou pomoc. Odvaž je, Ve.“

„Rozumíš tomu, Geralte?“ zašeptal Marigold, mnoucí si ochromená zápěstí. „Víš, co se praví v té staré pověsti o zlatém draku? Zlatý drak může...“

„... na sebe vzít jakoukoli podobu. Včetně lidské. Také jsem o tom slyšel. Ale nevěřil jsem.“

„Pane Yarpene Zigrine!“ zavolal Villentretenmerth na trpaslíka, křečovitě se držícího na skalní stěně dobrých dvacet loktů nad zemí. „Co tam hledáš? Sviště? Pokud si dobře vzpomínám, není to tvoje oblíbená pochoutka. Slez se svými ogary dolů a postarej se o sekáče. Potřebují pomoc. Nebude už žádné zabíjení.“

Marigold křísil Dorregaraye, který se stále neprobral z mdlob, a po očku, nedůvěřivě sledoval zerrickánské bojovnice, obezřetně obcházející bojiště. Geralt mazal hojivou masťou čarodějčiny popálené kotníky. Yennefer skřípala zuby a mumlala pomocná zaříkávadla. Zaklínač ji ošetřil a vstal.

„Zůstaňte tady,“ řekl. „Musím s ním mluvit.“

Yennefer, syčíc bolestí, se rovněž postavila.

„Půjdu s tebou,“ prohlásila a chytila ho pod paži. „Můžu, Geralte? Prosím.“

„Se mnou, Yen? Myslel jsem...“

„Nemysli,“ přitiskla se k jeho boku.

„Yen.“

„Už je to v pořádku, Geralte.“

Pohlédl jí do očí. Byly teplé. Jako dřív. Sklonil hlavu a políbil ji. Její ústa byla měkká, horká a dychtivá. Jako dřív.

„Tři Kav... Villentrctenmerthe...“ řekl zaklínač. Yennefer vzala látku sukně do prstů a uklonila se jako před králem.

„Moje jméno by se dalo do vaší řeči volně přeložit jako ‚Tři černí ptáci‘,“ vysvětlil s úsměvem Villentretenmerth. Pohládl hlavičku mláděte, držícího se drápky jeho předloktí a pokračoval: „Chaos a Řád, pamatuješ, Geralte? Chaos je násilí – řád je obrana před ním. Stojí za to, jít až na kraj světa, postavit se násilí a zlu, nemám pravdu, zaklínači? Zvláště, stojí-li odměna za to, vzpomínáš? Tentokrát stála. Toto je skutečný poklad saně Myrgtabrakke, té otrávené u Holopole. To ona mne zavolala, abych zastavil zlo, jež ji ohrožovalo.“

Myrgtabrakke už odletěla, brzy po tom, kdy odnesli z pole Eycka z Denesle. Měla dost času, zatímco se její nepřátelé hádali a rvali. Ale nechala zde svůj poklad, mou odměnu.“

Dráček vesele zamával křídly.

„Takže ty jsi vlastně...“

„Ano,“ přisvědčil Villentretenmerth. „Takové jsou už časy. Bytosti, které jste si zvykli označovat za netvory, se již dost dlouho cítí být stále více ohroženy vámi – lidmi. Samy, jednotlivě si již nedokážou pomoci. I moje plemeno potřebuje Ochránce. Takového svého... zaklínače.“

„A cíl? Ten, který se nachází na konci cesty?“

„Tady je,“ zvedl tázaný předloktí. Dráček poplašeně vypískl. „Právě jsem jej dosáhl. Díky němu přetrvám, Geralte z Rivie, a dokážu, že není žádné hranice možností. I ty jednou nalezneš svůj cíl, zaklínači. Přetrvat mohou všichni. I ti, kteří se liší. Buď zdrav, Geralte. Buď zdráva, Yennefer.“

Čarodějka silně stiskla zaklínačovu paži a zachvěla se. Villentretenmerth vstal a pohlédl jí zpříma do očí. Tvářil se nezvykle vážně.

„Promiň mi mou upřímnost a přímočarost, Yennefer. Máte to napsáno ve tvářích, nemusím ani číst ve vašich myslích. Jste si navzájem souzeni – ty a zaklínač. Ale nic z toho nebude. Vůbec nic. Lituji.“

„Vím,“ šeptla pobledlá Yennefer. „Já vím, Villentretenmerthe. Ale já chci také doufat a věřit, že ani pro mne není hranice možností. Nebo přinejmenším v to, že je ještě velmi, velmi daleko.“

Ke Geraltovi přiběhla Ve a, dotkla se jeho ramene a vyhrkla rychle pár slov. Její pán se zasmál:

„Gerate, Ve říká, že bude dlouho vzpomínat na noc „U zadumaného draka“. Bude se těšit, že se ještě někdy setkáme.“

„Cože?“ zajímala se Yennefer, mhouříc podezřívavě oči.

„Ale nic,“ odbyl ji zaklínač. „Villentretenmerthe...“

„Poslouchám, Geralte z Rivie.“

„Můžeš přijmout každou podobu. Jakoukoliv chceš?“

„Ovšem.“

„Proč člověk? Proč Borch s třemi černými ptáky v erbu?“

Villentretenmerth se mírně usmál.

„Nemám zdání, Geralte, za jakých okolností se před dávnými věky setkali vzdálení předkové našich ras. Nicméně je skutečností, že drakům není snad žádný tvor odpornější než člověk. Člověk vzbuzuje v dracích nevysvětlitelný, instinktivní odpor. Já se liším. Já vás... mám rád. Buďte zdraví.“

To nebyla stupňovitá, rozmazaná proměna, ani mlhavé chvění doprovázející přeludy. Bylo to bleskové – rychlejší než mrknutí oka. Na místě, kde ještě před okamžikem stál kučeravý rytíř v tunice s třemi černými ptáky, seděl mohutný, zlatý drak. Sklonil před nimi hlavu na dlouhé šíji a rozepjal zlatá křídla, oslnivě se třpytící v prasecích slunce. Yennefer hlasitě vydechla.

Jedna z dívek, sedících v sedlech, zamávala rukou.

„Veo,“ oslovil ji zaklínač. „Mělas pravdu.“

„Hm?“

„On je opravdu nejkrásnější.“

Střípek ledu

I.

Zdechlá ovce, napuchlá a vzdutá, se ztuhlýma nohama, trčícíma k obloze, se pohnula. Geralt, dřepící u zdi, pomalu vytahoval meč. Dával si pozor, aby přitom nezazvonil o kování pochvy. Hromada odpadků ani ne deset metrů od něj se pomalu vyboulila a zavlňila. Zaklínač se zvedl a vyskočil dřív, než k němu stačila z otevřeného smetiště dorazit vlna smradu.

Z odpadků proti němu najednou vyrazilo chapadlo, zakončené oblým, válcovitým, trny naježeným kyjem. Zaklínač se pevně postavil na zbytky rozbitého nábytku, kymácející se na hromadě shnilé zeleniny, po krátkém zabalancování se mu podařilo získat rovnováhu, pak jedním úderem meče odsekl palcátovitou přísavku chapadla. Okamžitě uskočil, teď ale sklouzl z prken a zapadl až po pás do hnojště.

Smetiště vybuchlo, vyrazila z něj hustá, smradlavá sprška, střepy hrníčků, zplesnivělé hadry a světlé nitky kysaného zelí – a zpod nich se vyvalila obrovská hlízovitá masa, beztvará jako groteskní brambor, bijící do vzduchu třemi chapadly a pahýlem čtvrtého. Znehybnělý, ve smetišti uvízlý Geralt, ťal zešířoka a hladce odsekl další chapadlo. Dvě zbývající, silná jako větve starého stromu, na něj tvrdě dopadla a vrazila jej ještě hlouběji do třesaviska. Příšera k němu postupovala, orala smetiště jako na laně vlečený sud. Spatřil, jak tlustá hlíza puká a odhaluje širokou tlamu, plnou velkých, hranatých zubů.

Dovolil chapadlům, aby ho uchopila kolem pasu a s mlasknutím vytrhla ze smrduté břechky, aby jej vlekla ke svému tělu, krouživými pohyby se nořícímu do smetiště. Zubatá tlama zuřivě a divoce zaklapala. Zaklínač, přivlečený k té hnusné tlamě, uchopil oběma rukama meč a bodl; čepel se měkce, lehoučce zapíchla. Odporný, nasládlý pach znemožňoval dýchání. Bestie zasyčela a otřásla se, chapadla uvolnila sevření a křečovitě bičovala vzduch. V odpadcích zabředlý Geralt bodl ještě jednou, rovněž; čepel odporně zaskřípala na vyceněných zubiskách. Nestvůra zabublala a ztichla, hned nato se ale nafoukla a se syčením na zaklínače vystříkla páchnoucí sliz. Geralt začal prudce hýbat nohama, uvězněnými ve shnilé břechce, pak se vrhl kupředu, rozrážeje smetí hrudí jako plavec vodu, sekl ze všech sil seshora, celým tělem nalehl na čepel, vnikající do hlízy přímo mezi světle fosforeskující oči. Nestvůra bublavě zanaříkala, roztrásla se a rozlila po hromadě svinstva jako propíchnutý puchýř, z něhož vyrážely nepříjemné závaný tepla a smradu. Chapadla se ve shnilotinně křečovitě trásla a svíjela. Zaklínač se vyhrabal z husté kaše a dostal se na sice nepříliš jistou, ale přece jen pevnější půdu. Cítil, že se mu do boty dostalo něco lepkavého a hnusného, co mu stéká po lýt-

ku. Honem ke studni, pomyslel si, co nejdřív se umýt, zbavit se toho hnusu. Umýt se. Chapadla nestvůry sebou ještě jednou plácla o smetiště a znehybněla.

Spadla hvězda, okamžik trvající záblesk, oživující černou, nehybnými světélky posetou oblohu. Zaklínač si nepřál nic.

Dýchal těžce, chraptivě, cítil, jak se ztrácí účinek elixírů, vypitých před bojem. Obrovská hromada odpadků, příkře padající od městských hradeb dolů k řece, vypadala ve svitu hvězd docela zajímavě. Zaklínač si odplivl.

Nestvůra už byla po smrti. Stala se součástí hromady smetí, kde kdysi žila.

Spadla druhá hvězda.

„Smetiště,“ vyslovil zaklínač s námahou. „Hnus, hnůj a hovna.“

II.

„Smrdíš, Geralte,“ ušklíbala se Yennefer, neodvracejíc se od zrcadla, před nímž si smývala šminky z víček a řas. „Vykoupej se.“

„Nemáme vodu,“ řekl, když se podíval do džberu.

„S tím si poradíme.“ Čarodějka vstala a dokořán rozevřela okno. „Chceš raději mořskou nebo obyčejnou?“

„Mořskou, aby byla nějaká změna.“

Yennefer roztáhla ruce, vykřikla zaklínadlo a vykonala rukama krátké, úsečné gesto. Otevřeným oknem najednou zavanul ostrý, mokrá chlad, okenice bouchly a do světnice se syčením vtrhl zelený, nepravidelně kulatý vír. Díže se naplnila rozbouřenou vodou, jejíž vlny narážely na okraje a stříkaly na podlahu. Čarodějka usedla a vrátila se k přerušené práci.

„Dařilo se?“ otázala se. „Co na tom smetišti bylo?“

„Zeugl, přesně jak jsem si myslel.“ Geralt si stáhl boty, svlékl se a strčil nohu do lázně. „U pekel, Yen, je to studené. Nemůžeš tu vodu ohřát?“

„Nemůžu.“ Čarodějka se naklonila k zrcadlu a skleněnou tyčinkou si něco kápala do oka. „Takové kouzlo je hrozně namáhavé a ne-

dělá mi dobře. A pak, tobě studená voda po těch tvých elixírech jen prospěje.“

Geralt se nehádal. Hádat se s Yennefer nemělo žádný smysl.

„Dělal ten zeugl nějaké potíže?“ Čarodějka ponořila tyčinku do flakónku a kápala si něco i do druhého oka; komicky se při tom zašklebila.

„Nic zvláštního.“

Za otevřeným oknem se ozval hluk, hlasité zapraskání lámaného stromu a blábolivý hlas, falešně a neuspořádaně opakující refrén známé obscénní písničky.

„Zeugl.“ Čarodějka sáhla po dalším flakónku z impozantní baterie na stole a vytáhla z něj korek. Světnicí zavoněl šerík a angrešt. „No prosím, pro zaklínače je dost práce i ve městě, ani se nemusíš tahat po pustinách. Víš, Istredd tvrdí, že je to zákonitost. Každou nestvůru, vyhubenou v lesích a močálech, nahradí něco jiného, nějaká nová mutace, přizpůsobená umělému, lidmi vytvořenému prostředí.“

Geralt se jako vždy, když se zmínila o Istreddovi, ušklíbl. Začínal už mít plné zuby Yenneferina nadšení Istreddovou genialitou. A to i když měl Istredd náhodou pravdu.

„Istredd má pravdu,“ pokračovala Yennefer, vtírající si to něco, co vonělo šeríkem a angreštem, do tváří. „Podívej se sám – pseudo-krasy v kanálech a sklepích, zeugli na smetištích, škeblíce ve znečištěných příkopech a kanálech, taježice v mlýnských náhonech. Není to nejhorší symbióza, nemyslíš?“

A ghúlové na hřbitovech, požírající nebožtíky hned druhý den po pohřbu, pomyslel si, smýváje ze sebe mýdlo. Dokonalá symbióza.

„Ano.“ Čarodějka odstrčila flakónky a krabičky. „Ve městě se pro zaklínače najde práce až nad hlavu. Mám dojem, Geralte, že se jednou v nějakém městě usídlíš natrvalo.“

To by mě nejdřív musel trefit šlak, pomyslel si Geralt. Neřekl to ale nahlas. Nesouhlasit s Yennefer, jak dobře věděl, to byla nejjistější cesta k hádce – a hádka s Yennefer nepatřila k nejbezpečnějším záležitostem.

„Už ses umyl?“

„Ano.“

„Tak vylez z toho škopku.“

Yennefer ani nevstala, jen nedbale mávla rukou a vyslovila zaklínadlo. Voda ze škopku, z podlahy i ta, co stékala z Geralta, utvořila průsvitnou kouli a se zasyčením vyletěla z okna. Uslyšel hlasité žblunknutí.

„Ať vás hrom trefí, zkurvysyni!“ ozval se z ulice rozzlobený výkřik. „Nemáte kam chcanky vylívat? Ať vás zaživa vši sežerou, aby vás pokřivilo, zdechněte!“

Čarodějka zavřela okno.

„Do psí mateří, Yen,“ zachechtal se zaklínač. „Mohla jsi tu vodu hodit kousek dál.“

„Mohla,“ zabručela, „jenže se mi nechtělo.“

Vzala se stolu lampičku a přistoupila k němu. Bílá noční košile, lepící se v pohybu na její tělo, ji činila nadpozemsky krásnou. Víc než kdyby byla nahá, napadlo jej.

„Chci se na tebe podívat,“ řekla. „Zeugl tě mohl škrábnout.“

„Neškrábl mě. Cítil bych to.“

„Po těch tvých elixírech? Nesnaž se mě rozesmát. Po těch bys necítil ani otevřenou zlomeninu, dokud bys trčící kosti nezačal drhnout o plot. A na tom zeuglovi mohlo být leccos, i tetanus nebo mrtvolný jed. Kdyby něco, dá se ještě něco dělat. Otoč se.“

Cítil na kůži něžné světlo lampičky a občasné pohlazení jejích vlasů.

„Zdá se, že je všechno v pořádku,“ konstatovala. „Lehni si, než tě složí ty elixíry. Ty směsi jsou ďábelsky nebezpečné. Pomalu ale jistě se jimi ničíš.“

„Před bojem si je vzít musím.“

Yennefer neodpověděla. Opět se posadila před zrcadlo a pomalu si rozčesávala černé, zvlněné, lesklé vlasy. Vždy se česala než šla do postele. Geralt to považoval za podivínství, ale přímo zbožňoval sledovat ji při tom. Měl podezření, že to Yennefer až moc dobře věděla.

Najednou mu začala být zima, elixíry s ním dokonale zamávaly, ztuhl mu krk a dole v břiše zavířily mdloby. Tiše zanedával a svalil se na postel, aniž by přitom spustil z Yennefer oči.

Jeho pozornost ale připoutal nějaký pohyb v rohu světnice. Podíval se tam. Na pavučinou omotaném jelením paroží, nakřivo přibitém ke zdi, seděl jako smola černý ptáček. Otočil hlavu a pohlédl na zaklínače nehybným žlutým okem.

„Co je to, Yen? Kde se to tu vzalo?“

„Copak?“ otočila Yennefer hlavu. „Á, tohle. To je poštolka.“

„Poštolka? Poštołky jsou rudohnědé, tahle je černá.“

„To je čarodějská poštolka. Udělala jsem si ji.“

„A proč?“

„Protože ji potřebuji,“ odsekla. Geralt už neměl ani otázku. Věděl, že by mu stejně neodpověděla.

„Jdeš zítra za Istreddem?“

Čarodějka odsunula flakónky na okraj stolu, strčila hřeben do krabičky a zavřela trojdílné zrcadlo.

„Jdu. Hned ráno. Proč?“

„Nic.“

Položila se vedle něj, lampičku nezhasla. Nikdy nezhasínala, nerada usínala potmě. Ať už to byla lampička, lucernička nebo svíčka, musela dohořet až do konce. Vždy. Další podivínství. Yennefer měla neuvěřitelně mnoho podivných zvyků.

„Yen?“

„Copak?“

„Kdy odtud odjedeme?“

„Nezlob.“ Prudce popotáhla peřinu. „Jsme tu sotva tři dny a ty se na to ptáš už nejmíň potřícáté. Říkala jsem ti, že si tu musím něco zařídit.“

„S Istreddem?“

„S Istreddem.“

Povzdechl si a objal ji. Ani neskrýval své záměry.

„Hej,“ zašeptala. „Bral jsi elixíry.“

„No a co?“

„Nic,“ zasmála se jako nějaký žabec, přitulila se k němu a prohýbala se a zvedala, aby mu usnadnila svléknout jí košili. Úžas z její nahoty mu jako vždy proběhl mrazivě po zádech, zamravenčil v prstech, dotýkajících se její pokožky. Dotkl se rty jejích prsou, která

byla tak okrouhlá a něžná a měla tak světlé bradavky, že se od zbytku ňader lišily jen tvarem. Vnikl prsty do jejích vlasů, vonících šerákem a angreštem. Poddávala se jeho laskání, předla jako kočka a ohnutými koleny třela jeho boky.

Rychle se projevilo, že – jako obvykle – přecenil svou odolnost vůči zaklínačským elixírům, zapomněl na jejich nepříznivý vliv na organismus. A třeba to ani není elixíry, třeba i je to jen únava z boje, rizika, nebezpečí a smrti? Únava, již už si ani nevšímám? Jenže můj organismus, i když uměle upravený, se rutině nepoddává. Reaguje přirozeně. Jenže vždy, když to nejméně potřebuju. U pekel.

Ale Yennefer se, jako obvykle, takovou maličností nenechala vyvést z míry. Ucítil, jak se ho dotýká, uslyšel, jak hned u jeho ucha brouká zaklínadlo. Jako obvykle se mimoděk pozastavil nad tím, jak nekonečný počet byl příležitostí, kdy se musela uchýlit k onomu velice praktickému kouzlu. A pak už uvažovat přestal.

Jako obyčejně to bylo neobyčejné.

Díval se na její ústa, na jejich koutky, chvějící se v mimovolném úsměvu. Ten úsměv dobře znal, vždy mu připadal spíše jako výraz triumfu a ne štěstí. Nikdy se jí na to neptal, věděl, že neodpoví.

Černá poštolka, sedící na paroží, zatřepala křídly a klapla zakřiveným zobákem. Yennefer otočila hlavu a povzdechla si. Příliš smutně.

„Yen?“

„Hm?“

„Odjed'me odtud. Necítím se tu dobře. To město na mě působí strašně špatně.“

Obrátila se na bok a pohladila ho po tváři, přejela mu po vlasech, pak zabloudila svými prsty níž a dotkla se tvrdých jizev, jimiž byl hustě poznamenan jeho krk.

„Víš, co znamená název tohoto města? Aedd Gynvael?“

„Ne. Není to elfsky?“

„Je. Znamená to střípek ledu.“

„To je divné. K té díře se to ani trochu nehodí.“

„Elfové si vyprávějí,“ zašeptala čarodějka zamyšleně, „legendu o Zimní královně, která se za vánic projíždí krajem na saních, do

nichž jsou zapřaženi bílí koně. Královna za jízdy kolem sebe rozhazuje tvrdé, malé, ostré střípky ledu a běda tomu, koho takový střípek zasáhne do oka nebo do srdce. Takový člověk je ztracen. Nikdy mu už nic neudělá radost, všechno, co není sněhobílé, mu bude připadat škaredé, odporné, hnusné. Nebude mít klid, všeho nechá a vydá se za Královnou, za svou touhou a láskou. Samozřejmě ji nikdy nenajde a zemře touhou. Prý se tady, v tomto městě, kdysi v pradávných dobách něco takového stalo. Hezká pověst, že?“

„Elfové umí všechno zahalit do hezkých slovíček,“ zabručel ospale, bloudě rty po její paži. „To není vůbec žádná legenda, Yen. Je to jen hezký popis odporného jevu, jemuž se říká Divoký hon, prokletí některých krajů. Nevysvětlitelné, masové šílenství, nutící lidi přidat se k přízračnému průvodu, uhánějícímu po obloze. Viděl jsem to. Skutečně, obvykle se to stává v zimě. Byly mi nabízeny velké peníze, abych tu hrůzu nějak zničil, ale já se do toho nepustil. S Divokým honem se nedá nic dělat...“

„Zaklínač,“ zašeptala a políbila ho na tvář. „Nemáš v sobě ani za mák romantiky. Ale já... já mám elfské pověsti ráda. Jsou tak krásné. Škoda, že lidé takové legendy nemají. Jednou je, možná, mít budou. Vytvoří si je? O čem ale lidské legendy můžou být? Všude kolem, kam jen se podíváš, jen šedá nicota. I to, co začíná hezky, rychle končí nudou a obyčejností. Tím únavným rytmem, jemuž se říká život. Ach, Geralte, není lehké být čarodějkou. Ale když to srovnám s obyčejnou lidskou existencí... Geralte?“

Položila hlavu na jeho hrud', zvedající se pomalým dechem.

„Spi,“ zašeptala, „jen spi, zaklínači.“

III.

To město mu nedělalo dobře.

Od rána. Hned od rána mu všechno kazilo náladu, přivádělo ho do smutku a ke vzteku. Všechno. Zlobilo ho, že zaspal, čímž se z rána stalo poledne. Vztekalo ho, že Yennefer zmizela dřív než se probudil.

Musela asi hodně spěchat, protože její malovátká, které měla obvykle pečlivě uložena, ležela nepořádně rozházená po stole, jako věstecké kostky. Štětečky s jemnými chloupky – ty velké, jimiž si pudrovala tvář, ty menší, na rtěnku, i ty úplně nejmenší, na henu, již si barvila řasy. Barvičky na řasy a obočí, umělé řasy. Pinzety a stříbrné lžičky. Krabičky a flakónky z porcelánu a mléčného skla, obsahující, jak dobře věděl, elixíry a mastičky z tak obyčejných složek, jako byly saze, husí sádlo a mrkvová šťáva, i tak hrozivě tajuplných, jako mandragora, antimon, belladonna, cannabis, dračí krev a koncentrovaný jed obrovských štírů. A nad tím vším, všude kolem – vůně šeríku a angreštu, voňavky, kterou používala vždy.

Byla v těch věcech. Byla v té vůni. Ale ona sama tady nebyla.

Sešel dolů stále neklidnější a navztekanejší. Na všechno. Zlobila jej studená a ztuhlá smaženice, kterou mu ke snídani podal hospodský, na chvíli se odtrhuje od holky, kterou ohmatával v kuchyni. Zlobilo ho, že holka měla nanejvýš dvanáct let. A slzy v očích.

Teplé jarní počasí ani veselý ruch v životem kypící ulici Geraltovi náladu nespravil. Pořád se mu v Aedd Gynrael nelíbilo. V městečku, které, jak si říkal, bylo směšnou parodií na všechna městečka, jež dosud poznal. Byla to jen karikatura – hluchnější, dusnější, špinavější a rozčilující.

Pořád ještě cítil zbytky zápachu smetiště ve vlasech i oděvu. Rozhodl se zajít do lázně.

V lázních jej rozčiloval výraz lazebníka, zírajícího na jeho zaklínačský medailon a na meč, položený na okraji kádě. Rozčilovalo ho, že mu nenabídl děvku. Neměl na ni chuť, ale v lázních je nabízeli každému, takže jej zlobilo, že u něj udělali výjimku.

Když vyšel, byl ostře cítit mýdlem, ale jeho nálada se ani trochu nezlepšila. A Aedd Gynrael ani trochu nezkrásnělo. Pořád tu nebylo nic, co by se mu mohlo líbit. Nelíbily se mu hromady kravského hnoje, jimž byly uličky zavaleny. Nelíbili se mu žebráci, dřepící u zdi svatyně. Nelíbil se mu kostrbatý nápis na zdi, hlásající ELFOVÉ DO REZERVACE.

Do radnice ho nepustili, poslali ho za starostou na kupeckou gildu. Rozčililo ho to. A také ho rozčililo, že mu starší cech, elf, přiká-

zal hledat starostu na náměstí, dívaje se na něj s pohrdáním a povýšeně, což bylo velice zvláštní u někoho, koho mají co nevidět zahnat do rezervace.

Na náměstí bylo plno lidí, stánků, vozů, koní, volů a much. Na stupínku byl umístěn pranýř s provinilcem, po němž havěť házela bláto a lejna. Odsouzenec s podivuhodným sebeovládáním sprostě nadával svým trýznitelům a ani přitom nijak zvlášť nezvedal hlas.

Geraltovi, který měl dost zkušeností, bylo naprosto jasné, proč starosta přebývá v tomto rumraji. Kupci z karavan měli úplatky už zakalkulovány do ceny zboží a museli je někomu předat. Starosta, který tyto zvyky ctil také, přišel, aby se kupci nemuseli trmácet až na radnici.

Místo, kde úřadoval, označoval špinavě modrý baldachýn, natáhnutý na tyčích. Stál tam stůl obležený rozhádanými zájemci. Za stolem seděl starosta Herbolth, projevující všem pohrdání a znechucení, jež se mu zračilo na bledé tváři.

„Hej! A ty, kampak?“

Geralt pomalu otočil hlavu. A hned v sobě ztlumil vztek, ovládl rozčilení, zchladl až byl jako tvrdý, studený střípek ledu. Nemohl si tu dovolit žádné emoce.

Muž, který mu zastoupil cestu, měl vlasy žluté jako peří žluny a stejné obočí nad světlýma, prázdnýma očima. Úzké dlaně s dlouhými prsty měl opřené o pás z masivních mosazných destiček, na němž visel meč, palcát a dvě dýky.

„Ach ano,“ řekl muž. „Poznávám tě. Zaklínač, že ano? Za Herbolthem?“

Geralt přikývl, nespustil ale oči z mužových rukou. Věděl, že přestat je sledovat by mohlo být nebezpečné. „Slyšel jsem o tobě, zabíječi nestvůr,“ řekl žlutovlasý, sleduje při tom pozorně Geraltovy ruce. „Ačkoli jsme se nejspíš nikdy nesetkali, určitě jsi o mně už slyšel. Jmenuji se Ivo Mirce, ale všeobecně se mi říká Cikáda.“

Zaklínač přikývl, že slyšel. Znal také odměnu, jaká byla na Cikádovu hlavu vypsána ve Wyzimě, Caelfu a Vattweiru. Kdyby do toho mohl mluvit, řekl by, že je ta odměna příliš malá. Jenže do toho mluvit nemohl.

„Dobrá,“ řekl Cikáda. „Starosta už na tebe čeká. Můžeš jít. Ale meč tu, příteli, necháš. Mě tady platí, jak vidíš, za to, že dohlížím na pořádek. K Herbolthovi se zbraní nikdo nesmí, rozumíš?“

Geralt lhostejně pokrčil rameny, odepnul pás, ovinul jím pochvu a podal ho Cikádovi. Ten se jen pousmál.

„No vida,“ přikývl. „Jak hezky, ani slůvko protestu. Věděl jsem, že řeči o tobě jsou přehnané. Rád bych, abys mě jednou o meč požádal ty. Viděl bys, co bych ti odpověděl.“

„Hej, Cikádo,“ zvolal najednou starosta. „Pusť ho! Pojd'te sem, honem, pane Geralte. Vítejte, vítejte. Nechejte nás na chvíličku o samotě, páni kupci. Vaše zájmy teď musí ustoupit záležitostem, které jsou pro město mnohem důležitější. Petice předejte mému tajemníkovi.“

Hraná upřímnost uvítání Geralta nezmátla. Věděl, že to je jen taktický manévr, který měl pomoci při smlouvání. A kupci dostali čas na rozmyšlenou, zda jsou úplatky dost vysoké.

„Vsadil bych se, že se tě Cikáda snažil vyprovokovat.“ Herbolth lehkým pozvednutím ruky odpověděl na stejně letmou Geraltovu úklonu. „Nevšímej si toho. Cikáda sbírá zbraně jen na rozkaz. Pravda, moc mu to nejde pod vousy, dokud ho ale platím já, musí poslouchat, jinak alou a zpátky na dvůr. Nevšímej si ho.“

„Nač, k čertu, potřebujete někoho takového, jako je Cikáda? To je tu tak nebezpečno?“

„Je tu klid, protože platím Cikádu,“ zasmál se Herbolth. „Jeho sláva sahá daleko a to se mi hodí. Viš, Aedd Gynvail i další města v údolí Toiny, podléhají regentům z Rakverelinu. A regenti se v poslední době mění každou sezónu. Kdyby se aspoň vědělo, proč se vůbec mění, protože stejně každý druhý z nich je půlelf nebo čtvrtelf, prokletá krev a rasa. Za všechno špatné stejně můžou elfové.“

Geralt nedodal, že také vozkové, protože ten vtip, i když byl dost známý, každého nerozesmál.

„Každý nový regent,“ pokračoval nasrděný Herbolth, „začíná odstraňováním místodržících a starostů starého režimu, aby měl nějaké ty židle pro svoje příbuzné a známé. Ale po tom, co Cikáda udělal kdysi vyslancům jistého regenta, se mě už nikdo nepokouší dostat

z místa, takže jsem nejstarším starostou nejstaršího režimu; už si ani nevzpomínám kterého. No, ale my si tu povídáme a skutek utek, jak říkávala nebožka moje první žena. Přejděme k věci. Copak to bylo za plaza na našem smetišti?“

„Zeugl.“

„V životě jsem o ničem takovém neslyšel. Mám dojem, že už je po něm, nemám pravdu?“

„Je po něm.“

„A kolikpak to bude stát městskou pokladnu? Sedmdesát?“

„Sto.“

„No tak, pane zaklínači! Nenapil jste se přes míru? Sto marek za zabití nějakého brouka, usídleného v hromadě hnoje?“

„Brouk nebrouk, starosto, sežral osm lidí, jak jste mi sám říkal.“

„Lidí? To je k smíchu! Potvora, jak mi bylo řečeno, sežrala starého Zakorka, který se proslavil tím, že ho nikdo nikdy neviděl střízlivého, jednu starou babku z podhradí a pár děcek převozníka Sulirada, což se zjistilo dost pozdě, protože Sulirad sám ani neví kolik těch děcek má. Dělá je totiž příliš rychle na to, aby je vůbec dokázal spočítat. To jsou mi ale lidé! Osmdesát.“

„Kdybych toho zeugla nezabil, sežral by co nevidět někoho významnějšího. Dejme tomu lékárníka. A kde byste pak vzali mast na čankr? Sto.“

„Sto marek je hromada peněz. Nevím, jestli bych tolik dal třeba i za devítihlavou hydru. Osmdesát pět.“

„Sto, pane Herbolthe. Uvažte, že i když to nebyla zrovna devítihlavá hydra, nikdo tady, včetně slavného Cikády, si s tím zeuglem nedokázal poradit.“

„Protože se nikomu nechtělo hrabat se v hovnech a odpadcích. Poslední slovo – devadesát.“

„Sto.“

„Devadesát pět, u všech démonů a čertů!“

„Platí.“

„No,“ Herbolth se široce usmál. „Vyřízeno. Vždycky tak pěkně smlouváš, zaklínači?“

„Kdepak,“ teď se zase usmál Geralt. „Spíš jen málokdy. Chtěl jsem vám, starosto, udělat radost.“

„A udělals, ať tě mor schvátí,“ zařehotal se Herbolth. „Hej, Přihřbku! Padej sem! Podej knihu a váček a bleskově mi tu napočítej devadesát marek.“

„Domluvili jsme se na pětadevadesáti.“

„A co daň?“

Zaklínač tiše zanačoval. Starosta podepsal potvrzení rozmáchlou značkou a pak se podloubal v uchu čistějším koncem pera.

„Takže teď už na tom smetišti bude klid, he, zaklínači?“

„Měl by být. Byl tam jen jeden zeugl. Mohl se, pravda, rozmnožit. Zeugli jsou, jako třeba slimáci, oboupohlavní.“

„Co mi to tu vykládáš za pohádky?“ pohlédl na něj Herbolth úkosem. „K rozmnožování jsou vždycky třeba dva, samec a samice. Copak se zeugli líhnou jako myši nebo vši ze shnilé slámy ve slaminíku? Každý blbec přece ví, že nejsou žádní myšáci ani myšky, že myši jsou všechny stejné a líhnou se samy ze sebe a ze shnilé slámy.“

„A slimáci se líhnou z mokrého listí,“ poznamenal tajemník Přihřbek, stále ještě zaměstnaný ukládáním mincí do sloupků.

„To přece každý ví,“ souhlasil Geralt s klidným úsměvem na rtech. „Nejsou žádní slimáci a slimačky, jen listí. A kdo si myslí něco jiného, je hlupák.“

„Dost,“ přerušil jej starosta, hledě na něj poněkud podezřívavě. „Dost už o té havěti. Ptal jsem se tě, jestli se na smetišti může ještě něco objevit a tak mi laskavě odpověz. Krátce a jasně.“

„Za nějaký ten měsíc by bylo dobré smetišť zkontrolovat, nejraději se psy. Malí zeugli nejsou nebezpeční.“

„A ty bys to, zaklínači, udělat nemohl? O penězích bychom se domluvili.“

„Kdepak,“ zabručel Geralt a převzal peníze z Přihřbkových rukou. „Nemám v úmyslu zdržet se ve vašem kouzelném městečku ani týden, natož pak měsíc.“

„Říkáš tu zajímavé věci,“ pousmál se Herbolth výsměšně, hledě mu přímo do očí. „Velmi zajímavé. Protože já si myslím, že tu pobudeš déle.“

„To jste na omylu, starosto.“

„Že by? Přijel's s tou s černou vědmou, jak se to, zapomněl jsem... Guinever, nebo tak nějak. Bydlíš s ní U Jesetera, říká se, že v jedné světnici.“

„A co má být?“

„Jen to, že když ta holka zavítá do Aedd Gynaelu, nikdy tak brzy neodjíždí. A to u nás už byla mockrát.“

Přihřibek se široce usmál svým vykotlaným a významným úsměvem. Herbolth nepřestával hledět Geraltovi přímo do očí, jenže bez úsměvu. Geralt se pousmál, nejhůř jak uměl.

„Já tedy, samozřejmě, nic nevím,“ odvrátil Herbolth zrak a začal vrtat podpatkem do země. „A zajímá mě to jako psí hovno. Ale čaroděj Istredd, pamatuj si, to je u nás velice významná osobnost. V tomto městě nenahraditelná, řekl bych dokonce přímo k nezaplacení. Těší se u zdejších obyvatel i u přespolních velké vážnosti. My do jeho čarodějnictví ani do jiných věcí nosy nestrkáme.“

„Nejspíš správně,“ souhlasil zaklínač. „A kdepak bydlí, jestli se můžu zeptat?“

„Ty to nevíš ? Přece tady, vidíš ten dům? Ten bílý, vysoký, zasazený mezi sklad a šenk, abych tak řekl, jako svíčka do prdele. Ted' ho tam ale nezastihneš. Istredd nedávno u jižního valu vykopal něco ze země a ted' tam kolem ryje jako krtek. A nahnal do těch výkopů i spoustu lidí. Přijdu tam, ptám se slušně: ‚Copak to, mistře, kopete tu důlky jako dítě?‘ A lidi se začnou smát. ‚Co tam v té zemi máte?‘ A on na mě koukne jako na nějakého pitomce a říká: ‚Historii.‘ ‚Jakoupak historii?‘ ptám se. A on na to: ‚Historii lidstva. Odpovědi na otázky. Na to, co bylo a na to, co bude.‘ ‚Hovno tu bylo,‘ já na to. ‚Úhor, křoví a vlkodlaci, dokud nebylo postaveno město. A co bude, záleží na tom, koho zase v Rakverelinu udělají regentem, jakého zase prašivého půlelfa. A v zemi ani žádná historie není, nic tam není, jen žízaly, jestli je někdo potřebuje na ryby.‘ A myslíš, že mě poslou-

chal? Kope si klidně dál. Jestli se s ním chceš vidět, běž k jižnímu valu.“

„Eee, pane starosto,“ poznamenal Přihříbek. „Teď bude nejspíš doma. Co by dělal při výkopech, teď, když...“ Herbolth na něj hrozivě pohlédl. Přihříbek se příkrčil a odkašlal si, přešlapuje. Zaklínač, pořád ještě s hrozivým úsměvem na rtech, zkřížil paže na prsou.

„Ano, hm, hm,“ odkašlal si starosta. „Kdo ví, třeba je Istredd opravdu doma. Co mně je, konečně, po tom...“

„Buďte zdrav, starosto,“ řekl Geralt, nenamáhaje se ani s parodií úklony. „Přeji dobrý den.“

Přistoupil k Cikádovi, řinčícímu zbraněmi, který mu vykročil v ústrety. Beze slova natáhl ruku po svém meči, ležícím v ohybu Cikádova lokte. Cikáda ustoupil.

„Spěcháš, zaklínači?“

„Spěchám.“

„Prohlídl jsem si tvůj meč.“

Geralt jej přelétl pohledem, jež se při nejlepší vůli nedál označit jako vřelý.

„Máš se čím chlubit,“ přikývl. „Jen málokdo si ho mohl prohlédnout. A ještě mň lidí o tom pak mohlo i mluvit.“

„Ho, ho!“ zablýskal Cikáda zuby. „To znělo tak hrozivě, až mi přešel mráz po zádech. Vždycky mě, zaklínači, zajímalo, proč se vás lidi tak bojí. A mám dojem, že už to vím.“

„Mám naspěch, Cikádo. Dej mi můj meč, buď tak laskav.“

„Jen kouř v očích, zaklínači, nic víc, jen kouř v očích. Strašíte lidi jako včelař včely kouřem a smradem, těmi vašimi kamennými obličejí, těmi svými kecy, řečičkami, které o sobě nejspíš sami rozšiřujete. A včely před kouřem utíkají, jsou hloupé, místo aby vrazily svoje žihadlo do zaklínačské prdele, která zpuchne jako každá jiná. Říká se o vás, že necítíte jako lidé. Je to lež. Kdyby se do někoho z vás pořádně píchlo, cítil by to.“

„Už jsi skončil?“

„Jo,“ odpověděl Cikáda a odevzdal mu meč. „Víš, co by mě zajímalo, zaklínači?“

„Vím. Včely.“

„Ne. Jen tak uvažuju, že kdybys tak vešel do uličky s mečem v ruce z jedné strany ty a z druhé zase já, kdo z nás by došel na konec té uličky. Myslím, že by nebylo špatné vsadit se.“

„Proč ses na mě přilepil, Cikádo? Hledáš záminku? O co ti jde?“

„O nic. Jen mě moc zajímá, co je pravdy na tom, co se říká mezi lidmi. Že jste tak dobří válečníci, vy, zaklínači, protože nemáte ani srdce, ani duši, ani milosrdenství, ani svědomí. A to má stačit? Protože o mně se, například, říká totéž. A ne bezdůvodně. Strašně by mě tedy zajímalo, kdo z nás dvou by došel na konec té uličky. Copak? Neměli bychom se vsadit? Co myslíš?“

„Říkám, že mám naspěch. Nebudu ztrácet čas přemýšlením o pitomostech. A nejsem zvyklý sázet se. Kdyby tě ale, Cikádo, někdy napadlo překážet mi projít nějakou uličkou, pak ti říkám, dobře si to rozmysli.“

„Kouř,“ usmál se Cikáda. „Jen kouř v očích, zaklínači. Nic víc. Na shledanou, kdo ví, třeba v nějaké uličce?“

„Kdo ví.“

IV.

„Tady si budeme moci nerušeně promluvit. Posad' se, Geralte.“

To, co bylo v pracovně nejnápadnější, byl obrovský počet knih – zabíraly v tomto nevelkém pokoji nejvíc místa. Břichaté svazky zaplňovaly police na zdech, prohýbaly se pod nimi regály, vršily se na skříních a komodách. Musely, jak si zaklínač pomyslel, stát majlant. Nechyběly tu, samozřejmě, ani ostatní typické části vybavy – vycpaný krokodýl, vysušená ryba ježovka visící ze stropu, zaprášená kostra a veliká sbírka nádob s lihem, v němž bylo naloženo kdejaké svinstvo – skolopendři, pavouci, hadi, ropuchy a také nesčetné kusy lidí i jiných tvorů, hlavně vnitřnosti. Byl tam dokonce homunkulus nebo něco, co jako homunkulus vypadalo; mohlo to být ovšem i uzené novorozeně.

Na Geralta ta sbírka příliš nezapůsobila – bydlel víc než půl roku u Yennefer ve Vengerbergu a čarodějnice měla sbírku ještě mnohem zajímavější. Byl tam dokonce i neuvěřitelně veliký falus,

nejspíš horského trolla. Měla také velice zdařile vycpaného jednorožce, na jehož hřbetu se ráda milovala. Geralt měl dojem, že pokud ještě existovalo méně vhodné místo k milování, pak to mohl být už jen hřbet živého jednorožce. Na rozdíl od něj, kdo považoval postel za luxus a dokázal ocenit všechna možná použití tohoto kusu nábytku, dokázala být Yennefer až bláznivě výstřední. Geralt si připomněl milé chvíle, strávené s čarodějkou na šikmé střeše, v zaprášené díře, na balkóně – a to na cizím – na balustrádě mostu, na dřevěné loďce, plující po rozbourané řece, i při levitaci na třicet sáhů nad zemí. Jednorozec byl ale rozhodně ze všeho nejhorší. Jednoho šťastného dne se ale pod nimi vycpanina rozpadla, čímž jim poskytla mnoho příčin ke smíchu.

„Co tě tak pobavilo, zaklínači?“ otázal se Istredd, když usedal k dlouhému stolu, na němž leželo množství zaslých střepů, kostí a zrezivělého železa.

„Pokaždé, když vidím tyhle věci,“ řekl zaklínač, posadil se proti němu a ukázal na nádoby a nádobky, „uvažuju, zda se magie skutečně nedá dělat bez všech těch hnusáren, z nichž se zvedá žaludek.“

„Otázka vkusu,“ odvětil čaroděj. „A taky zvyku. Co se jednomu hnusí, nemusí s druhým ani hnout. A tobě se, Geralte, hnusí co? Zajímalo by mě, co se může hnusit někomu, kdo je pro peníze ochoten vlézt až po krk do hnoje a špíny. Nepovažuj, prosím, tuto otázku za urážku ani provokaci. Opravdu by mě zajímalo, co může u zaklínače vyvolat pocit hnusu.“

„Nemáš, Istrede, v téhle nádobce náhodou menstruační krev nedotčené panny? Tak abys věděl, hnusí se mi, když si tě představím, tebe, váženého čaroděje, s lahvičkou v ruce, jak se snaží v kleče, abych tak řekl přímo u zdroje, získat tu převážnou tekutinu.“

„Přesně,“ usmál se Istredd. „Hovořím, samozřejmě, o tvém vynikajícím vtipu, protože co se týče obsahu nádobky, jsi úplně vedle.“

„Občas ale takovou krev používáš, nemám pravdu? Některá kouzla se, jak jsem slyšel, ani bez panenské krve uskutečnit nedají. A nejlepší je, když je ta panna usmrcena bleskem z čistého nebe za měsíčního úplňku. Proč, a to by mě opravdu zajímalo, je taková krev lepší než krev staré žebračky, která spadla ožralá z palisády?“

„Není lepší,“ souhlasil čaroděj s milým úsměvem na rtech. „Jenže kdyby se prozradilo, že takovou roli může stejně dobře splnit i prasečí krev, která se dá, samozřejmě, získat i mnohem snadněji, začala by s čáry experimentovat kdejaká holota. Ale když ta holota musí získat tu tak fascinující panenskou krev, dračí slzy, jed bílých tarantulí, vývar z usekaných ruček nemluvnat nebo z o půlnoci vykopané mrtvolky, tak si to ne jeden rozmyslí.“

Zmlkli. Istredd, působící hluboce zamyšleným dojmem, klepal prsty na popraskanou zhnědlou lebku bez spodní čelisti, ležící před ním a ukazovákem přejížděl po zubaté díře, zející v jejím spánku. Geralt jej klidně sledoval. Uvažoval, kolik může být čaroději let. Věděl, že ti nejschopnější čarodějové dokázali zastavit proces stárnutí a to v libovolném věku. Muži kvůli reputaci a prestiži dávali přednost věku zralému, vypadali tak zkušeně a vzdělaně. Ženy – jako Yennefer – dbaly méně o prestiž a více o přitažlivost. Istredd nevypadal na víc než čtyřicet. Měl lehce prošedivělé, rovné vlasy po ramena a mnoho vážnosti dodávajících vrásek na čele, u úst a v koutcích očí. Geralt nevěděl, zda byla hloubka a moudrost šedých, mírných očí přirozená nebo způsobená kouzly. Po krátkém zamyšlení dospěl k názoru, že to je stejně jedno.

„Istredde,“ přerušil zbrkle mlčení. „Přišel jsem sem, protože jsem se chtěl vidět s Yennefer. Přesto, že jsem ji nezastihl, pozval's mě dál. Pohovořit si. O čem? O holotě, pokoušející se narušit váš monopol na magii? Dobře vím, že mezi tu holotu počítáš i mě. To pro mě není nic nového. Na okamžik jsem měl dojem, že můžeš být jiný než tvoji bratři, kteří se mnou často navazují vážné rozhovory jen proto, aby mi nakonec oznámili, jak moc mě nesnášejí.“

„Nemám v úmyslu omlouvat se ti za, jak jsi je nazval, moje bratry,“ odvětil čaroděj klidně. „Chápu je, protože stejně jako oni jsem se, abych získal takové znalosti v tomhle řemesle, musel hodně a hodně napracovat. Jako naprostý mlíčňák, když moji vrstevníci běhali po polích s luky, chytali ryby nebo hráli vadí nevadí, jsem musel dřepět nad manuskripty. Z kamenné podlahy ve věži mě bolelo v kostech a lámalo v kloubech, samozřejmě v létě, protože v zimě praskala sklovina na zubech. Z prachu na starých knihách jsem kaš-

lal, až mi lezly oči z důlků a můj mistr, starý Roeskilde, nikdy nevynechal příležitost, kdy mě mohl švihnout nahajkou po zádech, zřejmě v přesvědčení, že se bez toho nedá dosáhnout žádoucího pokroku v učení. Ve svých nejlepších letech, kdy ty zábavy chutnají nejvíc, jsem si neužil ani vojny, ani děvčat, ani piva.“

„Jsi chudinka,“ ušklíbl se zaklínač. „Až mi vyhrkly slzy.“

„Proč ta ironie? Pokouším se ti vysvětlit, proč čarodějové nemají rádi vesnické zaříkávače, zaklínače, léčitele, kouzelnice a vědmy. Říkej si tomu jak chceš, třeba závist, ale právě tady je ta příčina antipatií. Zlobí nás, když magii, umění, které jsme si zvykli považovat za elitní, privilegium nejlepších a svaté mystérium, vidíme v rukou amatérů a samouků. I kdyby to byla jen ta věštecká, ubohá a směšná magie. Proto tě moji bratři nemají rádi. A abych řekl pravdu, já tě taky zrovna nemiluju.“

Geralt už měl dost diskusí, dost hádek, dost nepříjemného pocitu nejistoty, klouzajícím mu po krku a zádech. Pohlédl Istreddovi přímo do očí a sevřel prsty na okraji stolu.

„Jde o Yennefer, že?“

Čaroděj zvedl hlavu. Pořád si ještě klepal prsty o lebku. „Gratuluji ti k pronikavému úsudku,“ řekl. Zaklínačův pohled vydržel. „Mé uznání. Ano, jde o Yennefer.“

Geralt mlčel. Kdysi, před mnoha lety, před mnoha a mnoha lety, ještě jako mladý zaklínač, čekal na mantikoru. A cítil, že se mantikora blíží. Neviděl ji, ani neslyšel. Jen cítil. Nikdy na ten pocit nezapomněl. A teď měl pocit naprosto stejný.

„Tvoje chápavost,“ pokračoval čaroděj, „nám ušetří hodně času, který bychom ztratili dalšími okolky. A tak je mezi námi jasno.“

Geralt to nijak nekomentoval.

„Má důvěrná známost s Yennefer,“ hovořil Istredd dále, „začala už dost dávno, zaklínači. Dlouhou dobu to byla známost nezávazná, byly to jen delší nebo kratší chvilky, kdy jsme byli spolu. Takové nezávazné partnerství je mezi lidmi naší profese docela běžné. Jenže mně to najednou přestalo vyhovovat. Rozhodl jsem se navrhnout jí, aby se mnou zůstala nastálo.“

„A co ti odpověděla?“

„Že si to rozmyslí. Dal jsem jí čas na uvážení. Víím, že to pro ni není snadné rozhodnutí.“

„Proč mi to říkáš, Istredde? Proč to děláš, proč jsi tak chvályhodně až překvapivě upřímný, což je u lidí tvého druhu vzácnost? Proč ta upřímnost?“

„To je jednoduché,“ povzdechl si čaroděj. „Protože ty, jak vidím, Yennefer v tom rozhodnutí bráníš. Prosím tě proto, abys zmizel z jejího života. Aby ses ztratil a přestal překážet. Zkrátka – abys šel k čertu. Nejlépe potichu a bez rozloučení, což je, jak se mi svěřila, ostatně tvým zvykem.“

„Jistě,“ usmál se Geralt nuceně. „Tvoje upřímnost mě stále víc udivuje. Mohl jsem čekat cokoli, jen ne takovou prosbu. Nemyslíš, že by bylo lepší neprosit mě a radši mě ze zároží trefit kulovým bleskem? Nic by tomu nedokázalo zabránit, zbyla by jen troška sazí, kterou by bylo třeba seškrábat ze zdi. Protože, jak jistě víš, prosbu odmítnout lze, kulový blesk nikoli.“

„O tom, že bys mě odmítl, vůbec neuvažuji.“

„Proč? Byla snad ta prosba jen varování, předcházející kulový blesk nebo nějaké jiné veselé kouzličko? Anebo je ta prosba podepřena cinkavými argumenty? Sumou, která dokáže zaslepit chamtivého zaklínače? Kolik mi chceš zaplatit, abych se ztratil z cesty ke tvému štěstí?“

Čaroděj přestal t'ukat na lebku, položil na ni dlaň a sevřel prsty. Geralt si všiml, že mu zbělely klouby.

„Neměl jsem v úmyslu urážet tě takovou nabídkou,“ řekl. „K tomu jsem měl daleko. Ale... pokud... Geralte, jsem čaroděj – a to ne nejhorší. Nemohu se tu vychloubat všemohoucností, ale mnohá z tvých přání, pokud bys je vyslovil, bych splnit mohl, samozřejmě v rozumných mezích. Některá i takhle lehce.“

Mávl rukou, nedbale, jakoby odháněl komára, a ve vzduchu nad stolem se zarojilo mnoho báječně barevných motýlků.

„Já bych si, Istredde, přál,“ vycedil zaklínač skrz zuby, „aby ses přestal strkat mezi mne a Yennefer. Tvoje návrhy mě zajímají asi jako loňský sníh. Mohl ses jí vyznávat, když byla s tebou. Dřív. Protože dřív bylo dřív a teď je teď. Nejenže ti nepomohu, já ti dokonce

budu překážet, jak jen budu moci. Jak vidíš, nejsem o nic méně upřímný než ty.“

„Ty mi nemáš právo odmítovat, ty ne!“

„Za koho mě máš, Istredde?“

Čaroděj mu pohlédl přímo do očí, nakláníje se při tom přes stůl.

„Za její přechodnou známost. Za chvilkové poblouznění, za rozmar, za dobrodružství, jakých Yenna měla stovky, protože si ráda pohrává s city a emocemi, je impulzivní a přímo nevypočitatelně rozmarná. Za tohle tě považuji, protože když jsem si s tebou vyměnil těch pár slov, odmítl jsem možnost, že by tě používala jen čistě instrumentálně. A můžeš mi věřit, že tohle se jí stává dost často.“

„Ty jsi tu otázku nepochopil.“

„Mýlíš se. Pochopil jsem ji dobře. Úmyslně ale hovořím jen o Yenniných emocích. Protože ty jsi zaklínač a žádné emoce ani mít nemůžeš. Nechceš mi vyhovět, protože se ti zdá, že ti na ní záleží, myslíš si, že... Geralte, jsi s ní jen proto, že to chce ona a budeš s ní tak dlouho, dokud ona bude chtít. A to, co cítíš, je jen projekce jejích emocí, zájmu, který o tebe projevuje. Při všech démonech Podsvětí, Geralte, nejsi přece dítě, víš, co jsi. Jsi mutant. Nevysvětluj si to špatně, neříkám to proto, abych tě urazil nebo že bych tebou pohrdal. Říkám jen, jak to opravdu je. Jsi mutant a jednou ze základních vlastností tvé mutace je naprostá neschopnost cítit. Tak jsi byl stvořen, abys mohl vykonávat svou práci. Rozumíš? Ty nemůžeš nic cítit. To, co považuješ za city, je jen buněčná paměť, somatická, pokud víš, co to slovo znamená.“

„Představ si, že vím.“

„Tím líp. Tak mě tedy poslouvej. Žádám tě o něco, oč mohu žádat zaklínače. Člověka bych o to žádat nemohl. K zaklínači jsem upřímný, k člověku bych nemohl. Geralte, chci dát Yenně pochopení a stálost, cit a štěstí. Můžeš, ruku na srdce, říci totéž? Ne, nemůžeš. Pro tebe jsou to jen pouhá slova. Táhneš se za Yennou, raduješ se jako dítě z její chvilkové přízně. Spokojeně předeš jako zdivočelý kocour, do něhož se kdekdo trefuje kamením, protože se našel někdo, kdo se tě nebojí pohládit. Rozumíš, co tím myslím? Ach ano, vím, že

to chápeš, hlupák nejsi, to ne. Sám tedy vidíš, že mě nemůžeš odmítnout, když tě slušně požádám.“

„Mám stejné právo odmítnout, jako ty prosit,“ procedil Geralt přes zuby. „V tom jsou naše práva stejná. Vraťme se k výchozímu bodu a co uvidíme? Yen, kterou vůbec nezajímá moje mutace ani její následky, je teď se mnou. Vyznal ses jí, na to máš právo. Máš dojem, že jí překážím v rozhodnutí? Že je nerozhodná? A že příčinou její nerozhodnosti jsem já? Tak to je zase moje právo. A pokud se nedokáže rozhodnout, má k tomu určitě svoje důvody. Nejspíš jí něco dávám, ačkoli pro to možná v zaklínačském slovníku chybí správné slovo.“

„Poslyš...“

„Ne. Teď poslouchej ty mě. Kdysi byla s tebou, říkáš? Kdo ví, třeba to nejsem já, ale ty, kdo je pro ni jen přechodná známost, rozmar, neovládutelná emoce, což je pro ni tak typická? Já, Istredd, nemůžu ani vyloučit, že tě používala čistě instrumentálně. To se, pane čaroději, jen na základě krátkého rozhovoru vyloučit nedá. V tomto případě, jak se zdá, je nástroj důležitější než výřečnost.“

Istredd se ani nezachvěl, ani nestiskl zuby. Geralt jeho sebeovládání musel obdivovat. Přesto ale dlouhé odmlčení naznačovalo, že rána zasáhla cíl.

„Hraješ si se slovíčky,“ řekl čaroděj konečně. „Opájíš se jimi. Slovy chceš nahradit normální lidské city, které neznáš. Tvoje slova nevyjadřují žádné city, jsou to jen zvuky, stejné, jaké vydává tahle lebka, když na ni poklepu. Protože ty jsi stejně prázdný jako tahle lebka. Nemáš právo...“

„Přestaň,“ přerušil jej Geralt ostře. Možná až příliš ostře. „Přestaň už s tím, že nemám právo. Mám toho už až po krk, rozumíš? Řekl jsem ti, že naše práva jsou stejná. Ne, u všech čertů, já mám větší.“

„Opravdu?“ Čaroděj pobledl, čímž Geraltovi způsobil nevyslovitelné potěšení. „A to proč?“

Zaklínač se chvíli rozhodoval a pak se rozhodl dobít ho. „A to proto,“ vypálil, „že se včera v noci milovala se mnou a ne s tebou.“

Istredd si přitáhl lebku blíž a pohladil ji. Ruka se mu, ke GERALTOVĚ zklamání, ani nezachvěla.

„A to podle tebe znamená, že máš nějaká práva?“

„Jen jedno. Právo k vyvozování důsledků.“

„Aha,“ řekl čaroděj pomalu. „Dobrá. Jak chceš. Se mnou se milovala dnes dopoledne. Vyvod' si z toho důsledky, máš na to právo. Já jsem si je už vyvodil.“

Mlčení bylo dlouhé. Geralt rozpačitě hledal slova. Nenašel. Žádná. „Škoda řečí,“ řekl nakonec a vstal. Zlobil se na sebe, protože to zaznělo bezohledně a hloupě. „Jdu.“

„Běž k čertu,“ odpověděl Istredd stejně bezohledně a ani na něj nepohlédl.

V.

Když vešla, ležel oblečený na posteli, s rukama založenýma za hlavou. Tvářil se, že hledí do stropu. Díval se ale na ni.

Yennefer za sebou pomalu zavřela dveře. Byla krásná.

Jak je krásná, pomyslel si. Všechno na ní je krásné. A strašné. Ty její barvy, ten kontrast černé a bílé. Krása a hrůza. Její přirozeně havraní vlasy. Výrazné lícní kosti s rýhou, kterou úsměv – uzná-li za vhodné usmát se – vytvoří u úst, tak úžasně tenkých a světlých pod rtěnkou. Její obočí, tak krásně nepravidelné, když si smyje barvu, již si je ve dne zdůrazňuje. Její nos, tak božsky dlouhý. Její drobné ruce, tak krásně nervózní, neklidné a obratné. Postava, útlá a štíhlá, podtržená těsně utáhnutým páskem. Štíhlé nohy, tvořící při chůzi na sukni tak nádherně oblé tvary. Krása.

Beze slova usedla ke stolu a podepřela si rukama bradu. „Tak dobře, začněme,“ řekla. „To dlouhé, dramatické mlčení je na mě příliš banální. Vyříd' me to. Vstávej z té postele a nekoukej uraženě do stropu. Je to všechno dost pitomé a nemá cenu to ještě víc zhoršovat. Říkám ti, vstávej!“

Poslušně vstal, neprodlužoval to, posadil se na obrácenou židli proti ní. Nevyhýbala se jeho zraku. Mohl to čekat.

„Jak jsem už říkala, musíme to vyřídit. A to co nejrychleji. Abys nebyl na rozpacích, odpovím ti na všechny otázky, nemusíš je ani vyslovit. Ano, je pravda, že když jsem s tebou jela do Aedd Gynvaelu, jela jsem za Istreddem a věděla jsem, že když s ním budu, tak s ním půjdu i do postele. Nemyslela jsem si, že se to prozradí, že se budete jeden před druhým kasat. Dobře vím, jak se teď cítíš a moc mě to mrzí. Necítím se ale nijak provinile.“

mlčel. Yennefer potřásla hlavou a černé vlasy jí padly na ramena jako vodopád.

„Řekni něco, Geralte!“

„On...“ odkašlal si. „On ti říká Yenna.“

„Ano.“ Nespustila z něj oči. „A já mu říkám Val. To je jeho jméno. Istredd je příjmení. Znáš ho už léta, Geralte. Je mi velice blízký. Nedívej se na mě tak. Ty jsi mi taky blízký, v tom je celá ta potíž.“

„Uvažuješ o tom, že bys přijala jeho návrh?“

„Abys věděl, tak ano. Říkala jsem ti, že se známe léta. Už... mnoho let. Máme společné zájmy, cíle, ambice. Rozumíme si beze slov. Může mi být oporou – a kdo ví, třeba přijde den, kdy oporu potřebovat budu. A navíc... On... On mě miluje. Věřím mu.“

„Nebudu ti překážet, Yen.“

Zvedla hlavu a její fialové oči se ohnivě zaleskly. „Překážet? Copak nic nechápeš, pitomče? Kdybys mi překážel, kdybys mi stál v cestě, zbavila bych se tě dřív než bys stačil mrknout. Teleportovala bych tě na konec mysu Bremervoord nebo bych tě vzdušným vírem odeslala do země Hann. Při troše námahy bych tě zaklela do kusu křemene a postavila si tě na zahrádku k pivoňkám. Mohla bych ti taky tak vyprat mozek, že bys dokonale zapomněl kdo jsem a jak se jmenuji. A to všechno pod podmínkou, že by se mi chtělo. Protože bych taky mohla jen jednoduše říct: ‚Bylo to hezké, sbohem.‘ Mohla bych taky potichu zmizet, jak jsi to udělal kdysi ty, když ses ztratil z mého domu ve Vengerbergu.“

„Nekřič, Yennefer, nebuď agresivní. A nevytahuj už tu vengerberskou historku, řekli jsme si, že o tom už nikdy nebudeme mluvit. Nezlobím se na tebe, Yen, nic ti přece nevyčítám. Víím, že na tebe

nejde brát obyčejný metr. A to, že mi to je líto... To, že mě zabíjí vědomí, že tě ztrácím... To je jen buněčná paměť. Atavistické zbytky citů emocí pozbaveného mutanta..."

„Tyhle řeči nesnáším!“ vybuchla. „Nesnáším to slovo! Víckrát už je přede mnou nesmíš vyslovit! Nikdy!“

„Copak to může něco změnit? Jsem přece mutant.“

„Není žádné něco. Prostě přede mnou to slovo už nikdy neříkej.“

Černá poštolka, sedící na paroží, mávla křídly a zaskřípala drápy. Geralt pohlédl na ptáka, na jeho žluté, nehybné oko. Yennefer si opět podepřela bradu.

„Yen?“

„Copak, Geralte?“

„Slíbila's mi odpovědět na moje otázky. Na otázky, které ani nemusím vyslovit. Zbyla jedna, nejdůležitější. Ta, kterou jsem ti nikdy nepoložil. Kterou jsem se bál vyslovit. Odpověz mi na ni.“

„To nedokážu, Geralte,“ odpověděla neoblomně.

„Nevěřím ti, Yen. Na to tě znám až příliš dobře.“

„Nemůžeš mě znát, jsem čarodějka.“

„Odpověz na mou otázku, Yen.“

„Odpověď zní – nevím. Jenže, to není žádná odpověď, že?“

Zmlkli. Hluk na ulici utichl, bylo ticho. Zapadající slunce svými paprsky protálo oblohu šikmými pruhy světla a zapálilo ohnivou září ve škvírách okenic.

„Aedd Gynvael,“ zabručel zaklínač. „Střípek ledu... Cítil jsem to. Věděl jsem, že to město je mi nepřátelské... Je zlé.“

„Aedd Gynvael,“ zopakovala pomalu. „Sáně elfské královny. Proč? Proč, Geralte?“

„Jedu za tebou, Yen, protože jsem své sáně připoutal ke tvým. A kolem mě zuří sněhová bouře. Je mráz. Zima.“

„Teplo by v tobě rozpustilo střípek ledu, kterým jsem tě zasáhla,“ zašeptala. „A pak by kouzlo puklo a ty bys mě uviděl takovou, jaká opravdu jsem.“

„Popožeň tedy svoje bílé koně, Yen, ať uhánějí k severu, tam, kam nikdy nepřijde jaro. Kéž by nikdy nepřišlo. Chtěl bych se co nejrychleji ocitnout ve tvém ledovém paláci.“

„Ten palác, Geralte, neexistuje.“ Její ústa se zkrivila v úsměšku. „Je to jen symbol. A naše jízda na saních je jen honička za nedosažitelnou touhou. Protože já, královna elfů, toužím po teple. To je moje tajemství. Proto mě také rok co rok moje saně vezou sněžnou bouří nějakým městečkem a rok co rok někdo, očarovaný mým kouzlem, přivazuje svoje sáně za moje. Rok co rok. Každý rok někdo jiný. Nikdy to nekončí. Protože teplo, po němž toužím, ničí kouzlo, ničí čáry i krásu. Můj vyvolený, zasažený ledovým střípkem, se najednou stane obyčejným smrtelníkem. A v jeho tajících očích už nejsem lepší než ostatní... smrtelnice...“

„A z neporušené běli se klube jaro,“ řekl. „Vynořuje se Aedd Gynael, nehezké městečko s krásným názvem. Aedd Gynael se svým smetištěm, obrovskou hromadou smetí, do níž musím vstoupit, protože mě za to zaplatí, protože jsem k tomu stvořen. Musím lézt do toho svinstva, které se ostatním hnusí, které je jim odporné. Byl jsem zbaven citu, abych nebyl schopen poznat, jak odporné je to svinstvo, abych neustoupil, abych před ním neutekl s hrůzou v očích. Ano, byl jsem zbaven citu, jenže ne dokonale. Ten, kdo to dělal, svou práci zpackal, Yen.“

Zmlkli. Černá poštolka si protáhla křídla, až jimi zašelestila.

„Geralte...“

„Ano, Yen?“

„A teď ty odpověz na mou otázku. Na tu otázku, kterou, jsem ti nikdy nepoložila. Tu, které jsem se vždycky bála... Teď ji také nevy-slovím, ale ty mi odpověz. Protože... protože strašně moc toužím slyšet tvou odpověď. To jedno, jediné slůvko, které jsi nikdy nevy-slovil. Řekni je, Geralte. Prosím.“

„Nedokážu to, Yen.“

„Proč?“

„Nevíš?“ pousmál se smutně. „Moje odpověď by byla jen slova. Slova, která nevyjadřují žádný cit, žádné emoce, protože jsem jich

byl zbaven. Slova, která by byla jen prázdným zvukem, jaký vydá při úderu prázdná lebka.“

Tiše na něj hleděla. Její široce rozevřené oči hluboce, hořce zfiarověly.

„Ne, Geralte,“ řekla. „To není pravda. Nebo možná i ano, ale ne úplná. Nejsi bezcitný. Teď to vidím. Teď už vím, že...“ Ztichla.

„Domluv to, Yen. Už ses rozhodla. Nelži. Znáš tě. Vidím ti to na očích.“

Nesklopila zrak. Věděl to.

„Yen,“ zašeptal.

„Podej mi ruku,“ řekla.

Uchopila jeho ruku mezi své dlaně. Okamžitě ucítil mravenčení a bušení krve v tepnách lokte. Yennefer šeptala svá zaklínadla klidným, pravidelným hlasem. Dobře ale viděl kapičky potu, jimiž ná-maha orosila její pobledlé čelo, viděl bolestí rozšířené panenky.

Pustila jeho ruku, natáhla paže, pohnula jimi, laskajíc nějaký neviditelný tvar, pomalu, odshora dolů. Vzduch mezi jejími prsty začal houstnout a tmavnout, zvedat se a kouřit.

Sledoval ji fascinovaně. Tvůrčí magie, považovaná za nejvyšší dosažitelný cíl čarodějů, jej vždy fascinovala. Mnohem víc než iluze nebo transformační magie. Ano, Istredd měl pravdu, pomyslel si, v porovnání s takovou magií jsou má Znamení prostě směšná.

Mezi námahou se chvějícími Yennefeřinými dlaněmi se pomalu zhmotňoval pták, černý jako uhlí. Čarodějčiny prsty něžně hladily rozčepýřená pírka, plochou hlavičku, zakřivený zobák. Další pohyb, hypnoticky plynulý a laskající a černá poštolka zakroutila hlavičkou a hlasitě zakřičela. Její dvojče, pořád ještě sedící na paroží, odpovědělo zaskřehotáním.

„Dvě poštolky,“ promluvil Geralt tiše. „Dvě černé poštolky, vytvořené kouzlem. Jak se domnívám, obě potřebuješ.“

„Domníváš se správně,“ odpověděla s námahou. „Potřebuji obě. Mýlila jsem se, když jsem si myslela, že bude stačit jedna. Jak moc jsem se spletla, Geralte... Do takového omylu mě dostala pýcha Zimní královny, přesvědčené o své všemohoucnosti. A jsou věci... kterých nejde dosáhnout ani magií. A jsou dary, které nelze přijmout,

není-li obdarovaný schopen oplatit je... něčím stejně cenným. V opačném případě dar proklouzne mezi prsty, roztaje jako střípek ledu v sevřené ruce. Zůstane jen žal, pocit ztráty a křivdy..."

„Yen..."

„Jsem čarodějka, Geralte. Moc nad hmotou, kterou mám, je dar. Oplacený dar. Zaplatila jsem za něj... vším, co jsem měla. Nezbylo nic.“

mlčel. Čarodějnice si rozechvělou rukou otřela čelo.

„Mýlila jsem se,“ opakovala. „Svou chybu ale napravím. Emoce a city..."

Dotkla se hlavičky černé poštolky. Pták se načepýřil a němě otevřel svůj zakřivený zobák.

„Emoce, rozmary a lži, fascinace a hra. City a jejich nedostatky... Dary, které není možno přijmout... Lež a pravda. Co je pravda? Opak lži? Anebo potvrzení skutečnosti? Ale je-li skutečnost lží, čím je pak pravda? Kdo je plný citu, jenž jím lomcuje a kdo je jen studená lebka? Kdo? Co je to pravda, Geralte? Co je to pravda?“

„Nevím, Yen. Pověz mi to.“

„Ne,“ řekla a sklopila zrak. Poprvé. Nikdy dřív neviděl, že by to udělala. Nikdy.

„Ne,“ zopakovala. „Nemohu, Geralte. Nemohu to říci. Povážíš si to ten pták, zrozený z doteku tvé ruky. Ptáku, co je to pravda?“

„Pravda,“ řekla poštolka, „je jen střípek ledu.“

VI.

I když měl pocit, že bloudí uličkami bez přesného cíle, ocitl se najednou u jižní hradby, u výkopů, v síti rovů, protínající ruiny u kamenné zdi, probíhající mezi odkrytými čtverci starobylých základů.

Istredd tam byl. V košili s vyhrnutými rukávy a ve vysokých botách. Pokřikoval na pacholky, rozkopávající motykami pruhovanou stěnu výkopu, plnou různobarevných vrstev půdy, jílů a dřevěného uhlí. Vedle ležely na prknech zčernalé kosti, střepy hrnců a všelijaké jiné, nerozeznatelné předměty, obalené rzí.

Čaroděj si ho okamžitě všiml. Vydal kopáčům několik hlasitých příkazů, vyskočil z výkopu a přišel k němu, otíraje si ruce o kalhoty.

„Poslouchám. Co chceš?“ otázal se bez okolků. Zaklínač stál před ním a ani se nepohnul. Neodpověděl. Pacholci, předstírající práci, je pozorně sledovali a něco si šeptali.

„Nenávist z tebe až stříká,“ ušklíbl se Istredd. „Co chceš, ptám se. Rozhodl ses? Kde je Yenna? Doufám, že...“

„Moc nedoufej, Istredde.“

„Ohó,“ zvolal čaroděj. „Co to slyším ve tvém hlase? Slyším tě dobře?“

„Co slyšíš?“

Istredd se opřel pěstmi o boky a vyzývavě na zaklínače upřel zrak.

„Nic si nenalhávejme, Geralte,“ prohlásil. „Nenávidíš mě a já tebe taky. Urazil's mě, když jsi o Yennefer říkal... však víš, co. Já jsem ti odpověděl stejnou urážkou. Stojíš mi v cestě a já zase stojím v cestě tobě. Vyříd'me to jako muži. Nevidím jiné řešení. Proto jsi sem také přišel, že?“

„Ano,“ odpověděl Geralt a otřel si čelo. „Máš pravdu, Istredde. Proto jsem tady. Nepochybně.“

„Správně. Takhle to nemůže jít dál. Teprve dnes jsem se dověděl, že Yenna mezi námi poletuje jako hadrový míček. Jednou je se mnou, jindy zase s tebou. Utíká ode mě, aby našla tebe a naopak. Ostatní, s nimiž je mezi tím, se nepočítají. Počítáme se jen my dva. Takhle to nemůže jít dál. Jsme dva, zůstat může jen jeden.“

„Ano,“ opakoval Geralt, neodtrhuje ruku od čela. „Jistě... Máš pravdu.“

„V naší namyšlenosti,“ pokračoval čaroděj, „jsme si byli jisti, že si Yenna bez váhání zvolí lepšího. O tom, kdo je lepší, neměl ani jeden z nás žádné pochybnosti. Až došlo k tomu, že jsme se její přízní začali trumfovat jako nějací holobrádci a jako holobrádci jsme také poznali, co ta její přízeň znamená. Domnívám se, že jsi o tom, podobně jako já, dlouho uvažoval a že víš, jak jsme se oba mýlili. Yenna, Geralte, nemá vůbec v úmyslu volit mezi náma dvěma, i když oba věříme, že by zvolit uměla. Nu což, budeme to muset vyře-

šit za ni. Já se totiž o Yennu nechci dělit s nikým a to, že jsi přišel, svědčí o tom, že uvažuješ stejně. Známe ji, Geralte, až příliš dobře. Dokud jsme dva, nemůže si jí být ani jeden z nás jist. Musí zůstat jen jeden. Pochopil's to, pravda?“

„Pravda,“ řekl zaklínač, jen z námahou pohybující ztuhlými rty. „Pravda je jen střípek ledu...“

„Cože?“

„Nic.“

„Co se s tebou děje? Jsi nemocný nebo ožralý? Anebo naditý zaklínačskými bylinami?“

„Nic mi není. Něco... něco mi spadlo, do oka. Istredde, musí zůstat jen jeden. Ano, proto jsem tady. Nepochybně.“

„Věděl jsem to,“ odpověděl čaroděj. „Věděl jsem, že přijdeš. Konečně, budu k tobě upřímný, předběhl's mě v úmyslech.“

„Kulový blesk?“ pousmál se zaklínač nevýrazně. Istredd se zachmuřil.

„Možná,“ řekl. „Možná i kulový blesk. Ale určitě ne ze zároží. Čestně, tváří v tvář. Jsi zaklínač, to vyrovnává šance. Tak se rozhodni kdy a kde.“

Geralt se zamyslel a rozhodl.

„To náměstíčko...“ ukázal rukou. „Procházel jsem tudy...“

„Vím. Je tam studna. Jmenuje se Zelený klíč.“

„Takže u studně. Ano. U studně... Zítra, dvě hodiny po východu slunce.“

„Dobrá. Budu tam včas.“

Stáli tak chvíli proti sobě, nevěnovali si ale jediný pohled. Nakonec si čaroděj zabručel něco pod nos, kopl do hroudy hlíny až ji rozbil podpadkem.

„Geralte?“

„Co je?“

„Necítíš se hloupě?“

„Cítím se jako největší pitomec,“ přiznal zaklínač neochotně.

„To se mi ulevilo,“ zabručel Istredd. „Protože já se cítím naprosto stejně. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že se někdy budu kvůli ženské bít s nějakým zaklínačem na život a na smrt.“

„Moc dobře vím, jak ti je, Istredde.“

„No...“ pousmál se čaroděj nuceně. „To, že k tomu došlo, že jsem se rozhodl pro něco tak protikladného s mým charakterem, svědčí o tom, že... Že je to nutné.“

„Já vím, Istredde.“

„Samozřejmě taky víš, že ten z nás, kdo přežije, bude muset co nejrychleji prchnout a schovat se před Yennou někde třeba až na konci světa?“

„Vím.“

„A samozřejmě počítáš i s tím, že až poněkud zchladne a přestane zuřit, bude možné vrátit se k ní?“

„Samozřejmě...“

„No, tak to bychom měli.“ Čaroděj se pohnul, jakoby se chtěl otočit, ale po kratším zaváhání podal zaklínači ruku. „Takže zítra, Geralte.“

„Zítra.“ Zaklínač přijal nabízenou ruku. „Zítra, Istredde.“

VII.

„Hej, zaklínači!“

Geralt zvedl hlavu nad stůl, na jehož desce rozmazával rozlité pivo do fantastických ornamentů.

„Nebylo lehké najít tě.“ Starosta Herbolth si přisedl a odsunul džbánky a poháry. „V hospodě mi řekli, že jsi odešel do stáje, ve stáji jsem ale našel jen koně a vaky. A ty jsi tady... Tohle je nejpodřadnější knajpa v celém městě. Chodí sem ta nejhorší spodina. Co tady děláš ty?“

„Piju.“

„To vidím. Chtěl jsem si s tebou jen promluvit. Jsi střízlivý?“

„Jako dítě.“

„To jsem rád.“

„Co po mně chcete, Herbolthe? Jak vidíte, nemám čas.“ Geralt se usmál na holku, stavějící na stůl další džbánek.

„Objevily se nějaké řeči,“ zamračil se starosta, „že jste se vy dva, ty a náš čaroděj, rozhodli pozabíjet.“

„To je naše věc. Jeho a moje. Neplet’te se do toho.“

„Kdepak, to vůbec není jenom vaše věc,“ nesouhlasil Herbolth. „Istredda potřebujeme. Na druhého čaroděje nemáme.“

„Tak běžte do svatyně a pomodlete se za jeho vítězství.“

„Přestaň, no tak,“ zavrčel starosta. „A nebud’ moc chytrý, vandráku. U všech bohů, kdybych nevěděl, že mi to čaroděj neodpustí, strčil bych tě do lochu až na samotné dno, vyvlékl koňmi za hradby nebo přikázal Cikádovi, aby tě zapíchl jako prase. Jenže, bohužel, Istredd má příliš vyvinutý smysl pro čest a tohle by mi nikdy neodpustil. Dobře vím, že by mi to neprošlo.“

„To je výborné.“ Zaklínač dopil další džbánec a vyplivl pod stůl stéblo slámy, které mu spadlo do piva. „To nám to pěkně pokračuje, že? Už jste domluvil?“

„Ne,“ řekl Herbolth, vytahuje zpod pláště nadtížený váček. „Tady máš sto marek, zaklínači, ber je a vypadni z Aedd Gynvael – a to, pokud možno, hned, nejpozději do východu slunce. Řekl jsem, že si druhého čaroděje dovolit nemůžeme. Nedovolím, aby ten náš riskoval život v souboji s někým, jako jsi ty. A to pro takovou pitomost, kvůli nějaké...“

Odmlčel se, nedomluvil, ačkoli se zaklínač ani neotřepal.

„Zvedni od toho stolu svoji odpornou tlamu, Herbolthe,“ řekl Geralt pomalu. „A těch svých sto marek si strč do prdele. Běž pryč, protože se mi z tebe dělá špatně. Ještě chvíli a poblíží tě od čepice k botám.“

Starosta schoval váček a položil ruce na stůl.

„Když ne, tak ne,“ řekl. „Chtěl jsem po dobrotě, ale když ne, tak ne. Bijte se, posekejte, spalte, potrhajte se na kusy kvůli té děvce, která roztáhne nohy každému, kdo si řekne. Věřím, že si s tebou, ty nájemný vrah, Istredd poradí tak, že z tebe zůstanou jen boty. Ale jestli ne, tak tě dostanu já. A to dřív než jeho mrtvola stačí vychladnout. Polámu ti na mučidlech všechny hnáty. Nezůstane na tobě jediné místo celé, ty...“

Ani nestačil stáhnout ruce ze stolu, zaklínačův pohyb byl příliš rychlý. Paže, která se mihla zpod stolu, se ve starostových očích změnila v čmouhu a mezi jeho prsty se s lupnutím zabodla dýka.

„Možná,“ zašeptal zaklínač, prsty sevřené na jílci dýky, hledící do Herbolthovy tváře, z níž se úplně ztratila krev. „Možná, že mě Istredd zabije. Ale jestli ne... Pak odtud odejdu a ty, hnusný odpade, se mě nepokoušej zastavit, nechceš-li, aby se uličky vašeho špinavého města vykoupaly v krvi. Vypadni odtud!“

„Co se tu děje, pane starosto? Hej, ty...“

„Jen klid, Cikádo,“ řekl Herbolth. Pomalu stahoval ruku, pomalu, pomaličku klouzala po stole, jen dál od čepele dýky. „Nic se nestalo. Nic.“

Cikáda opět zastrčil meč do pochvy. Geralt na něj ani nepohlédl. Nedíval se na starostu, odcházejícího z krčmy, jehož chránil Cikáda před potácejícími se opilci a vozky. Hleděl na človíčka s krysí tváří a s černýma, pronikavýma očima, sedícího o několik stolů dál.

Rozčílil jsem se, podivil se. Třesou se mi ruce. Opravdu, třesou se mi ruce. To je až neskutečné, co se se mnou děje. Copak to znamená, že...

Ano, řekl si, hledě na človíčka s krysí tváří. Nejspíš ano. Musí to být, říkal si.

Je mi taková zima... Vstal.

Pohlédl na človíčka. Usmál se. Pak sáhl pod kazajku, vytáhl z naditého váčku dvě zlaté mince a hodil je na stůl. Mince zazvonily, jedna se roztočila a cinkla o čepel dýky, stále ještě zabodnuté do hlazeného dřeva.

VIII.

Rána byla nečekaná. Kyj tiše zasvištěl tmou tak rychle, že nechybělo moc a zaklínač by se ani nestačil krýt instinktivně zvednutou paží, že by nestačil zmírnit ránu plynutím pohybu těla. Odskočil, padl na koleno, udělal kotrmelec, postavil se, vycítil pohyb vzduchu před novým mávnutím kyje, piruetou se vyhnul ráně, zavířil mezi dvěma postavami, které jej ve tmě obklopily a sáhl nad pravé rameno. Pro meč. Ale meč nikde.

Nic mě těch instinktů nezbaví, pomyslel si a měkce odskočil. Rutina? Buněčná paměť? Jsem mutant, reaguju jako mutant, pomys-

lel si, když opět padl na koleno, vyhnul se ráně a sáhl do boty pro dýku. Neměl ji.

Ušklíbl se a dostal kyjem po hlavě. Zablesklo se mu v očích, bolest projela až do konečků prstů. Upadl, uvolnil se, úšklebek z jeho rtů ale nezmizel.

Někdo se na něj svalil a přitiskl ho k zemi. Někdo jiný mu od opasku utrl váček. Koutkem oka zahlédl záblesk nože. Muž, který na něm klečel, mu roztrhl kazajku pod krkem, uchopil řetízek a vytáhl medailon. A okamžitě ho upustil.

„U Baal-Zebutha,“ zaslechl zasípání. „Je to zaklínač...“

Ten druhý udýchaně zaklel:

„Neměl meč... U všech bohů... Tfu, tfu, na uřknutí, na zlo... Padejme odtud, Radgaste! Nedotýkej se ho, tfu, tfu!“

Měsíc na okamžik prosvítl řidším mrakem. Geralt nad sebou spatřil vyhublou krysí tvář, malá, černá, lesklá očička. Slyšel dusot nohou toho druhého, prchajícího, mizejícího v zákoutí, kde to smrdělo kočkami a připáleným tukem.

Človíček s krysí tváří pomalu sundal koleno z jeho prsou.

„Příště...“ zaslechl Geralt zřetelně jeho šeptání. „Příště, až budeš chtít spáchat sebevraždu, zaklínači, tak do toho nezatahuj jiné. Prostě se pověš ve stáji na opratích.“

IX.

V noci muselo pršet.

Geralt vyšel před stáj, protíral si oči a vyčesával slámu z vlasů. Vycházející slunce se lesklo na mokrých střechách a zlatě zářilo v kalužích. Zaklínač si odplívl. V ústech ještě cítil pachut' a boule na hlavě se ozývala tupou bolestí.

Na plůtku před stájí seděl vyhublý černý kocourek, soustředěně si lízající tlapku.

„Čičí, čičí, kocourku,“ řekl zaklínač.

Kocour ztuhl, nepřátelsky na něj pohlédl, složil uši a zasyčel, obnažuje zoubky.

„Já vím,“ přikývl Geralt. „Já tě taky nemám rád. Jen jsem žertoval.“

Pomalými pohyby silně stáhl spony kazajky, narovnal na oděvu všechny faldy a přesvědčil se, zda mu nikde nepřekáží v pohybu: Hodil si meč na záda a upravil si jej nad pravým ramenem. Opásal čelo koženou čelenkou a vlasy odhrnul dozadu, za uši. Natáhl si dlouhé bojové rukavice, naježené hroty stříbrných cvočků.

Znovu pohlédl na slunce, stahuje zřítelnice do svislých čárek. Krásný den, řekl si. Krásný den k boji.

Povzdechl a odplivl si, pak pomalu vykročil dolů uličkou, podél zdí, vonících ostrým pachem mokré omítky a vápenné malty.

„Hej, podivíne!“

Ohlédl se. Ve společnosti tří podezřele vyhlížejících individuí seděl na hromadě klád u hradby Cikáda. Vstal, protáhl se, vyšel do prostřed uličky, pečlivě se přitom vyhýbaje kalužím.

„Kampak?“ otázal se, opíraje úzké ruce o zbraní zatížený pás.

„Po tom ti nic není.“

„Aby ti to bylo jasné, houby mě zajímá starosta, čaroděj i celé to zasané město,“ promluvil Cikáda pomalu a důrazně. „Jde mi o tebe, zaklínači. Nedojdeš na konec téhle uličky, rozumíš? Chci se přesvědčit, jak umíš bojovat. Nedá mi to spát. Stůj, říkám.“

„Zmiz mi z cesty!“

„Stůj!“ zařval Cikáda s rukou na meči. „Nechápeš, co po tobě chci? Budeme se bít! Já tě vyzývám! Hned se ukáže, kdo je lepší.“

Geralt pokrčil rameny, ale ani nezpomalil.

„Vyzývám tě k souboji! Slyšíš, mutante?“ vykřikl Cikáda a opět se mu postavil do cesty. „Na co čekáš? Vytahuj to železo! Copak, máš strach? Anebo se dokážeš postavit jen těm, kdo, jako Istredd, šoustají tu tvoji čarodějnici?“

Geralt šel dál, nutil tak Cikádu, aby neobratně ustupoval dozadu. Cikádovi společníci vstali z hromady klád a vydali se za nimi. Drželi se ale vzadu. Geralt jen slyšel, jak pod jejich nohama čvachtá bláto.

„Vyzývám tě!“ opakoval střídavě rudnoucí a blednoucí Cikáda. „Slyšíš, ty zaklínačský more? Co ještě chceš? Mám ti naplivat do ksichtu?“

„Plivni si.“

Cikáda se zastavil a opravdu se nadechl a sevřel rty k plivnutí. Sledoval zaklínačovy oči a ne ruce. A to byla chyba. Geralt ani nezpomalil, jen ho bleskově udeřil, bez náprahu, jen ze zhoupnutí v kolenou, pěstí v okované rukavici. Udeřil jej přímo do úst, přímo do ušklíbajících se rtů, které praskly jako přezrálé višně. Zaklínač se přikrčil a udeřil ještě jednou, přímo do stejného místa a cítil, jak se silným úderem ustupuje jeho vztek. Cikáda s jednou nohou v blátě a druhou ve vzduchu, krvavě zazvracel a plácl sebou nznak do kaluže. Zaklínač za sebou zaslechl zvuk dýky, tasené z pochvy, zastavil tedy a obrátil se s rukou na jílci meče.

„No,“ pronesl vztekem roztřeseným hlasem. „Tak prosím.“

Muž s dýkou mu pohlédl do očí. Na okamžik. Pak odvrátil zrak. Poslední se dal na ústup. Pomalu, pak rychleji. Když to muž s dýkou slyšel, začal také ustupovat, bezhlasně přitom hýbaje rty. Ten vzdálenější se otočil a dal do běhu, až kolem něj stříkalo bláto. Ostatní dva ztuhli na místě, neopovažovali se ale přistoupit blíž.

Cikáda se obrátil v blátě, zvedl se na loktech, něco zablábolil, odkašlal si a vyplivl něco bílého a něco červeného. Geralt kolem něj prošel a skoro nechťeně jej kopl do tváře, čímž mu rozdrtil lícní kost a srazil jej zpátky do kaluže.

Šel dál a ani se neohlédl.

Istredd už byl u studně, opřený o dřevěný, mechem porostlý kryt rumpálu. U pasu měl meč. Krásný, lehký terganský meč s polouzavřenou zábranou, opírající se okovaným koncem pochvy o lesklou jezdeckou botu. Na rameni mu seděl načepýřený černý pták.

Poštolka.

„Přisel's, zaklínači.“ Istredd poštolce nastavil rukavici a opatrně a něžně ji posadil na stříšku nad studní.

„Přišel jsem, Istredde.“

„Nevěřil jsem, že přijdeš. Myslel jsem si, že odjedeš.“

„Neodjel jsem.“

Čaroděj se hlasitě a uvolněně rozesmál, až mu hlava padala dozadu.

„Chtěla nás... chtěla nás zachránit,“ řekl. „Oba. Jenže z toho nic nebude, Geralte. Zkřížíme čepele. Musí zůstat jen jeden.“

„Chceš se bít mečem?“

„Divíš se tomu? Proč? Mečem přece chceš bojovat i ty. Tak jedem. Do střehu!“

„Proč, Istredde? Proč mečem a ne magií?“

Čaroděj zbledl a ústa se mu zachvěla vzrušením.

„Do střehu, říkám!“ vykřikl. „Teď není čas na otázky, ten už je pryč! Teď nastal čas činů!“

„Chci to vědět,“ prohlásil Geralt pomalu. „Chci vědět, proč meč. Chci vědět kdy a proč se u tebe ocitla ta černá poštolka. Mám právo vědět to. Mám nárok znát pravdu!“

„Opravdu?“ odvětil čaroděj hořce. „Jistě, možná i máš. Ano, určitě máš. Máme stejná práva. Poštolka? Přiletěla za úsvitu, celá zmoklá. Přinesla dopis. Kratičké psaní, znám je nazpaměť. ‚Sbohem, Vale. Jsou dary, které nelze přijmout a já nemám nic, čím bych ti mohla oplatit. A to je pravda, Vale. Pravda je střípek ledu.‘ Tak, Geralte, jsi spokojen? Využil's své právo?“

Zaklínač pomalu přikývl.

„Dobrá,“ řekl Istredd. „A teď zase já využiju svoje. Protože já ten dopis odmítl vzít na vědomí. Já bez ní nemohu... To raději... Tak do střehu, k čertu!“

Přikrčil se a rychle, zručně tasil. Byl zkušený. Poštolka zakřičela.

Zaklínač stál nehnutě, s rukama stále ještě spuštěnýma podél těla.

„Na co čekáš?“ vyštěkl čaroděj.

Geralt pomalu zvedl hlavu, na okamžik na něm spočinul pohledem a pak se otočil na patě.

„Ne, Istredde,“ pronesl tiše. „Sbohem.“

„U všech čertů, co to má znamenat?“

Zaklínač se zastavil.

„Poslyš, Istredde,“ prohodil přes rameno, „nezatahuj do toho druhé... Jestliže opravdu musíš, pověš se ve stáji na opratích.“

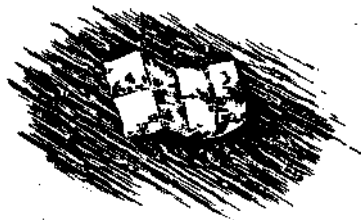
„Geralte!“ vykřikl čaroděj, až se mu hlas zlomil a udeřil do ucha falešnou, zlou notou. „Já se jí nevzdám! Neuteče mi! Pojedu za ní do Vengerbergu, pojedu za ní na konec světa, najdu ji! Nikdy se jí nevzdám! Pamatuj si to!“

„Sbohem, Istredde.“

Odešel pryč, ani jednou se už neotočil. Šel, nevšímal si lidí, kteří mu rychle vyklízeli cestu, nevšímal si bleskově zabouchávaných dveří a okenic. Nevšímal si nikoho a ničeho.

Přemýšlel o dopise, který jej čeká v hostinci. Přidal do kroku. Věděl, že na pelesti postele na něho čeká zmoklá poštolka, držící v zakřiveném zobáku dopis. Chtěl si to psaní přečíst co nejrychleji.

Ačkoli dobře věděl, co je tam napsáno.

Věčný oheň

I.

„Ty prase! Ty pouťový brnkalisto! Ty lháři!“

Geralt, probuzen zájmem, zamířil s klisnou za roh uličky. Než našel zdroj toho křiku, přidalo se k němu hluboké, lepkavě skleněné zacinkání. Sklenice višňové zavařeniny, pomyslel si zaklínač. Takový zvuk vydává sklenice višňové zavařeniny, když se po někom hodí z velké výšky anebo velkou silou. Pamatoval si to dobře; Yennefer, když ještě spolu bydleli, se stávalo, že po něm někdy ze vzteku háze-

la sklenicemi se zavařeninou. Těmi, které dostávala od svých zákazníků. Yennefer totiž neměla o zavařování ani ponětí, a kouzla v tomto případě zcela selhávala.

Za rohem uličky, pod úzkým, na růžovo natřeným domem se shromáždila početná skupinka čumilů. Na maličkém, květy ozdobeném balkóně, hned pod střešním okapem, stála mladá, světlolasá žena v noční košili, která napřahujíc kyproučkou a kulatoučkou paži, jež se dala spatřit zpod volánků a krajek, mrštila dolů otlučený květináč.

Štíhlý muž ve švestkovém kloboučku s bílým volavčím pírkem odskočil jako opášený a květináč pleskl o zem těsně před ním, jeho střepy se rozletěly na všechny strany.

„Vespulo, prosím tě!“ vykřikl muž v kloboučku s pírkem. „Nevěř žádným pomluvám! Byl jsem ti věrný, ať mě bací, jestli to není pravda!“

„Ty parchante! Čertovo kvítko! Otrapo!“ zaječela kyproučká blondýnka a zmizela uvnitř domu, kde určitě hledala další munici.

„Hej, Marigolde!“ zavolal na muže zaklínač a popohnal na bojiště vzpírající se a frkající klisnu. „Jak se máš? Co se to tu děje?“

„Normálka,“ odvětil zubící se trubadúr. „Jako obyčejně. Vítej, Geralte. Co tě sem přivádí? K čertu, pozor!“

Vzduchem zasvištěl cínový pohárek a s řinčením se odrazil od dlažby. Marigold ho zvedl, prohlédl a mrštil do stoky.

„Seber si ty své hadry!“ zavřeštěla světloláská půvabně vlnící krajkami na vzdouvajících se řadrech. „A zmiz mi z očí! Aby tady tvoje noha už nikdy nestanula, ty skřípale!“

„To není moje,“ řekl udiveně Marigold, zvedaje ze země mužské kalhoty s různobarevnými nohavicemi, „v životě jsem takové kalhoty neměl.“

„Vypadni! Nechci tě vidět! Ty... ty... Víš jaký jsi v posteli? K ničemu! K ničemu, slyšíš? Slyšíte lidi?“

Další květináč vylétl, až suché stéblo, jež z něj vyrůstalo, zasvištělo vzduchem. Marigold se mu stěží vyhnul. Za květináčem letěl dolů měděný kotlík, o obsahu nejméně půldruhého galonu. Hlouček čumilů, držící se mimo dostřel, řičel smíchy. Ti největší vtipálci tleskali a nevhodně popichovali blondýnku k dalším činům.

„Doufám, že doma nemá kuši?“ zneklidněl zaklínač.

„To nelze vyloučit,“ odpověděl básník, pokukuje po balkónu. „Ona má doma spoustu haraburdí. Viděl jsi ty kalhoty.“

„V tom případě odtud raději zmizíme, ne? Vrátiš se, až trochu vychladne.“

„K čertu s ní,“ zašklebil se Marigold. „Nevrátím se do domu, kde mě pomlouvají a házejí po mně měděné hrnce. Nestálý tento svazek pokládám tímto za ukončený. Počkejme jen, až vyhodí mou... U všech bohů, ne! Vespulo! Moje loutna!“

Vrhl se pod balkón, roztáhl ruce, zakopl, upadl, chytaje nástroj v poslední chvíli, těsně nad dlažbou. Loutna táhle a melodicky zazvučela.

„Uff,“ oddechl si bard, když se zvedal ze země. „Mám ji. Je v pořádku. Můžeme jít, Geralte. Mám u ní, pravda, ještě plášť s kuní kožešinou, ale co se dá dělat, budu ho muset oželeť. Plášť, jak ji znám, nevyhodí.“

„Ty prolhaná lůzo!“ vykřikla blondýnka vztekla a znechuceně si odplivla z balkónu. „Ty tuláku! Ty ochraptělý bažante!“

„Proč je na tebe taková? Co jsi zase provedl, Marigolde?“

„Normálka,“ pokrčil trubadúr rameny. „Požaduje monogamii, jako každá, a sama po člověku hází cizími kalhotami. Slyšels, co o mně vykřikovala? U bohů, já taky znám takové, které lépe odmítají, než ona dává, nevykřikuju to ale po ulicích. Jdeme odtud.“

„Kam navrhuješ?“

„A kam myslíš? Do svatyně Věčného Ohně? Pojd', podíváme se k Hrotu Kopí. Musím si uklidnit nervy.“

Zaklínač bez protestů popohnal klisnu za Marigoldem, rázně mířícím do malé uličky. Trubadúr za pochodu zakroutil na loutně kolíčky, na zkoušku přešel po strunách, a brnkl vysoký, rozechvělý akord.

*„Svět zavoněl jarním vánkem
S mrazivým větrem prchl smysl krás
Musí to být, nic nemohou už změnit
Démanty na konečcích tvých řas...“*

Zmlkl, vesele zamával dvěma děvčatům, přecházejícím okolo s košíky plnými zeleniny. Děvčata se zachichotala.

„Co tě přivedlo do Novigradu, Geralte?“

„Nákupy. Postroj, trocha výstroje. A nová blůza.“ Zaklínač si popotáhl šelestící, novotou vonící kazajku. „Jak se ti líbí moje nová kazajka, Marigolde?“

„Nejdeš s módou,“ zašklebil se bard, střepávaje slepičí pírko z rukávu svého vydrženého kabátce modré barvy s nabíranými rukávy a vykrajovaným límečkem. „Ach, jsem rád, že jsme se potkali. Tady v Novigradu, hlavním městě světa, centru a kolébce kultury. Tady slušný člověk může čerpat síly plnými doušky!“

„Pojďme raději čerpat síly o uličku dál,“ navrhl Geralt, pozoruje othrance, který se dřepící a vyvalující oči vyprazdňoval v boční uličce.

„Začíná mě dráždit ta tvoje věčná ironie,“ zašklebil se znovu Marigold. „Novigrad, opakuji, je hlavním městem světa. Skoro třicet tisíc obyvatel, Geralte, nepočítaje v to návštěvníky. Umíš si to představit? Zděné domy, hlavní ulice dlážděné, mořský přístav, sklady, čtyři vodní mlýny, jatka, pily, velká manufaktura vyrábějící boty, k tomu všechny možné cechy a řemesla. Mincovna, osm bank a devatenáct zastaváren. Hrad a strážnice, až se tají dech. A ta zábava – pranýř, šibenice s propadlištěm, třicet pět hospod, divadlo, zvěřinec, trh a dvanáct bordelů. A svatyně, nepamatuji si už kolik. Hrozně moc. No, a ty ženské, Geralte, umyté, elegantní a vonící, ten atlas, samet a hedvábí, ty korzety a ty stužky... Aj, Geralte! Verše samy se tlačí na rty:

*Tam, kde žiješ, už sněhem vše se bělá
Ledem sklí se jezírka i močál
Musí to být, nic nemůže už změnit
Ukrytý ve tvých očích žal. ..“*

„Nová balada?“

„Hm. Pojmenuju ji Zima. Ale není ještě hotová, nemůžu ji dokončit, kvůli Vespule jsem celý roztřesený a rýmy mě nějak nenapadají. Ehm, Geralte, zapomněl jsem se zeptat, jak se daří Yennefer?“

„Nijak.“

„Chápu.“

„Nic nechápeš. Tak kde je, k čertu, ta hospoda, je to ještě daleko?“

„Hned za rohem. No, a jsme na místě. Vidíš ten štít?“

„Vidím.“

„Zdravím tě a poníženě se klaním!“ vycenil zuby Marigold na dívku zametající schody. „Už ti někdo, panenko, řekl, že jsi překrásná?“

Dívka zrudla a silně stiskla metlu ve svých dlaních. Geralt si na okamžik pomyslel, že vezme trubadúra násadou. Zmýlil se. Dívka se mile usmála a zatřeptala řasami. Marigold, jako obvykle, si toho ani nevšiml.

„Zdravím vás vespolek! Dobrý den!“ halekal, vcházeje do krčmy a ostře přejel prstem po strunách loutny. „Mistr Marigold, nejslavnější básník v tomhle kraji, navštívil tvůj špinavý lokál, krčmáři! Dostal totiž chuť napít se piva! Dokážeš ocenit tu poctu, jakou ti dělám, vydržiduchu?“

„Oceňuji.“ odpověděl zamračeně krčmář, nahýbající se zpoza pultu. „Rád tě vidím, pane zpěváku. Vidím, že tvoje slovo opravdu platí. Sliboval jsi však, že se stavíš hned zrána a zaplatíš za včerejší výkony. A já, považte, jsem si myslel, že jako obyčejně lžeš. Opravdu se za to stydím.“

„Úplně zbytečně se namáháš, dobrý muži,“ řekl bezstarostně trubadúr. „Neboť jsem bez peněz. Promluvíme si o tom později.“

„Ne,“ řekl ledově hostinský, „promluvíme si o tom hned. S úvěrem je konec, velkomožný pane básníku. Dvakrát po sobě mě nikdo nenapálí.“

Marigold zavěsil loutnu na hák, trčící ze zdi, posadil se ke stolu, sejmul klobouk a zadumaně pohládl k němu připnuté volavčí pírkou.

„Máš nějaké peníze Geralte?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Ne. Všechno, co jsem měl, jsem dal za kazajku.“

„To je špatné, velmi špatné.“ povzdechl si Marigold. „K čertu, nikde ani živáčka, nikdo, kdo by nás mohl pozvat. Hospodáři, jak to, že je u tebe dneska tak pusto?“

„Je moc brzo na běžné hosty. A zedničtí pomocníci, ti, co opravují svatyni, se tady stihli objevit a vrátit zpátky na stavbu, a vzali sebou i mistra.“

„Takže vůbec nikdo, nikdoučko?“

„Nikdo, kromě ctihodného pana kupce Biberveldta, jenž právě snídá v salónku.“

„Dainty je tady?“ zaradoval se Marigold. „To jsi měl říct hned. Pojď do salónku, Geralte. Znáš Daintyho Biberveldta, půlčíka?“

„Ne.“

„To nic. Poznáš. Hoho!“ zvolal trubadúr a zamířil do boční místnosti. „Cítím od západu vůni a dech cibulačky, příjemné mému čichu. Kuku! To jsme my! Překvápko!“ U hlavního stolu salónku, pod sloupem, ozdobeným svazečky česneku a trsy bylinek, seděl baculatý kudrnatý půlčík v pistáciově zelené vestě. V pravé ruce držel dřevanou lžici a levou si přidržoval hliněnou misku. Když uviděl Marigolda a Geralta, ztuhl, otevřel ústa a jeho velké ořechové oči se strachem rozšířily.

„Nazdárek, Danty,“ pozdravil Marigold, vesele mávaje kloboučkem. Půlčík stále nezměnil pozici ani nezavřel ústa. Ruka, jak si Geralt všiml, se mu lehce chvěla, a ze lžice visící dlouhý pásek uvařených cibule se houpal jako kyvadlo sem tam.

„Vvvi... vvvítej, Marigolde,“ vykoktal a hlasitě polkl slinu.

„Máš škytavku? Vystraším tě, chceš? Dávej si pozor, na hranici viděli tvou ženu! Za chvíli tu bude! Gardénie Biberveldtová osobně. Ha, ha, ha!“

„Ty jsi ale vůl, Marigolde,“ odpověděl s výčítkou v hlase půlčík.

Marigold se znovu zvonivě rozesmál a zároveň vyloudil ze strun dva složité akordy.

„To proto, že se, brachu, tváříš obzvlášť hloupě a vyvaluješ na nás bulvy jako bychom měly rohy a ohony. Nebo ses snad polekal zaklínače? Co? Anebo si myslíš, že zahájili hon na půlčíky? Anebo...“

„Nech toho,“ nevydržel to Geralt a přistoupil ke stolu. „Promiň, příteli. Marigold dnes prožil těžkou osobní tragédii, ještě se z toho nevzpamatoval. Vtipem se snaží zakrýt smutek, stísněnost a hanbu.“

„Nic mi neříkejte,“ vysrkl půlčík konečně obsah lžičky, „zkusím to uhádnout sám. Vespula tě přece jenom vyhodila na dlažbu? Že, Marigolde?“

„Nepouštím se do hovoru o intimních věcech s týpký, kteří se sami cpou a nalévají, a kamarády nechávají stát,“ odpověděl trubadúr, načež se, nečekaje na pozvání, posadil. Půlčík si nabral plnou lžící polévky a olízl z ní visící nitky sýra.

„Co se dá dělat?“ řekl ponuře. „Prosím tedy. Posad'te se a častujte se. Je libo cibulačku?“

„I když nejídám v tak ranních hodinách,“ ohrnul nos Marigold, „dobrá, pro tentokrát udělám výjimku a něco málo pojím. Ale ne na prázdný žaludek. Hej, hospodáři! Pivo, jestli můžeš! A to šupem!“

Děvče s obdivuhodně silným vrkočem, sahajícím mu až po zadeček, přineslo poháry a misky s polévkou. Geralt si prohlédl její okrouhlou broskvovou tvářičku a musel uznat, že by měla celkem pěkná ústa, kdyby pamatovala na jejich zavírání.

„Lesní panno!“ vykřikl Marigold, chytaje dívku za ruku a líbaje ji současně na vnitřní stranu rukou. „Ó, spanilá Sylfido! Čarodějko! Božská bytost! s očima jako blankytná jezera! Jsi krásná jako jítro, a tvar tvých rozevřených úst tolik vzrušuje...“

„Dejte mu pivo, rychle,“ povzdechl si Dainty. „Nebo se stane neštěstí.“

„Nestane, nestane,“ ujišťoval ho bard. „Že ne, Geralte? Těžko bys našel někoho klidnějšího než jsme my dva. Já, pane kupče, jsem básník a muzikant, a hudba mírní obyčeje. A přítomný zde zaklínač je nebezpečný pouze netvorům. Představuji ti ctihodného Geralta z Rivie, postracha strig, vlkodlaků a dalšího potvorstva. Slyšel jsi, doufám, o Geraltovi, Dainty?“

„Slyšel,“ blýskl půlčík podezřívavě očima po zaklínači. „Co... co... vás přivedlo do Novigradu, pane Geralte? Že by se zde objevily nějaké hrozné nestvůry? Někdo si vás... ehm, ehm... najal?“

„Ne,“ usmál se zaklínač, „jsem tady kvůli zábavě.“

„Ach,“ řekl Dainty, nervózně houpaje chlupatýma nohama, visícíma půl lokte nad podlahou, „to je dobře...“

„Co je dobře?“ Marigold polknul lžící polévky a zapil pivem. „Chtěl by ses snad k nám přidat, Biberveldte? V zábavě, rozumí se

samo sebou? To je skvělé. Protože tady, u Hrotu Kopí, máme v úmyslu se ožrat. A potom si plánujeme odskočit do Passiflóry, to je jeden velice drahý a fajnový nevěstinec, kde si můžeš zakoupit půlelfku, a kdo ví, možná i čistokrevnou elfku. Potřebujeme ale sponzora.“

„Koho?“

„Někoho, kdo bude platit.“

„To jsem si mohl myslet,“ zavrčel Dainty. „Je mi líto. Za prvé, mám smluvené obchodní jednání. Za druhé, nemám na to, abych mohl sponzorovat takovéto radovánky. A za třetí, do Passiflóry vpouštějí jen lidi.“

„A my jsme co, sovy puštěcí? Aha, rozumím. Nevpouštějí tam půlčiky. To je fakt. Máš pravdu, Dainty. Tady je Novigrad, hlavní město světa.“

„Jo...“ přikývl půlčik, nespouštěje, s podivným úšklebkem na rtech, oči ze zaklínače. „Tak já pomalu půjdu. Mám schůzku...“

Dveře do sálu se prudce otevřely, a v nich stanul...

Dainty Biberveldt.

„U všech bohů!“ zařval Marigold.

Ve dveřích stál půlčik, jenž se ničím nelišil od půlčika, sedícího za stolem, pokud se nebere v úvahu, že ten za stolem byl čistý, a ten ve dveřích špinavý, potrháný a zničený.

„Konečně tě mám, ty čubčí synu!“ zaječel špinavý půlčik, vrhaje se směrem ke stolu. „Ty zloději!“

Jeho dokonalé dvojče vyskočilo, převraceje židli a shazuje nádobí. Geralt zareagoval reflexivně a bleskově – vsedě na lavici vytrhl meč z pochvy a švihl Biberveldta těžkým pásem přes krk. Půlčik se svalil na podlahu, překulil se, protáhl se Marigoldovi mezi nohama a po čtyřech zamířil k východu; ruce a nohy se mu při tom prodloužily jako nožičky pavoukovi. Když to uviděl špinavý Dainty Biberveldt, zaklel, zavyl a odskočil jako opářený; zády narážeje do dřevěného ostění. Geralt odhodil nepotřebnou pochvu, kopnutím odstranil ležící mu v cestě židli a jal se ho stíhat. Čistý Dainty Biberveldt, ničím nepodobný, až na barvu vesty, Daintymu Biberveldtovi, přeskočil práh připomínaje lučního koníka a vletěl do společenské místnosti; srážeje se při tom s dívkou s napůl otevřenými ústy. Když dívka spatřila jeho

dlouhé tlapy a rozmazanou karikaturu obličeje, otevřela doširoka ústa a vyrazila ze sebe pronikavý vrískot.

Geralt využil ztrátu tempa, kterou způsobila srážka s dívkou, dohnal stvoření uprostřed pokoje a poslal je na podlahu přesným kopancem do kolena.

„Ani se nehni, brachu,“ zasyčel skrz zuby a přiložil ke krku té zvláštnosti čepel meče. „Ani se nehni.“

„Co se to tu děje?“ zařval hostinský, přibíhající s násadou od lopaty v ruce. „Co je to zač? Stráž! Dečko, utíkej pro stráž!“

„Neee!“ zavylo stvoření, rozplácnuvši se na podlaze a ještě více se měnící. „Slitování, neee!“

„Žádnou stráž!“ přidal se špinavý půlčík, vycházející ze salónku. „Zadrž to děvče, Marigolde!“

Trubadúr chytil vrískající Dečku, třebaže ve spěchu, starostlivě si vybíráje místa k uchopení. Dečka zapištěla a svezla se na podlahu, Marigoldovi k nohám.

„Klid hospodáři,“ vydechl Dainty Biberveldt, „jedná se o osobní záležitost, kvůli které nebudeme volat stráž. Zaplatím za všechnu škodu.“

„Žádná škoda mi nevznikla,“ řekl střízlivě hostinský, když se porozhlédl kolem.

„Ale vznikne,“ zavrčel baculatý půlčík, „protože za chvíli mu naložím, co se do něj vejde. Budu ho bít hrozně, dlouho a důkladně, až to tady všechno rozbije.“

Na podlaze rozplácnutá dlouhotlapá a rozteklá karikatura Daintyho Biberveldta žalostně zanaříkala.

„A to zas ne,“ řekl mrazivě krčmář, zakoulel očima a pozvedl lehce násadu od lopaty. „Zbijte si ho na ulici nebo na dvoře, pane půlčíku, ale tady ne. A já zatím zavolám stráž. Musím, jde mi o krk. Vždyť je to... přece potvora jakási!“

„Pane hospodáři,“ promluvil klidně Geralt, nepřestávaje tisknout čepel ke krku stvoření, „zachovejte klid. Nikdo tady nic nerozbije, nic se nebude ničit. Situace je plně pod kontrolou. Jsem zaklínač a netvora, jak sám vidíte, mám v hrsti. Poněvadž to opravdu vypadá na osobní záležitost, snažme se vyjasnit ji v klidu v salónku. Pusť tu holku, Marigolde, a pojď sem. V tašce mám stříbrný řetěz; vytáhni

ho, a svaž pořádně tlapy tady toho panáčka, v loktech za zády. Ani se nehni, brachu.“

Stvoření tiše zaskučelo.

„Hotovo, Geralte.“ řekl Marigold. „Svázal jsem ho. Pojd'me do salónku. A vy, hospodáři, nestůjte tu tak, objednal jsem přece pivo. A když objednávám pivo, tak ho máte nosit tak dlouho, dokud nezavolám vodu.“

Gerald popostrčil svázané stvoření do salónku a hrubě ho usadil pod sloup. Dainty Biberveldt si rovněž sedl, a znechuceně se rozhlédl.

„Vypadá to hrozně.“ řekl. „Nejspíš nějaká kupa kynutého těsta. Podívej se na jeho nos, Marigolde, za chvíli mu odpadne. Svinstvo. A uši má jak moje tchýně těsně před pohřbem. Brrr!“

„Moment, moment.“ zabručel Marigold. „Ty jsi Biberveldt? No jasně, není pochyb. Ale to, co sedí pod sloupem, před chvíli bylo tebou. Jestli se nepletu. Geralte! Všichni sedíváme jen na tebe. Jsi zaklínač. Co se to tu, k čertu, děje? Co je to zač.“

„Mimik.“

„Sám jsi mimik.“ promluvalo hrdelně stvoření pohupující nosem. „Nejsem žádný mimik, pouze doppler, a jmenuji se Tellico Lunngrvink Letorte. Krátce Penstock. Přátelé mi říkají Dudu.“

„Já ti dám, Dudu, zkurvysyne jeden!“ zařval Dainty a pozvedl nad něj klacek. „Kde jsou moje koně? Loupežníku!“

„Ale pánové,“ připomínal hospodský, vcházející s džbánkem piva a náručí püllitrů, „slíbili jste, že to proběhne v klidu.“

„Ach, pivo,“ povzdechl si püllčík. „Mám já to ale žízeň, k d'asu. A hlad!“

„Taky bych se rád napil,“ prohlásil klokotavě Tellico Lunngrvink Letorte. Jeho přání zůstalo zcela nepovšimnuto.

„Co je to zač?“ zeptal se krčmář, dívaje se na stvoření, které při vidině piva vysunulo dlouhý jazyk zpoza povislých těstovitých úst. „Co to může jen být, pánové?“

„Mimik.“ zopakoval zaklínač, nevšímaje si grimasy obludy. „Má ostatně mnoho jmen. Měňák, dvojník, vexling, bedak. Či doppler, jak se sám nazval.“

„Vexling!“ zvolal hostinský. „Tady v Novigradu? V mém lokálu? Rychle, musíme zavolat stráž! A kněze! Vždyť mi jde o krk...“

„Jen pomalu,“ zachrčel Dainty Biberveldt, spěšně dojíraje Marigoldovu polévku z jeho zázračně zachráněné misky. „Stihneme zavolat koho budeme potřebovat. Ale později. Tenhleten hajzl mě okradl, nemám v úmyslu ho odevzdat zdejším úřadům dříve, než získám zpět svůj majetek. Znáám vás moc dobře, Novigradské i vaše soudce. Získal bych z toho zpátky možná desetinu, víc ne.“

„Slitování,“ zaječel srdceryvně doppler. „Nevydávejte mě lidem! Víte, co dělají s takovými jako jsem já?“

„To si piš, že víme,“ přikývl hostinský. „S chyceným dopplerem provádějí kaplani exorcismy. Potom se dotýčný sváže, že se nemůže pohnout, olepí se v tlusté vrstvě hlínou smíchanou s pilinami, a pak se tak dlouho opéká nad ohněm, dokud hlína neztvrdne na kámen. Tak se to přinejmenším dělalo dříve, kdy se na ty potvory, natrefilo častěji.“

„Barbarský zvyk, nepochybně lidský,“ zašklebil se Dainty, odsouvaje už prázdnou misku. „Ale možná, že to je spravedlivý trest za lupičství a zlodějnu. Tak mluv, ničemo, kde jsou mí koně? Rychle, nebo ti protáhnu ten tvůj nos mezi nohama, a vrazím do zadku! Ptám se naposledy, kde jsou moje koně!“

„Pro... prodal jsem je.“ vykotal Tellico Lunngrevink Letorte, a visící uši se mu najednou stočily do kuliček, připomínajících miniaturní kvěťáky.

„Prodal? Slyšeli jste?“ rozběsnil se Dainty. „On prodal moje koně!“

„No jasně,“ promluvil Marigold. „Měl kdy. Je tady už tři dny. Tři dny tě vídávám... tedy, jeho... U všech démonů, Dainty, znamená to, že...“

„Jasně, že to znamená!“ zaryčel kupec a Zadupal chlupatýma nohama. „On mě přepadl na cestě, den cesty od města! Přijel sem a vydával se za mě, chápete? A prodal moje koně! Já ho zabiju! Zaškrťm těmahle rukama!“

„Povězte nám, jak se to stalo, pane Biberveldte.“

„Geralt z Rivie, nemýlím-li se? Zaklínač?“

Geralt potvrdil přikývnutím.

„To se nám hodí,“ dodal půlčík. „Jsem Dainty Biberveldt z Rdesnové Louky, farmář, chovatel a kupec. Říkej mi Dainty, Geralte.“

„Tak povídej, Dainty.“

„Takže stalo se to takhle. Já a mí koňáci jsme vezli koně na prodej, na trh do Dáblova Brodu. Den cesty od města nám připadla poslední zastávka. Zalehli jsme, když jsme si vylepšili náladu lahvinou pálenky. Uprostřed noci se probudím, div že mi měchýř nepraskne, slezu tedy z vozu, a při té příležitosti, povídám si, se kouknou, co na louce dělají mí koníčky. Vylezu tedy ven, mlha byla jako mlíko, když tu najednou vidím někoho přicházet. Kdo je tam, ptám se. A on nic. Přicházím blíž, a najednou vidím... sebe samého. Jako v zrcadle. Říkám si, neměl jsi vypít tolik pálenky, svinského utrejchu. A tendle ten... protože to byl on, prask mě po hlavě! Uviděl jsem hvězdičky a natáhl se jak dlouhý tak široký. Ráno se probudím v nějakém blbém křoví, s boulí větší než okurek, nikde ani živáčka, po našem táboře taky jakoby se slehla zem. Celý den jsem bloumal, než jsem našel cestu, a potom se dva dny trmácel, žral kořínky a syrové houby. A tady ten... zasraný Dudulico, nebo jak se jmenuje, zatím odjel do Novigradu, vydával se tu za mě a rozprodal moje koně. Já ho hned... A těm mým koňákům taky naložím po sto palicích na holou prdel, slepejšům jedněm. Aby svého principála nepoznali, nechat se tak napálit! Hlupáci, tupci, močoprdi...“

„Nebud' na ně tak přísný, Danty,“ zastal se jich Geralt. „Neměli žádnou šanci. Mimik kopíruje tak věrně, že se nedá rozeznat od originálu, tedy od oběti, již si vyhlídne. Nikdy jsi neslyšel o mimicích?“

„Slyšel, to víš, že slyšel. Ale vždycky jsem si myslel, že to jsou výmysly.“

„To nejsou výmysly. Dopplerovi stačí zblízka si prohlédnout svou oběť, aby se bleskově a bezchybně zadaptoval do potřebné struktury hmoty. Podotýkám, že se nejedná o žádnou iluzi, ale o dokonalou, celkovou proměnu. Do nejmenších podrobností. Jak to mimikové dělají, není známo. Čarodějové si myslí, že tu pracuje stejná složka krve, jako u lykantropie, ale já si myslím, že to je buď něco jiného, anebo tisíckrát silnější. Koneckonců vlkodlak má jen dvě,

maximálně tři podoby, zatímco doppler, se může změnit v cokoli se mu zachce, pokud se aspoň přibližně shoduje množství hmoty.“

„Množství hmoty?“

„No, v mastodonta se nezmění. Ani v myš.“

„Chápu. A ten řetěz, kterým jsi ho svázel? Nač?“

„Stříbro. Pro lykantropa smrtící, u mimika, jak vidíš, pouze nedovolující proměnu. Proto tady teď sedí ve své podobě.“

Doppler sevřel roztékající se ústa a vrhl na zaklínače zamračený pohled kalných očí, které již ztratily svou původní ořechovou barvu očí půlčíka, a zežloutly.

„To je dobře, že sedí, čubčí syn jeden drzý,“ zavrčel Dainty. „Jen uvažte, zastavil se dokonce i tady, u Hrotu Kopí, kde jsem byl zvyklý sám se ubytovat! Asi se mu to v hlavě pomíchalo, a myslel si, že je já!“

Marigold zavrtěl hlavou. „Dainty,“ řekl, „on byl ty. Potkávám se tu s ním už tři dny. A on vypadal jako ty, mluvil jako ty, myslel jako ty. A když přišlo na zaplacení rundy, byl skoupý jako ty. A možná, že ještě víc.“

„To poslední mě neznepokojuje,“ řekl půlčík, „protože možná aspoň část svých peněz dostanu zpátky. Hnusí se mi ho dotknout. Seber mu, Marigolde, peněženku, a zjisti, co je uvnitř. Mělo by tam toho být dost, jestli ten zloděj koní opravdu prodal moje koníčky.“

„Kolik jsi měl koní, Dainty?“

„Dvanáct.“

„Počítaje ve světových cenách,“ řekl trubadúr, nahlížeje do měšce, „to, co tam je, stačí s bídou na jednoho, a to ještě starého a zchváceného. Počítaje však v cenách Novigradských, je to na dvě, nejvýš na tři kozy.“

Kupec nepromluvil, ale vypadalo to, že se každou chvíli rozpláče. Tellico Lunngrevink Letorte spustil nízko nos, a spodní ret ještě níže, načež se tichouče rozvzlykal.

„Krátké řečeno,“ povzdechl si půlčík, „okradlo a zruinovalo mě stvoření, jehož existenci jsem pokládal za pohádku. Tomu se říká mít smůlu.“

„K tomu se nedá nic dodat,“ řekl zaklínač, vrhaje pohled na dopplera krčícího se na židli. „Já si taky myslel, že mimikové byli už

dávno vyhubeni. Dříve, jak jsem slyšel, jich žila spousta ve zdejších lesích a na vysočině. Ale jejich schopnosti mimikry znepokojovaly první osadníky do té míry, že je začali lovit. Se značným úspěchem. A tak rychle vyhubili bezmála všechny dopplery.“

„Naštěstí,“ promluvil hostinský. „Tfu, tfu, zaklínám se Věčným Ohněm, беру raději draka nebo čerta, který je pořád drakem nebo čertem, a vím, co od nich můžu čekat. Ale vlkodlactví, všechny ty proměny a přeměny, to je ohybná a démonická procedura, podvod, zrádný uskok, lidem ke škodě a zhoubě těmi bestii vymyšlený! Povídám, zavolejme stráž, a šup s tou ohavností do ohně!“

„Geralte?“ zajímalo Marigolda. „Rád bych slyšel, co si o tom myslí odborník. Opravdu jsou ti mimikové tak nebezpeční a agresivní?“

„Jejich schopnost kopírovat,“ promluvil zaklínač, „je vlastnost, sloužící jim spíše k obraně než k agresi. Dosud jsem neslyšel...“

„Moment,“ přerušil ho našťavaně Dainty, bouchaje pěstí do stolu, „jestli mlácení někoho po hlavě a loupež není agresí, tak nevím, co jí už může být. Přestaňte blbě žvanit, věc to je jednoznačná: byl jsem napaden a oloupen, nejen o těžkou práci nabytý majetek, ale i o vlastní podobu. Žádám o zadostiučinění, nepřestanu...“

„Stráž, stráž je třeba zavolat,“ řekl hospodský, „a taky kaplany! A spálit to monstrum, toho nečlověka!“

„Přestaň, hospodáři,“ zvedl hlavu půlčik, „jsi už nudný s tou svou stráží. Připomínám ti, že ten nečlověk tobě osobně nic neprovedl, toliko mě. A jen tak mimochodem, i já jsem rovněž nečlověk.“

„Co se mi to snažíš namluvit, pane Biberveldte,“ zasmál se nervózně hospodský. „Čím jsi ty, a čím je on. Ty jsi bezmála člověk, tenhle tady monstrum přeci. Divím se, pane zaklínači, že si tu můžeš tak klidně sedět. Čím, s prominutím, jsi? Tvoje práce je zabíjet netvory, nebo ne?“

„Netvory,“ řekl ledově Geralt, „ale ne představitele rozumné rasy.“

„Tedy, pane,“ řekl hospodský, „ted’ jsi plácnul nesmysl.“

„To jo,“ přidal se Marigold. „Udělalš botu, s tou rozumnou rasou, Geralte. Jen se na něj podívej.“

Tellico Lunngrevink Letorte, tak říkajíc, v tomto okamžiku ničím nepřipomínal představitele myslící rasy. Připomínal spíš kuklu slepenou z bláta a mouky, hledící na zaklínače prosebným pohledem kalných žlutých očí. Rovněž zvuky, které vydával na desku dosahujícím nosem, nepříslušely příslušníkovi rozumné rasy.

„Konec toho pustého žvanění!“ zařval náhle Dainty Biberveldt. „Není o čem diskutovat! Jediné, co se počítá, jsou moje koně a moje újma! Co jsi provedl s mými penězi? Mluv, rychle, nebo tě zkopu, zmlátím a sedru z kůže!“

Dečka pootevřela dveře salónku a strčila do nich svou plavovlasou hlavičku. „Máme hosty, otče,“ zašeptala. „Zedníky ze stavby a jiné. Obsluhují je, ale vy tady tak hlasitě nevyvádějte, protože se začínají zajímat, co se tu děje.“

„Na Věčný Oheň!“ polekal se hospodský, dívaje se na rozteklého dopplera. „Jestli sem někdo nakoukne, a zmerčí ho... oj, bude zle. Jestli nemáme volat stráž, tak... Pane zaklínači! Jestli je to opravdu vexling, tak řekněte, ať se změní v něco solidnějšího, kvůli utajení. Prozatím.“

„Má pravdu,“ přisvědčil Dainty. „Ať se v něco změní, Geralte.“

„V koho?“ zabublal náhle doppler. „Můžu se změnit na toho, koho si důkladně prohlédnu. V koho z vás se tedy mám změnit?“

„Ve mě ne,“ řekl rychle hostinský.

„Ani ve mě,“ vyprskl Marigold. „Ostatně, co by to bylo za kamufláž. Všichni mě tu znají, proto by pohled na dva Marigoldy u jednoho stolu vyvolal větší senzaci než tenhleten ve vlastní podobě.“

„Se mnou by to bylo podobné,“ usmál se Geralt. „Zbýváš ty, Dainty. Bude to tak lepší. Neuraz se, ale víš sám nejlíp, že lidé těžko rozeznají jednoho půlčíka od druhého.“

Kupec se dlouho nerozmýšlel. „Tak dobře,“ řekl, „sundej mu ten řetěz zaklínači. Tak hejbní kostrou, dělej, změň se ve mě, rozumná raso.“

Doppler poté, co mu sundali řetěz, roztáhl těstovité tlapy, pomáčkal si nos a vytřeštil na půlčíka zrak. Volně visící kůže v obličejí se smrštila a získala barvu. Nos se zkrátil a s hluchým mlasknutím se vtáhl dovnitř, na lysé palici vyrostly kudrnaté vlasy. Dainty vyvalil

oči, hospodský otevřel hubu v němém úžasu, Marigold vzdychl a polkl.

Poslední, co se změnilo, byla barva očí.

Dainty Biberveldt Druhý si odkašlal, sáhl přes stůl, uchopil do dlaní pohár Daintyho Biberveldta Prvního a lačně se k němu přisál rty.

„To není možné, to není možné.“ tiše si brumlal pod nosem Marigold. „No jen se podívejte, zkopíroval ho přesně. K nerozeznání. Všecičko. I s těmi komářími píchanci a skvrnami na kalhotách... Ano, na kalhotách! Geralte, tohle nedokáží ani čarodějové! Sáhni si, to je opravdová vlna, žádná iluze! To je neskutečné! Jak to dělá?“

„To nikdo neví,“ zabručel zaklínač, „ani on ne. Říkal jsem už, že má schopnost změnit se v cokoli, ale je to schopnost organická, instinktivní...“

„Ale kalhoty... Z čeho udělal kalhoty? A vestu?“

„To je jeho vlastní přizpůsobená kůže. Myslím, že by se těch kalhot vzdával nerad. Navíc, okamžitě by ztratily vlastnosti vlny.“

„Škoda,“ prokázal bystrost Dainty, „už jsem přemýšlel o tom, že mu přikážu, ať změní vědýrko hmoty na vědýrko zlata.“

Doppler, v současnosti věrná kopie půlčíka, se pohodlně rozložil a zeširoka se usmál, očividně potěšen faktem, že je středem pozornosti. Seděl ve stejné pozici jako Dainty a stejně pohupoval zachlupacenými nohama.

„Víš toho o dopplerech hodně, Geralte,“ řekl, načež nasál z půl-litru, zamlaskal a krkl. „Opravdu hodně.“

„Ó, bohové, hlas a návyky má taky Biberveldtovy,“ řekl Marigold. „Nemáte někdo červenou chocholku? Musíme ho nějak označit, protože jinak, k čertu, to bude moc špatný.“

„Co to blábolíš, Marigolde,“ ohradil se Dainty Biberveldt První, „přece by sis ho se mnou nespletl? Na první...“

„...pohled jsou vidět rozdíly,“ dokončil Dainty Biberveldt Druhý a opětovně si spokojeně říhl. „Pravda je, že aby se člověk spletl, musel by být hloupější než kobylí řiť.“

„Neříkal jsem to?“ zašeptal udiveně Marigold. „Myslí a mluví jako Biberveldt. K nerozeznání...“

„Přeháníš,“ zkřivil ústa půlčík, „značně přeháníš.“

„Ne,“ odmítl nařčení Geralt, „nepřehání. Věř nebo ne, on je v této chvíli tebou, Dainty. Není známo jak, ale doppler věrně kopíruje rovněž psychiku oběti.“

„Psy..., co?“

„No, vlastnosti rozumu, charakter, city, myšlení! Duši. Což by potvrdovalo to, čemu nevěří většina čarodějů a všichni knězi; že duše je rovněž hmota.“

„To je rouhání...“ zasípal hospodský.

„A blbost.“ řekl tvrdě Dainty Biberveldt. „Nevykládej nám tady pohádky, zaklínači. Vlastnosti rozumu, to je dobrý. Zkopírovat něčí nos a kalhoty je jedno, ale rozum, to není klacek v prdeli. Hned ti to zdůvodním. Kdyby ten všivý doppler zkopíroval můj kupecký rozum, neprodával by koně v Novigradu, kde nejdou na odbyt, ale jel by s nimi do Ďáblova Brodu, na koňský trh, kde jsou ceny aukční, kdo dá víc. Tam se neztrácí...“

„Ale ztrácí,“ zparodoval doppler uražený půlčkův výraz a vyprskl jeho charakteristickým způsobem. „Zaprvé, ceny na aukci v Ďáblím Brodu šly dolů, protože se handlíři domlouvají, jak mají licitovat. Kromě toho je třeba platit provizi vyvolávačům.“

„Neuč mě, jak se má obchodovat, blbečku,“ vztekl se Biberfeldt. „Já bych v Ďáblově Brodu dostal devadesát, a možná i sto za kus. A ty jsi kolik dostal od Novigradských vychytralců?“

„Stotřicet,“ odpověděl doppler.

„Lžeš, potvoro!“

„Nelžu. Přihnal jsem koně rovnou do přístavu, pane Dainty, a tam jsem našel zámořského obchodníka s kožešinami. Kožešináři nepoužívají voly do karavan, protože jsou moc pomalí. Kožešiny jsou lehké, ale drahé, proto je důležité cestovat rychle. V Novigradu nejdou koně na odbyt, proto tu ani žádní nejsou. Já jsem měl jediné dostupné, tak jsem si určil cenu. Jednoduché, že...“

„Nepoučuj mě, povídám!“ zavřeštěl zrudlý Dainty. „Tak dobrá, vydělals. Ale kde máš peníze?“

„Investoval jsem je,“ řekl hrdě Tellico a začal si typicky půlčkovým způsobem prohrabovat prsty husté čupřiny. „Peníze, pane Dainty, musí obíhat, a obchod se musí točit.“

„Dej si pozor, abych ti já krkem nezakroutil! Mluv, co jsi udělal s penězi za koně?“

„Už jsem to říkal. Nakoupil jsem jiné zboží.“

„Jaké? Cos nakoupil, žabožroute?“

„Ko...košenilu,“ zajíkl se doppler, načež rychle vyhrkl. „Pět set loktů košenily, šedesát dva centy mimóзовé kůry, padesát pět hrnců růžového olejíčku, dvacet tři bečky rybího tuku, šest set hliněných misek a osmdesát liber včelího vosku. Rybí tuk, mezi námi, jsem koupil velice levně, protože byl docela žluklý. Málem bych zapomněl, ještě jsem koupil sto loktů bavlněného provazu.“

Nastalo dlouhé, velmi dlouhé ticho.

„Žluklý rybí tuk,“ promluvil konečně Dainty, hláskuje velmi pomalu jednotlivá slova, „bavlněný provaz, růžový olejíček. Já snad sním. Ano, to je zlý sen. V Novigradu je možné koupit všechno, všechny cenné a užitečné věci, a tenhleten kretén utratí moje peníze za nějaký šmejď. A to v mé podobě. Jsem vyřízený, moje peníze jsou fuč, fuč je i moje obchodní pověst. Ne, už toho mám dost. Půjč mi svůj meč, Geralte. Rozsekám ho hned tady, na místě.“

V tom zaskřípěly dveře do salónku.

„Kupec Biberveldt!“ zakokrhlo individuum v purpurové tóze, visící na jeho vychrtlé postavě jako na klacku; vešlo dovnitř s aksamitovou čapkou ve tvaru obráceného nočníku na hlavě. „Je zde přítomen kupec Biberveldt?“

„Ano,“ vyhrkli současně oba půlčíci.

V následujícím okamžiku vychrstl jeden z Daintyů Biberveldtů obsah půllitru zaklínači do tváře, zručně podkopl židli Marigoldovi a proklouzl pod stolem směrem ke dveřím, srážeje cestou hubeňoura ve směšné čapce.

„Hoří! Pomoc!“ zavyl postižený a vyvrátil se do společné místnosti. „Vraždí! Hoří!“

Gerald, si setřel pěnu z obličeje, a vrhl se za ním, ale druhý z Biberveldtů, rovněž pádící ke dveřím, uklouzl na pilinách a svalil se mu pod nohy. Oba se natáhli na samém prahu. Marigold, sbírající se ze země, neslušně klel.

„Loupéééž!“ zavřeštěl z podlahy hubeňour zamotaný zamotané v purpurové tóze. „Loooupéééž!!! Banditi!!!“

Geralt se převálil po půlčíkovi, vletěl do hospody, a uviděl, jak doppler, porážející hosty, vybíhá na ulici. Vrhla se za ním, ale zastavila ho pružná, leč pevná stěna lidí, kteří mu zahradili cestu. Jednoho, ušpiněného hlínou a smrdícího pivem, se mu podařilo převrátit, ale zbytek ho znehybnil v železném stisku svalnatých paží. Vztekla sebou škubl, načež ten pohyb následoval suchý třesk trhajících se nití a trhané kůže a pod pravou paží se udělalo volněji. Zaklínač zaklel a přestal sebou trhat. „Máme ho!“ zařvali zedníci. „Máme banditu! Co s ním, pane mistře?“

„Naložte ho do vápna!“ zavyl mistr, pozvednuvši hlavu z desky stolu, bloudící kolem skleněnými očkami.

„Stráž!“ zaryčel, po čtyřech, ze salónku přibíhající purpurový. „Útok na státního úředníka! Stráž! Za to budeš viset, bandito!“

„Máme ho!“ křičeli zedníci. „Máme ho, pane!“

„To není on!“ zavyl chlapík v tóze. „Chyťte lotra! Za ním!“

„Koho?“

„Biberveldta, půlčíka! Za ním, hoňte ho! Do basy, s ním!“

„Malý okamžik,“ ozval se Dainty Biberveldt, který se nečekaně objevil ve dveřích, vedoucích ze salónku. „Co to povídáš, pane Schwanne? Neříkej o mě bezdůvodně takové věci! A nedělej zbytečný poplach, není proč.“

Schwann zmlkl a udiveně se zadíval na půlčíka. Ze salónku se vynořil v kloboučku na stranu Marigold, prohlízející si svou loutnu. Zedníci si mezi sebou něco zašeptali, načež Geralta pustili. Ten, i když byl notně nazlobený, se omezil pouze na šťavnaté odplivnutí na podlahu.

„Kupče Biberveldte!“ zakokrhla Schwann, mžouraje svými krátkozrakýma očima, „Co to má znamenat? Útok na městského úředníka, tě může přijít draho... Kdo to byl? Ten půlčík, co se vypařil?“

„Bratranec!“ vyhrkl rychle Dainty. „Můj vzdálený bratranec...“

„Ano, ano,“ podpořil ho rychle Marigold, cítící se ve svém živlu. „Drahý bratranec Biberveldt. Známý jako Chocholáč – Biberveldt. Černá ovce rodiny. Když byl malým dítětem, spadl do studny. Vyschlé. Naneštěstí mu ale spadl přímo na hlavu těžký okov. Obvykle je klidný, jen pohled na purpur ho rozzuří. Ale můžeš být klid-

ný, protože ho zase uklidní pohled na rudé chloupky na ženském lůně. Proto pádil přímo do Passiflóry. To ti řeknu, pane Schwanne.“

„Dost, Marigolde.“ zasyčel zaklínač. „Zavři tu svou klapačku, k d'asu.“

Schwann si popotáhl tógu, setřásl ze sebe piliny a narovnal se, nabíraje vznešený výraz.

„Táákž!e!“ začal. „Dávej lepší pozor na svou rodinu, kupče Biberveldte, sám víš dobře, že jsi za ni zodpovědný. Kdybych tě zažaloval... Ale mám málo času. Já tady totiž, Biberveldte, jsem služebně. Jménem městského úřadu tě vyzývám k zaplacení daně.“

„Cože?“

„Daně,“ zopakoval úředník a zkřivil ústa v úšklebku, který viděl zřejmě u někoho mnohem vlivnějšího. „Copak? Nadělilo se ti od bratrance? Když se dělají obchody, musí se i platit daně. Anebo se jde sedět.“

„Já?!“ zařval Dainty. „Já a obchody? Vždyť nemám žádný zisk, doprdele! Já...“

„Pozor, Biberveldte,“ zašeptal zaklínač, zatímco Marigold nenápadně kopl pŕlčíka do chlupatého kotníku. Pŕlčík si odkašlal.

„Ale to se rozumí,“ dostal ze sebe namáhavě, přivolávaje úsměv na baculatou tvář. „To je fakt, pane Schwanne. Když se dělají obchody, musí se i platit daně. Dobré obchody, velké daně. A naopak, domnívám se.“

„Mně nepřísluší, abych hodnotil tvoje obchody, pane kupče,“ udělal úředník kyselý obličej, posadil se za stůl, a odněkud z hloubi své tógy vytáhl pero a svazek pergamenů, které rozložil na desce stolu, již nejdříve otřel svým rukávem, „mým úkolem je počítat a vybírat daně. Aaano... Dejme se tedy do toho... Takže to bude... ehm... Dva, a jedna dále... Tak a ... tisíc pět set padesát tři koruny a dvacet šest kopperů.“

Z hrdla Daintyho Biberveldta se ozvalo suché zachroptění. Zedníci obdivně zabručeli. Krčmář upustil misku. Marigold vzdychl.

„Tak se tady mějte, chlapci,“ hoře si povzdechl pŕlčík. „Kdyby mě někdo hledal, tak sedím v base.“

II.

„Do zítřka, do poledne,“ vztekal se Dainty. „To je ale čubčí syn, ten Schwann, aby ho mor vzal, vydřiducha jednoho, taky mne mohl dát víc času. Přes půldruha tisíce korun, kde do zítřka schrastím tolik peněz? Jsem na mizině, zruinovaný, shniju v kriminálu! Nesed'me tak, hrome, hoňme toho lumpa dopplera. Musíme ho chytit!“

Seděli, všichni tři, na mramorovém okraji bazénku nefungující fontánky, zaujímajícího střed malého plácku mezi okázalými, leč značně nevkusnými kupeckými domky. Voda v bazénu byla zelená a hrozně špinavá. Mezi odpadky plavající zlatí karasi, těžce pohybovali žábami a otevřenými tlamičkami lapali vzduch z hladiny. Marigold s půlčkem žvýkali vdolky, které trubadúr stopil ze stánku, který před chvílí minuli.

„Na tvém místě,“ promluvil bard, „bych se vykašlal na honění, a začal bych se poohlížet po někom, kdo by mně půjčil peníze. K čemu ti bude, když dopplera chytíš? Nebo si myslíš, že Schwann ho přijme jako náhradu místo peněz?“

„Ty jsi ale vůl, Marigolde. Když chytí dopplera, vezmu mu svoje peníze.“

„Jaké peníze? To, co měl v peněžence, stačilo sotva na pokrytí škody a úplatek pro Schwanna. Víc u sebe neměl.“

„Marigolde,“ zašklebil se půlček, „poezii ty možná rozumíš, ale v obchodních záležitostech, promiň, jsi úplný břídil. Slyšels, kolik daní mi vypočítal Schwann? A z čeho se platí daně? No? Z čeho?“

„Ze všeho...“ potvrdil básník, „já dokonce je musím platit i z hraní. A je jim fuk moje vysvětlování, že hraju z vnitřní potřeby.“

„Jak jsem říkal, jsi vůl. Daně v obchodu se platí ze zisku. Ze zisku, Marigolde! Už to chápeš! Ten darebák doppler, vydává se za mě, se pustil do nějakých obchodů, nepochybně špinavých. A vydělal na nich! Měl zisk! A na mě zbude, zaplatit daně a krýt dluhy toho šibeničnicka, jestli nějaké nadělal. A když nezaplatím, tak mě čeká basa; veřejně mě ocejchujou žhavým železem, a pošlou do dolů! Kat aby ho spral!“

„Ha,“ řekl vesele Marigold, „nemáš tedy na vybranou, Dainty. Musíš se nenápadně vypařit z města. Víš co? Mám nápad. Celého tě

zabalíme do ovčí kůže. Projdeš branou s voláním: Jsem ovečka, bééé, bééé. Nikdo tě nepozná.“

„Marigolde,“ pronesl ledově půlčlík, „sklapni, nebo tě nakopnu. Geralte?“

„Copak, Dainty?“

„Pomůžeš mi chytit dopplera?“

„Poslyš,“ řekl zaklínač, marně usilující zalátat roztržený rukáv kazajky. „Nacházíme se v Novigradu. Třicet tisíc obyvatel, lidí, trpaslíků, půelfů, půlčlίκů a gnómů, a určitě jednou tolik příchozích. Jak chceš najít dopplera v takovém davu?“

Dainty polkl vdolek, olízl si prsty.

„A co magie, Geralte? Co ty vaše zaklínačské čáry, o kterých se tolik povídá?“

„Doppler je magicky zjistitelný jedině ve vlastní podobě, a v té on se po ulicích neprochází. A kdyby i ano, tak magie by byla k ničemu, protože se kolem nachází spousta slabých čarodějných signálů. Každý druhý dům má tady magický zámek u dveří a tři čtvrtiny lidí tu nosí nejrůznější amulety, proti zlodějům, blechám, jedům v jídle, nedá se to ani spočítat, jaké.“

Marigold přejel prsty po strunách loutny a zadrnkal:

„Vrátí se jaro, teplým deštěm vonící!“ zapěl. „Ne, to není ono. Vrátí se jaro, sluncem... Ne, k čertu. Nejde mi to. Ani trochu...“

„Nech toho vytí,“ zavrčel půlčlík, „jdeš mi s ním na nervy.“

Marigold hodil zlatým karasům zbytek vdolku a odplivl si do bazénu.

„Koukněte,“ řekl. „Zlaté rybky. Povídá se, že ti takové rybky mohou splnit přání.“

„Ty jsou ale červené,“ zjistil Dainty.

„No a co, maličkost. Sakra, jsme tři, a ony ti splní tři přání. Po jednom pro každého. Co na to říkáš, Dainty? Nepřál by sis, aby zlatá rybka za tebe zaplatila daně?“

„No jasně. A k tomu, aby něco spadlo ze vzduchu, a pořádně praštilo dopplera do té jeho makovice. A aby...“

„Brzdi, brzdi. My si taky chceme něco přát. Já si například přeju, aby mi zlatá rybka napověděla, jak mám ukončit tu baladu. A ty, Geralte?“

„Dej pokoj, Marigolde.“

„Nekaz zábavu, zaklínači. Řekni, jaké máš přání?“

Zaklínač se zvedl.

„Přeji si,“ zabručel, „aby to, že se nás právě teď pokoušejí obklíčit, bylo jenom nedorozumění.“

Z uličky, přímo naproti fontáně, vyšli čtyři černě odění muži, v kulatých, kožených čapkách, a pomalým krokem zamířili k bazénu. Dainty tiše zaklel a ohlédl se.

Z uličky za jejich zády vyšli další čtyři. Nešli blíž, jen se rozeřádili a zablokovali ústup. V rukou drželi podivně vypadající kroužky, připomínající kousky svinutých lan. Zaklínač se rozhédl kolem, pokrčil rameny a upravil si na zádech připevněný meč. Marigold zasténal.

Za zády černých individuí se vynořil středně vysoký muž v bílém šatu a krátkém šedém plášti; zlatý řetěz, který měl zavěšený na krku, se blýskal v rytmu jeho kroků, vysílaje žluté paprsky.

„Chappelle...“ znovu zasténal Marigold. „To je Chappelle...“

Černí, stojící jim předtím nehybně za zády, pomalu vyrazili směrem k fontánce. Zaklínač sáhl po meči.

„Ne, Geralte,“ zašeptal Marigold, naklonivší se k němu. „Nevytahuj, proboha, tu zbraň. To je stráž svatyně. Jestli se jim postavíme na odpor, nedostaneme se živi z Novigradu. Nedotýkej se meče.“

Člověk v bílém se k nim šinul bystrým krokem. Černý doprovod postupoval za ním, obklíčil za pochodu bazén a zaujal strategicky dokonale vybraná místa. Geralt je ostražitě pozoroval a přitom se trochu nahrbil. Podivné kroužky, které drželi v rukou, nebyly, jak si původně myslel, obyčejné biče. Byly to lamie.

Člověk v bílém k nim přistoupil.

„Geralte,“ zašeptal bard, „pro všechno svaté, zachovej klid...“

„Nedovolím, aby se mě dotkli,“ zavrčel zaklínač. „Nedovolím, aby se mě dotkli, ať už jsou kdo jsou. Dávej pozor, Marigolde... Až to začne, vemte nohy na ramena a utíkejte, jak nejrychleji umíte. Já je zdržím... nějakou dobu...“

Marigold neodpověděl. Hodil si loutnu na rameno, a hluboce se uklonil člověku v bílém šatu, bohatě vyšíváným zlatými a stříbrnými nitěmi, které tvořily drobný mozaikovitý vzor.

„Ctihodný Chappelle...“

Člověk zvaný Chappelle se zastavil a přelétl po nich pohledem. Jeho oči, jak mohl Geralt zjistit, byly mrazivě ledové a ocelové barvy. Čelo měl bledé, chorobně zpocené, na lících červené, nepravidelné skvrny ruměnců.

„Pan Dainty Biberveldt, kupec.“ promluvil. „Talentovaný pan Marigold. A slavný Geralt z Rivie, představitel dnes už tak vzácného zaklínačského oboru. Setkání starých známých? U nás, v Novigradu?“

Nikdo mu neodpověděl.

„Za velmi nešťastný,“ pokračoval Chappelle, „považuji fakt, že na vás bylo podáno udání.“

Marigold trochu zbledl, a půlčik zacvakal zubama. Zaklínač se nedíval na Chappelleho; nespouštěl zrak ze zbraní černých biřiců v kožených čapkách, kteří obklíčili fontánku. Ve většině Geraltovi známých zemí, byla výroba a držení ostnaté lamie, zvané mayhenským bičem, přísně zakázány. Novigrad nebyl výjimkou. Geralt viděl lidi, které ostnaté lamie udeřily do tváře. Ty obličeje nebylo možné zapomenout.

„Majitel hospody Hrot Kopí,“ pokračoval Chappelle, „měl tu drzost vytýkat vám spolky s démonem, netvorem, kterému říkají měňák neboli vexling.“

Nikdo neodpověděl. Chappelle si zapletl ruce na prsou a pohlédl na ně chladným pohledem.

„Cítím povinnost upozornit vás na toto udání. Zároveň vás informuji, že pomýlený hostinský byl zavřen do vězení. Vzniklo podezření, že blouznil pod vlivem vypitého piva nebo kořalky. Sami dobře víte, co všechno si lidi nevymyslí. Za prvé, vexlingové neexistují. To jsou výmysly pověřivých hlupáků.“

Nikdo to nekomentoval.

„A za druhé, který vexling by se odvážil přiblížit k zaklínači,“ usmál se Chappelle, „a nebyl by okamžitě zabit? Že ano? Udání hostinského by nestálo za řeč, nebýt jednoho důležitého detailu.“

Chappelle pokýval hlavou, děláje dramatickou pauzu. Zaklínač uslyšel, jak Dainty pomalu vypouští vzduch, který do sebe nasál v hlubokém nádechu. „Ano, jeden drobný detail,“ zopakoval Chappel-

le. „A to, že máme co dělat s kacírstvím a svatokrádežným rouháním. Všeobecné se přece ví, že žádný vexling, absolutně žádný vexling, jako i žádný jiný netvor by se nemohl co jen přiblížit ke zdem Novigradu, protože tady v devatenácti svatyních hoří Věčný Oheň, jehož svatá moc město ochraňuje. Ten, kdo tvrdí, že viděl vexlinga v hospodě Hrot Kopí, co by kamenem dohodil od hlavního oltáře Věčného Ohně, je rouhačským kacířem a svoje tvrzení bude muset odvolat. Pokud by však svoje tvrzení odvolat nechtěl, tak bych mu v tom, v míře prostředků a sil, které, a to mi věřte, mám ve vězení k dispozici, trochu pomohl. Jak tedy sami vidíte, není proč se znepokojovat.“

Tváře Marigolda a půlčíka však svědčily o tom, že jsou oba zcela jiného názoru.

„Nemusíte mít absolutně žádné starosti,“ zopakoval Chappelle. „Můžete, pánové, kdykoliv opustit Novigrad. Nebudu vás zdržovat. Musím na vás však naléhat, abyste se o těchto, ehm, politováníhodných výmyslech hospodského, nikde ani nezmínili, a hlavně hlasitě je nekomentovali. Řeči, které podřývají božskou moc Věčného Ohně, nezáleží s jakým úmyslem, bychom my, skromní sluhové církve, museli považovat za kacírství, se všemi z toho vyplývajícími důsledky. Vlastní svaté názory pánů, ať už jsou jaké chtějí, a které cítím, nemají zde pražádný význam. Věřte si v co chcete. Já jsem tolerantní do té doby, dokud dotyčný ctí Věčný Oheň a nerouhá se proti němu. A bude-li se rouhat, tak ho nechám upálit, a šmytec. Všichni v Novigradu jsou si před právem rovni. A právo je stejné pro všechny – každý, kdo se bude rouhat proti Věčnému Ohni, půjde na hranici a jeho majetek se zkonfiskuje. Ale to už stačí. Znovu opakuji, kdykoliv můžete bez překážek opustit hradby Novigradu. Nejlépe...“

Chappelle se zlehka pousmál, vtáhl líce ve vychytralé grimase a rozhlédl se po plácku. Několik kolemjdoucích, kteří zvědavě sledovali tu událost, zrychlilo krok, rychle odvracejíce hlavy.

„... nejlépe,“ dokončil větu Chappelle, „když tak učiníte hned. Okamžitě. Samozřejmě, že, co se týče tady ctihodného pana kupce Bibervelda, to okamžitě znamená okamžitě po vyrovnaní daňových povinností. Děkuji vám, pánové, že jste mi věnovali svůj drahocenný čas.“

Dainty, se obrátil a naprázdno pohnul rty. Zaklínač neměl pochyb, že tím nevyřčeným slovem bylo ‚z kurvysyne‘. Marigold sklopil hlavu s přihloupkým úsměvem na rtech.

„Pane zaklínači,“ řekl náhle Chappelle, „jestli můžeš na slovíčko o samotě.“

Zaklínač se přiblížil. Chappelle pomalu natáhl ruku. Jestli se dotkne mého lokte, tak mu jednu ubalím, pomyslel si zaklínač. Praštím ho, ať to stojí, co to stojí.

Chappelle se GERALTOVA lokte nedotkl.

„Pane zaklínači,“ promluvil tiše, když se obrátil k ostatním zády, „je mi známo, že některá města, na rozdíl od Novigradu, jsou pozbavena božské ochrany Věčného Ohně. Předpokládejme tedy, že stvoření, podobné vexlingovi, se pohybuje v takovémto městě. Jen tak pro zajímavost, za jakou sumu bys byl ochoten chytit toho vexlinga živého?“

„Nenechávám se najmout k lovu na netvory v zalidněných městech,“ pokrčil rameny zaklínač, „mohl by totiž doznat újmy někdo nevinný.“

„Až tak dalece tě zajímá osud nevinných?“

„Až tak dalece. Protože to mě vždy činívají odpovědným za jejich osud. A hrozí se mi důsledky.“

„Chápu. A nešla by starost o osud nevinných sladit s výší odměny?“

„Ne, nešla.“

„Nelíbí se mi tvůj tón, zaklínači. Ale to nic, vím co mi tím tím nem chceš naznačit. Snažíš se mi naznačit, že nechceš udělat to, oč bych tě mohl požádat, přičemž výše odměny tu nehraje žádnou roli. A co druh odměny?“

„Nerozumím.“

„Nemyslím.“

„Přesto.“

„Čistě teoreticky,“ řekl Chappelle, tiše, v klidu, bez jakékoliv stopy po vzteku či hrozbě v hlase, „mohlo by se stát, že odměnou by bylo, že se ty a tví přátelé dostanete živí... z toho teoretického města. Co pak?“

„Na takovouto otázku,“ zašklebil se nechutně zaklínač, „se nedá odpovědět teoreticky. Situace, o níž, ctihodný Chappelle, mluvíš, by musela nejdříve nastat v praxi. Moc se mi do toho nechce, ale jestli to bude nutné... Jestli nebude jiná možnost... Jsem připraven si to prověřit.“

„Ha, možná, že máš pravdu.“ odpověděl nevzrušeně Chappelle. „Moc teoretizujeme. A co se té praxe týče, vidím že žádná spolupráce nám nehrozí. A možná, že je to tak lepší? Každopádně ale doufám, že to nebude důvod k rozepři mezi námi.“

„Já taky,“ řekl Geralt, „v to doufám.“

„Necht' v nás tedy hoří ta naděje, Geralte z Rivie. Víš, čím je Věčný Oheň? Nehasnoucí plamen, symbol života, cesta vyznačená v temnotě, předzvěst pokroku, lepšího zítřka? Věčný Oheň, Geralte, to je naděje. Pro všechny, pro všechny bez výjimky. Protože jestli existuje něco, co je společné... Tobě, mně... ostatním... tak to je právě naděje. Pamatuj si to. Rád jsem tě poznal, zaklínači.“

Geralt se mlčky ztuhle uklonil. Chappelle si jej okamžik prohlížel, potom se energicky otočil a vydal se napříč pláckem, neohlížeje se po své eskortě. Lidé ozbrojeni lamiemi vyrazili v dokonalém šiku za ním.

„Maminečko moje,“ zakvílel Marigold, ohlížeje se plaše za odcházejícími. „Měli jsme to ale štěstí. Jestli už je po všem...“

Jestli nás za chvíli nečapnou...“

„Uklidni se,“ řekl zaklínač, „a přestaň vřískat. Vždyť se nic nestalo.“

„Víš, kdo to byl, Geralte?“

„Ne.“

„To byl Chappelle, náměstek pro bezpečnost. Tajná služba Novigradu, podléhající církvi. Chappelle není kněz, ale je zde šedou eminencí vrchnosti, nejváženější a nejnebezpečnější člověk ve městě. Všichni, dokonce i samotná Rada a cechy, mají před ním plné kalhoty, protože to je největší zmetek, Geralte, napitý mocí jako pavouk musí krví. I když potichu, všude ve městě se povídá, co dokáže. Lidé mizející beze stopy. Falešná obvinění, mučení, skryté vraždy, teror, vydírání. Do pěkné šlamastiky jsi nás to dostal, Biberveldte, jen co je pravda.“

„Dej pokoj, Marigolde,“ povzdechl si Dainty. „Právě ty se máš čeho obávat. Nikdo se ani nedotkne trubadúra. Z mne neznámých důvodů jste nedotknutelní.“

„Nedotknutelný básník,“ zaječel stále ještě bledý Marigold, „taký můžu spadnout v Novigradu pod rozjetý vůz, na smrt se otrávit rybou, anebo nešťastnou náhodou se utopit v příkopě. Chappelle je odborník na takové nehody. To, že s námi vůbec mluvil, pokládám za neuvěřitelné. Jedním si ale můžeme být jisti, bezdůvodné to nebylo. Něco kuje. Uvidíte, že nás za chvíli do něčeho namočí, dostaneme řetězy a pak nás ve jménu práva odvedou na mučidla. Tak to tady chodí!“

„V tom, co říká,“ obrátil se půlčík ke Geraltovi, „je hodně pravdy. Musíme si dávat pozor. Že ten hajzl Chappelle ještě není po smrti. Už několik let se povídá, jak je nemocný, že má vysoký krevní tlak, a všichni čekají, kdy už zhebne...“

„Bud' zticha, Biberveldte,“ zašeptal bázlívě trubadúr, rozhlížeje se kolem, „ještě tě někdo uslyší. Podívejte se, jak na nás všichni civí. Zmizme odtud, a to rychle, povídám. Radím, berme vážně, co nám Chappelle říkal o dopplerovi. Já jsem, kupříkladu, v životě žádného dopplera neviděl, a jestli bude třeba, odpřísáhnu to i před Věčným Ohněm.“

„Koukněte,“ řekl najednou půlčík, „někdo k nám běží.“

„Utíkejme!“ zavyl Marigold.

„Klid, klid,“ usmál se doširoka Dainty a prohrábl si prsty svoji čupřinu. „Znám ho. To je Pižmák, zdejší kupec a pokladník cechu. Dělalí jsme spolu nějaké obchody. Hele, mrkněte se, jak se tváří! Jako by si pustil do gatí. Halo, Pižmáku, nehledáš mě náhodou?“

„Zaklínám se Věčným Ohněm,“ zasípal Pižmák, posouvaje si na temeno liščí čapku a utíraje si čelo rukávem. „Byl jsem si jist, že vás odvedou na mučidla. Je to div, že se tak nestalo. Vrtá mi hlavou...“

„To je od tebe milé,“ přerušil ho důrazně půlčík, „že ti to vrtá hlavou! Potěš nás ještě víc, a řekni nám proč.“

„Nehraj si na hlupáka, Biberveldte,“ zamračil se Pižmák, „celé město už ví, jak ses napakoval na košenile. Všichni o tom mluví, a jak je vidět i k mocipánovi se už doneslo, jak jsi chytrý, jak si získal balík na tom, co se stalo v Povisse.“

„Co to blábolíš za nesmysly, Pižmáku.“

„Ó bohové, přestaň, Dainty, zametat ohonem jako liška. Koupil jsi košenilu? Skoro zadarmo, pětadvacet za korec? Koupil. Využívaje slabou poptávku zaplatil jsi to úvěrovou směnkou, ani kopper hotovosti jsi nevydal. A co se nestalo? Během jednoho dne jsi rozprodal celý náklad za čtyřikrát větší cenu, za hotovost, pěkně na ruku. Nebo budeš mít tu drzost tvrdit, že to byla náhoda, či štěstí? Že když jsi ji kupoval, nevěděl jsi nic o změně v Povisse!“ zaryčel. „A ta, jak se jenom... Levoruce! Svrhli krále Rhyda, a teď tam vládne klan Thyssenidů. Královský dvůr, šlechta i vojsko krále Rhyda chodilo v modrém, proto i tamější tkalcovny kupovaly jen indigo. Jenže barva Thyssenidů je purpur, proto indigo zlevnilo, a košenila šla nahoru, a tu se zjistilo, že v současnosti jediný dostupný náklad košenily vlastníš ty, Biberveldte! Haha!“

Dainty zachmuřeně mlčel.

„To nebylo špatné, Biberveldte, opravdu.“ pokračoval Pižmák. „A nikomu ani slovo, ani přátelům. Kdybys mi něco řekl, mohli jsme na tom vydělat všichni, snad i společnou manufakturu jsme mohli založit. Ale tys to raději provedl sám, pěkně potichoučku. No jak myslíš, ale ani ty se mnou už nepočítej. Pro Věčný Oheň, pravdou je, že každý půlčík je namyšlený hajzl a čubčí syn. Mně Vimme Vivaldi nikdy úvěr na směnkou nedá, ale tobě jo? Okamžitě. To protože jste jedna banda, vy nelidští proradní půlčíci a trpaslíci! Aby vás mor sklátil!“

Pižmák si odplivl, odvrátil se na patě a odešel. Dainty se zamyšleně poškrábal na hlavě, až mu čupřina zachrastila.

„Začíná mi svítat, chlapci.“ promluvil konečně. „Už vím, co musíme udělat. Jdeme do banky. Jestli se v tom někdo dokáže vyznat, tak jedině bankéř Vimme Vivaldi, shodou okolností můj dobrý známý.“

III.

„Jinak jsem si představoval banku,“ zašeptal Marigold, rozhlížeje se zvědavě po místnosti. „Kde tady schovávají peníze, Geralte?“

„Čertví?“ zabručel tiše zaklínač, skrýváje roztržený rukáv kazajky. „Že by ve sklepě?“

„Jdi do hajzlu. Omrkl jsem si to tu. Tady nemají sklep.“

„Tak to určitě na střeše.“

„Račte ke mně do kanceláře, pánové,“ řekl Vimme Vivaldi. U dlouhých stolů sedící mladí lidé a trpaslíci neodhadnutelného věku, byli zaneprázdnění zaplňováním archů pergamenů řadami čísel a písmen. Všichni, bez výjimky se hrbili a měli maličko vysunuté jazyky. Práce, jak ji viděl zaklínač, byla čertovsky nudná, ale vypadalo to, že pracující zcela uchvátila. V koutku, na nízké židli, seděl dědula ne nepodobný žebrákovi, který se zabýval ostřením per. Nešlo mu to špatně.

Bankéř pečlivě zavřel dveře kanceláře, pohladil si dlouhou bílou pěstěnou bradku, tu a tam poskvrněnou inkoustem, a upravil si rudý aksamitový kabátec, jen s obtížemi zapnutý na velkém břichu.

„Víte, pane Marigolde,“ řekl, když usedal za obrovský mahagónový stůl, zavaleným pergameny, „že jsem si vás představoval úplně jinak? Ale znám vaše písničky, to ano, slyšel jsem je. O královně Vandě, co se utopila v řece Duppie, protože ji nikdo nechtěl. I tu o rybaříku, co spadl do záchodku...“

„Ty nejsou moje,“ zrudl vztekem Marigold. „Nikdy jsem něco takového nenapsal.“

„Ach tak. V tom případě, promiňte.“

„Co kdybychom šli rovnou k věci,“ vložil se do toho Dainty. „Čas kvapí, vy se zabýváte takovými blbostmi. Mám velké problémy, Vimme.“

„Toho jsem se obával,“ přikývl trpaslík. „Pamatuješ, varoval jsem tě, Biberveldte. Copak jsem ti před třemi dny neříkal, nestrkej peníze do toho žluklého rybího tuku. Co na tom, že byl levný, nominální cena není důležitá, důležitá je výše zisku při prodeji. Stejně tak ten růžový olejíček, vosk a hliněné misky. Co tě to napadlo, Dainty, abys kupoval to svinstvo, a ještě k tomu, v hotovosti, namísto rozumnějšího placení na úvěr nebo směnkou? Říkal jsem ti, že náklady na skladování jsou v Novigradu po čertech vysoké, a že za dva týdny třikrát převyší hodnotu toho zboží. A ty, co...“

„Co?“ zasténal přidušeně půlčlík. „Mluv, Vivaldi, co já?“

„A ty, že není třeba se strachovat, že všechno prodáš během čtyřadvaceti hodin. A teď tu stojíš, a přiznáváš, že jsi až po uši v problémech, usmíváš se přitom přihloupě a nevinně. Nedaří se to prodat, že jo? A náklady rostou, že? To je zlé, a jak. Jak tě mám z toho dostat, Dainty? Kdybys aspoň pojistil ten svůj hnus, poslal bych jednoho z mých úředníků, aby potichoučku ten sklad podpálil. Ne, můj milý, jediné co můžeme udělat, že to vezmeme filozoficky, čili jednoduše sral to pes. Takový je obchod, jednou získaš, podruhé ztratíš. Stejně, těch pár drobných, co stál ten rybí tuk, vosk a olejíček. Je to k smíchu. Přejdeme raději k důležitějším věcem. Řekni, jestli už mám začít s prodejem mimózové kůry, protože nabídky se stabilizovaly na pět a pět šestin.“

„Kolik?“

„Jsi hluchý?“ zamračil se bankéř. „Poslední nabídka to je přesně pět a pět šestin. Doufám, že ses vrátil to odklepnout. Sedm z toho stejně nedostaneš, Dainty.“

Vivaldi si pohladil bradku a odškubl z ní drobek závinu.

„Byl jsi tu před hodinou,“ řekl klidně, „s příkazem, abych to podržel do sedmi. Sedminásobek ceny, kterou jsi za ni zaplatil, dělá dvě koruny čtyřicet pět kopperů za libru. To je moc vysoko, Dainty, dokonce i u tak vydařeného obchodu. Čajovny se určitě smluvily, a budou cenu solidárně držet. Dám za to krk...“ Vtom se otevřely dveře a do kanceláře vplulo něco v zelené plstěné čapce a kožíšku z laciných králíků, přepásaným konopným provázkem.

„Kupec Sulimir dává dvě koruny patnáct!“ zakvičelo.

„Šest a jedna šestina.“ spočítal rychle Vivaldi. „Co budeme dělat, Dainty?“

„Prodávat!“ zařval pŭlčík. „Šestinásobek kupní ceny, a ty se ještě ptáš, ksakru?“

Do kanceláře vplulo druhé cosi, v žluté čapce a ponču, připomínajícím starý pytel. Stejně, jako to první cosi, mělo něco okolo dvou loktů výšky.

„Kupec Biberveldt přikazuje, neprodávat pod sedm!“ vřísklo to, utřelo si nos do rukávu a odběhlo.

„Ach tak,“ promluvil po delší chvíli ticha trpaslík, „jeden Biberfeldt přikazuje prodávat, druhý přikazuje čekat. Zajímavá situace. Co

s tím uděláme, Dainty? Vysvětlíš to hned, anebo počkáme, až nějaký třetí Biberveldt přikáže naložit kůru na galéry a odvézt do země Psohlavců? Tak co?“

„Co to je?“ vykoktal Marigold, ukazuje na něco v zelené čapce, dosud stojící u dveří. „Co to, k čertu, je?“

„Mladý gnóm.“ řekl Geralt.

„Skutečně,“ potvrdil suše Vivaldi, „starý troll to není. Ostatně není důležité, co to je. No, Dainty, poslouchám.“

„Vimme,“ řekl půlčík, „moc tě prosím. Neptej se mě na to. Stalo se něco strašného. Pochop a vem na vědomí, že já, Dainty Biberveldt z Rdesnové Louky, poctivý kupec, nemám ponětí, co se to tady děje. Všechno mi vysvětlí, do všech podrobností. To, co stalo během posledních tří dnů. Prosím, Vimme.“

„Zajímavé.“ řekl trpaslík. „No ale za provizi, jakou беру, musím plnit přání klientů, ať už jsou jakákoli. Tak poslouchej. Vrazil jsi sem před třemi dny, celý udýchaný, dal mi do úschovy tisíc korun a požádal mě o úvěrovou směnku, čítající na dva tisíce pět set dvacet, na doručitele. Tak jsem ti ji dal.“

„Jen tak, bez záruky?“

„Bez. Líbíš se mi, Dainty.“

„Pokračuj, Vimme.“

„Druhý den, hned zrána, jsi sem vletěl s lomozem a dupotem a chtěl jsi po mně, abych ti otevřel úvěr v bance ve Wyzimě. Na zanedbatelnou sumu tři tisíce pět set korun. Čerpajícím měl být, pokud se nepletu, nějaký Ther Lukokian, zvaný Trufel. Tak jsem ti otevřel ten úvěr.“

„Bez záruky?“ špitl půlčík s nadějí v hlase.

„Biberveldte, moje sympatie k tobě,“ povzdechl si bankéř, „končí u tří tisíc korun. Tentokrát jsem si od tebe vzal písemné potvrzení, že v případě nezaplacení, je mlýn můj.“

„Jaký mlýn?“

„Mlýn tvého tchána, Arna Hardbottoma z Rdesnové Louky.“

„Domů se nevrátím,“ prohlásil smutně, leč odhodlaně Dainty. „Nechám se najmout na nějakou loď a stanu se pirátem.“

Vimme Vivaldi se poškrábal za uchem a podezřívavě se na Daintyho podíval.

„Ééé,“ řekl, „potvrzení jsi přece už dávno převzal a roztrhal. Úvěr je splacený. Není divu, při takových ziscích...“

„Ziscích?“

„No jo, zapomněl jsem,“ zabručel trpaslík, „neměl jsem se ničemu divit. Slušně jsi vydělal na košenile, Biberveldte. Abys rozuměl, v Povisse došlo k převratu...“

„Už vím,“ skočil mu do řeči půlčík, „indigo zlevnilo a košenila podražila. A já jsem na tom vydělal. Je to tak, Vimme?“

„Je. Máš u mě v depozitu šest tisíc tři sta čtyřicet šest korun a osmdesát kopperů. Netto, po odpočtu mé provize a daně.“

„Tys za mě zaplatil daň?“

„A co sis myslel?“ podivil se Vivaldi. „Vždyť před necelou hodinou jsi byl tady a přikázal jsi mi, abych ji zaplatil. Jeden z mých úředníků už odnesl celou sumu na radnici. Něco kolem jedenapůl tisíce to bylo, protože k tomu byl, samozřejmě, připočítán i prodej koní.“

Dveře se s hlukem otevřely a do kanceláře vletělo něco v hrozně špinavé čapce.

„Dvě koruny třicet!“ zavřeštělo. „Kupec Hazelquist!“

„Neprodávat!“ volal Dainty. „Počkáme na solidnější cenu! Alou zpátky na burzu!“

Oba gnómové chytili měďáky a nikláky, hozené jim trpaslíkem a zmizeli.

„Taaakže... Kde jsem to skončil?“ přemýšlel Vivaldi, pohrávaje si s velkým, krystalem ametystu zvláštního tvaru, který mu sloužil jako těžítko na papíry. „Aha, na košenile, koupené na úvěr. A směnku jsi potřeboval na zakoupení velkého nákladu mimózové kůry. Koupil jsi toho hodně, ale celkem lacino, třicet pět kopperů za libru, od zangwebarského faktora, již zmíněného Trufla či Smrže. Galéra vplula do přístavu včera. A tehdy se to začalo.“

„Dovedu si představit,“ zasténał Dainty.

„K čemu je dobrá mimózová kůra?“ nevydržel to Marigold.

„K ničemu,“ zamručel vztekle půlčík. „Bohužel.“

„Mimózová kůra, pane básníku,“ vysvětloval trpaslík, „je tříslou používané k vydělávání kůží.“

„Kdo by byl takový hlupák,“ vložil se do toho Dainty, „aby kupoval mimózovou kůru z dovozu, když v Temerii se dá sehnat dubová, skoro zadarmo?“

„A tady je zakopaný pes,“ řekl Vivaldi. „Poněvadž v Temerii zrovinka druidi vyhlásili, že pokud se okamžité nepřestane s ničením dubů, sešlou na kraj pohromu v podobě sarančat a potkanů. K druidům se přidaly dryády, a jak víš, tamější král má pro dryády slabost. Krátce: od včerejška je plné embargo na temerijskou dubinu, proto jde mimóza nahoru. Měl jsi po čertech dobré informace, Dainty.“

Z vedlejší místnosti k nim dolehl rachot, dupot, načež do kanceláře vtrhlo udýchané něco v zelené čapce.

„Ctihodný kupec Sulimir...“ vydechl gnóm, „vzkazuje, že kupec Biberveldt, půlčík, je divoký vepř a štětinač, spekulant a vydríduch, a že on, Sulimir, přeje Biberveldtovi, aby dostal prašivku. Dává dvě koruny čtyřicet pět, a je to jeho poslední slovo.“

„Prodávat!“ vypálil půlčík. „Tak rychle, maličký, utíkej a potvrď to.“

Vivaldi sáhnul pod štosy pergamenu a vytáhl odtud trpasličí počítadélko, takovou hračičku. Na rozdíl od počítadel, používaných lidmi, trpasličí počítadla mají tvar azurové pyramidky. Vivaldiho počítadélko bylo uděláno jednak ze zlatých drátů, po kterých se přesouvaly do hranata opracované, do sebe zapadající kousky rubínů, smaragdů, onyxů a černých achátů. Trpaslík rychlými, hbitými pohyby tlustého prstu chvilku přesouval klenoty nahoru, dolů, do strany.

„Takže to bude... ehm, ehm... Odpočítáme-li náklady a mou provizi... mínus daně... Táák. Patnáct tisíc šest set dvacet dvě koruny a dvacet pět kopperů. To není špatné.“

„Jestli dobře počítám,“ řekl pomalu Dainty Biberveldt, „tak dohromady, netto, bych měl mít u tebe...“

„Přesně dvacet jeden tisíc devět set šedesát devět korun a pět kopperů. Slušné.“

„Slušné?“ zarval Marigold. „Slušné? Za to se dá koupit větší ves, anebo menší zámek! Já jsem za celý svůj život neviděl tolik peněz pohromadě!“

„Já taky ne.“ přiznal se půlčlík. „Ale nevzrušuj se, Marigolde. Zatím ještě nikdo ty peníze neviděl, a kdo ví, jestli vůbec někdy uvidí.“

„Ale, Biberveldte,“ rozhořčil se trpaslík, „odkud ty černé myšlenky? Sulimir zaplatí v hotovosti anebo směnkou, a Sulimirovy směnky jsou jisté. Tak v čem je problém? Máš strach ze ztráty z toho smradlavého rybího tuku a vosku? Z takového zisku hravě pokryješ tu ztrátu...“

„O to nejde.“

„Tak o co?“

Dainty si odkašlal a sklopil kudrnatou hlavu.

„Vimme,“ řekl, dívaje se do země, „čmuchá za námi Chappelle.“

Bankéř se zajíkl.

„To je zlé,“ procedil. „Dalo se to čekat. To víš, Biberveldte, informace, které jsi použil při transakcích, nemají význam jen obchodní, ale i politický. O tom, co se chystá v Povisse a Temerii, nevěděl nikdo, ani Chappelle ne, a Chappelle je zvyklý o všem vědět první. Teď, dovedeš si to jistě sám představit, se mu honí hlavou, odkud jsi to všechno věděl. A myslím, že na to už přišel. Protože i já jsem na to už přišel.“

„Zajímavé.“

Vivaldi přelétl pohledem Marigolda a Geralta a ohrnul křivý nos.

„Zajímavé? Zajímavá je ta vaše společnost, Danty,“ odpověděl. „Trubadúr, zaklínač a kupec. Gratuluji. Pan Marigold je chvíli tady, a chvíli zase tam, dokonce i na královských dvorech, a určitě něco mezi řečí zaslechl. A zaklínač? Osobní stráž? Strašák na dlužníky?“

„To jsou ukvapené závěry, pane Vivaldi,“ řekl ledově Geralt. „Nejsme žádný spolek.“

„A já,“ zrudl Marigold, „nikde neodposlouchávám. Jsem básník, ne špicl!“

„Povídají se různé věci.“ zašklebil se trpaslík. „Velmi různé, pane Marigolde.“

„Lež!“ zařval trubadúr. „Samá lež!“

„V pořádku, věřím vám. Jenom nevím, jestli tomu uvěří Chappelle. Ale kdo ví, možná, že se všechno vyřeší. Chappelle se hodně změnil. Možná, že strach ze smrti mu vlezl do prdele a přinutil ho zamyslet se? To už není ten starý Chappelle. Stal se z něj nějaký změkčilý, rozumný, klidný a... poctivý člověk.“

„Eee,“ řekl půlčík, „Chappelle a poctivý? Hodný? To není možné.“

„Říkám, jen co je pravda,“ odsekl Vivaldi. „A pravda je to, co říkám. Kromě toho, církev má teď jiné starosti, které se jmenují Věčný Oheň.“

„Jakže?“

„Všude má přece planout Věčný Oheň, jak se říká. Všude v okolí mají být stavěny oltáře zasvěcené tomuto svatému ohni. Mnoho oltářů. Neptej se mě na podrobnosti, Dainty, nevyznám se příliš dobře v lidských pověrách. Ale vím, že všichni knězi, rovněž Chappelle, se nezabývají prakticky ničím jiným, než těmi oltáři a Věčným Ohněm. Připravuje se něco velkého. Daně porostou, to je jisté.“

„No,“ řekl Dainty, „nic moc, ale...“

Dveře do kanceláře se znovu rozlétly, a dovnitř vletělo, zaklínáči už známé, něco v zelené čapce a králičím kožíšku.

„Kupec Biberveldt,“ vyhlásilo, „přikazuje dokoupit hrníčky, kdyby pochybělo. Cena nerozhoduje.“

„Fajn,“ usmál se půlčík, a jeho úsměv připomínal vykřivený ry-pák vzteklého tura, „nakoupíme spoustu hrnků. Přání pana Biber-veldta jsou naším rozkazem. Neříkal, co ještě máme koupit? Kapustu? Dehet? Železné hrábě?“

„Kromě toho,“ zachrčelo to něco v kožíšku, „kupec Biberveldt prosí o třicet korun v hotovosti, protože musí dát někomu úplatek, a taky něco pojíst a napít se piva; u Hrotu Kopí mu totiž jacísi tři šibeničníci ukradli peněženku.“

„Ach tak. Tři šibeničníci,“ řekl protáhle Dainty. „To vypadá, jakoby celé město bylo plné šibeničníků. A kde, jestli se můžeme zptat, se nyní nachází ctihodný kupec Biberveldt?“

„A kde by byl,“ řeklo to něco, popotahující nosem, „když ne na Západním Bazaru?“

„Vimme,“ řekl zlověstně Dainty, „na nic se neptej, najdi mi tu jenom nějaký poctivý, tlustý kyj. Mám totiž v úmyslu jít na Západní Bazar, ale bez klacku tam nemůžu. Příliš se to tam hemží šibeničníky a zloději.“

„Kyj, teda povídáš? To nebude problém. Ale Dainty, jedno bych chtěl vědět, protože mě to dost trápí. Víím, že jsem neměl klást otázky, proto se nebudu ptát, ale pokusím se to uhodnout. A ty mi dáš za pravdu nebo ne? Souhlasíš?“

„Hádej.“

„Ten žluklý rybí tuk, olejíček, vosk a misky, ten čertovský provaz, to byl jen takový taktický tah, že jo? Chtěl jsi odvrátit konkurenci od košenily a mimózy? Vyvolat na trhu zmatek? Co, Dainty?“

Dveře se prudce rozlétly, a do kanceláře vběhlo něco bez čapky.

„Šťavák hlásí, že všechno je připravené!“ zapištělo to tence. „Ptá se, jestli má začít s naléváním?“

„Nalévat!“ zahřměl půlčík. „Okamžitě nalévat!“

„Na ryšavou bradu starého Rhundurina!“ zavyl Vimme Vivaldi, jen co se za gnómem zavřely dveře. „Nic nechápu! O co tu jde? Co nalévat? Do čeho nalévat?“

„Jak to mám vědět?“ odpověděl Dainty. „Ale obchody se musejí hýbat.“

IV.

Geralt se s námahou protlačil davem lidí a zastavil se přímo před krámkem ověšeným měděnými rendlíky, kotlíky a pánvemi, rudě se lesknoucími v paprscích zapadajícího slunce. Za krámkem stál rudovousý trpaslík v olivové kapuci a těžkých botách z telecí kůže. Trpaslíkova tvář jednoznačně ukazovala na nehoráznou nudu, řečeno přesněji, tvářil se, jakoby každou chvíli měl poplivat ve zboží se prohrabující zákazníci. Zákaznice vlnila poprsím, natrásala zlatými kadeřemi a otravovala trpaslíka proudem nekonečného žvanění bez hlavy a paty.

Tou zákaznicí, nebyl nikdo jiný, než Vespula, Geraltovi známá jako vrhačka věcí z okna. Nečekal, až ho pozná, a rychle se vmísil do davu.

Západní Bazar pulzoval životem; cesta napříč davem připomínala cestu hlohovým keřem. Stále se něco chytalo rukávů i kalhot, ať už to byli děti, které se ztratily svým matkám, jež odtahovaly otce od stánů s výčepem, nebo špiclové ze strážnice, pokoutní obchodníci s čapkami neviditelnosti, afrodisiaky, či sprostými obrázky vyřezanými v cedrovém dřevě. Geralt se přestal usmívat, a začal klít, používaje úspěšně svých loktů.

Zaslechl zvuk loutny a známý zvonivý smích. Zvuky přicházely od nádherně barevného stánku, ozdobeného nápisem: Zde divy, amulety a návnady na ryby.

„Už ti někdo řekl, že jsi překrásná?“ vířikal Marigold, sedící na stánku a vesele kopající nohama. „Že ne? To není možné! Pak to je město slepců, namouvěru, město slepců. Jen přistupte, dobří lidé! Kdo z vás chce uslyšet baladu o lásce? Kdo chce být dojat, obohacen duševně, ten ať vhodí do kloboučku nějakou tu minci. S čím se to sem cpeš, ty otrope? Měď si schovej pro žebráky, neurážej umělce nechutnou mědí. Já bych ti snad i prominul, ale umění nikdy!“

„Marigolde,“ promluvil na něj Geralt, když přišel trochu blíž, „pokud si vzpomínám, rozdělili jsme se, abychom našli dopplera. A ty si tady organizuješ koncert. Nestydíš se, zpívat po jarmarcích jako nějaký poslední žebrák?“

„Stydět se?“ podivil se Marigold. „Důležité je, co se a jak zpívá, a ne kde se to zpívá. Kromě toho, dostal jsem hlad a majitel stánku mi slíbil oběd. Co se zas dopplera týče, tak toho si hledejte sami. Já se nehodím k honění, bitkám a lynčování. Já jsem básník.“

„Udělal bys líp, kdybys nedělal takový rozruch, básníku. Potuluje se tu totiž někde tvoje snoubenka, mohly by nastat potíže.“

„Snoubenka?“ Marigold nervózně zamrkal. „A kterou máš na mysli? Protože jich mám víc.“

Vespula, držící v ruce měděnou pánev, se protlačila davem posluchačů s prudkostí útočícího býka. Marigold seskočil ze stánku a dal se na útěk, hbitě přeskakuje koše s mrkví. Vespula se otočila

k zaklínači, natahujíc hlasivky. Geralt couvl, narážaje zády na tvrdý odpor, jež mu kladla postavivší se mu do cesty stěna stánku.

„Geralt!“ vykřikl Dainty Biberveldt, vyskakující z davu, až srazil Vespulu. „Rychle, rychle! Viděl jsem ho! Á, támhle prchá!“

„Ještě vás dostanu, prostopášníci!“ zavřeštěla Vespula, snažící se získat ztracenou rovnováhu. „Ještě to spočítám celé té vaší bandě! Pěkná sebranka, jen co je pravda! Bažant, trhan a lilipután s chlupatýma nohama! Ještě si na mě vzpomenete!“

„Tudy, Geralt!“ zavyl Dainty, rozrážaje v běhu skupinku žáků, zcela zaujatých hrou v skořápky. „Támhle, tam, zmizel mezi vozy! Vem to zleva! Rychle!“

Vrhli se za ním, sami stíháni nadávkami požďuchovaných překupníků a kupujících. Geralt jen zázrakem unikl zakopnutí o maličkého smrkáče, který se mu zamotal pod nohy. Podařilo se mu ho přeskočit, ale převrhl přitom dvě bečky sledů, za což ho vzteklý rybář praštil po zádech živým úhořem, kterého právě ukazoval klientům.

Uviděli dopplera, snažícího se uniknout podél ohrady pro ovce.

„Z druhé strany!“ zařval Dainty. „Nadběhni mu z druhé strany, Geralt!“

Doppler proběhl jako střela podél plotu, jen se mihla zelená vestička. Nyní už bylo jasné, proč se nezměnil v někoho jiného. Nikdo se nemohl hbitostí vyrovnat půlčíkovi. Nikdo, kromě jiného půlčíka. A zaklínače.

Geralt uviděl, jak doppler prudce mění směr, zvedaje oblaka prachu, obratně zmizel do díry v ohradě, jež ohrazovala velký stan, sloužící jako řeznictví a jatka. Dainty si toho rovněž všiml; přeskočil latě a začal se prodírat v ohradě natlačeným stádem bečících beranů. Bylo jasné, že to nestihne. Geralt zabočil, vrhaje se za dopplerem mezi pláňky ohrady. V tom ucítil škubnutí, uslyšel zvuk trhané kůže, a rovněž pod druhým podpaždím, se kazajka stala náhle příliš volná.

Zaklínač se zastavil. Zaklel. Odplivl si. Ještě jednou zaklel.

Dainty vběhl do stanu za dopplerem. Z vnitřku přicházel vřískot, zvuk ran, kleteb a hrozný rámus.

Zaklínač zaklel potřetí, výjimečné vulgárně, zaskřípěl zuby, načech zvedl pravou ruku, skládaje prsty do znaku Aard, a namířil ji

přímo na stan. Stan vypadal jako plachta ve vichřici, a z vnitřku se ozývalo nechutné vytí, rachot a ryk volů. Stan klesl.

Doppler, plazící se po břiše, se protáhl pod plachtou, vrhaje se směrem k vedlejšímu menšímu stanu, pravděpodobně chladírně. Geralt, nerozmýšleje se, zamířil dlaní jeho směrem a znakem ho dloubal do zad, Doppler se svalil jako zasažený bleskem, udělal pár kotrmelců, ale hned se zvedl a vletěl do stanu. Se zaklínačem v patách.

Ve stanu páchlo maso. A byla tam tma.

Tellico Lunnngrevink Letorte stál uvnitř, lapaje po dechu a oběma rukama objímal na žerdi visící půlku prasete. Nebylo úniku. Ze stanu nebyl druhý východ a plachta byla dobře a hustě přikolíkovaná k zemi.

„Je příjemné, znovu tě vidět, mimiku,“ promluvil ledově Geralt.

Doppler ztěžka a chraptivě oddechoval.

„Nech mě na pokoji.“ zasténal nakonec. „Proč mě pronásleduješ, zaklínači?“

„Tellico,“ řekl Geralt, „kladeš hloupé otázky. Abys získal koně a Biberveldtovu podobu, rozbil jsi mu hlavu a zanechal v pustině svému osudu. Nadále používáš jeho podobu, a děláš si šoufky z problémů, které mu tím působíš. Čertví, co ještě zamýšlíš, ale já ti ty plány překazím, ať už jsou jaké chceš. Nechci tě zabít, ani odevzdat stráží, ale z města musíš zmizet. Postarám se o to, abys ho opustil.“

„A když nebudu chtít?“

„Tak tě vyvezu na kolečkách, v pytli.“

Doppler se prudce nafoukl, potom náhle zeštíhlal a začal růst. Jeho kudrnaté, kaštanové vlasy zbělely a narovnal se, sahající tnu po ramena. Zelená půlčikova vestička se olejovitě zaleskla, stávající se černou kůží; na ramenou a manžetách zajiskřily stříbrné cvočky. Baculará, zrzňovělá tvářička se prodloužila a pobledla.

Zpod pravého ramene se vysunula rukojeť meče.

„Nepřibližuj se!“ zachroptěl druhý zaklínač a usmál se. „Nepřibližuj se, Geralte, nedovolím, aby ses mě dotkl.“

Mám to ale šeredný úsměv, pomyslel si Geralt, sahaje po meči. A ta tvář? Jak to ohavně mračím obočí. Takhle tedy vypadám? Hrůza.

Dopplerova ruka i ruka zaklínače se současně dotkly rukojetí, oba meče současně vyskočily z pochev. Oba zaklínači současně provedli dva rychlé, měkké kroky – jeden vpřed, druhý stranou. Oba současně pozvedli meče a vytvořili krátký syčící mlýn.

Oba současně znehybněli, ztuhli v pozici.

„Nemůžeš mě porazit.“ zavrčel doppler. „Protože jsem ty, Geralte.“

„Mýlíš se, Tellico.“ odpověděl tiše zaklínač. „Odhod' meč a vrať se zpátky do Biberveldtovy podoby. Jinak toho budeš litovat, varuju tě.“

„Jsem ty,“ zopakoval doppler, „nezískáš nade mnou převahu. Nemůžeš mě porazit, protože jsem ty!“

„Nevíš, co znamená být já, mimiku.“

Tellico spustil ruku, kterou měl sevřenou na meči.

„Jsem ty,“ zopakoval.

„Ne,“ popřel zaklínač. „Ne, nejsi. A víš, proč nejsi? Protože jsi ubohý, dobrácký doppler. Doppler, který mohl zabít Biberveldta a zakopat jeho tělo někde v křoví, získáváje tím absolutní bezpečnost a absolutní jistotu, že nebude nikdy odhalen. Nikdy a nikým, počítaje v to i půlčikovu manželku, slavnou Gerdenii Biberveldtovou. Ale ty jsi ho nezabil, Tellico, protože jsi to nedokázal. Protože jsi malý, ubohý, dobrácký doppler, kterému přátelé říkají Dudu. A ať už se změníš v koho chceš, zůstaneš takový. Umíš zkopírovat, jenom to, co je v nás dobré, protože tomu, co je v nás špatné, nerozumíš. Takový jsi, dopplere.“

Tellico couvl, narážeje zády do plachty stanu.

„Proto,“ pokračoval Geralte, „se ihned změníš do Biberveldtovy podoby a zdvořile mi podáš tlapy, abych tě mohl svázat. Nejsi schopen postavit se mi na odpor, protože já jsem to, co ty nedokážeš zkopírovat. Víš to moc dobře, Dudu. Protože na chvíli jsi přece přijal moje myšlenky.“

Tellico se prudce narovnal, rysy jeho tváře, jež byla tváří zaklínače, se rozmazaly a rozlily; bílé vlasy se zvlhnuly a začaly tmavnout.

„Máš pravdu, Geralte,“ řekl nevýrazně, protože jeho rty měnily tvar, „přijal jsem tvé myšlenky. Nakrátko, ale stačilo to. Víš, co teď udělám?“

Kožená zaklínačova kazajka nabyla ošoupaně modré barvy. Doppler se usmál, upravil si fialový klobouček s volavčím pírkem, potáhl si pásek od loutny, již měl zavěšenou na rameni. Loutny, která před chvílí byla mečem.

„Řeknu ti, co teď udělám, zaklínači,“ zasmál se zvonivým a perlivým Marigoldovým smíchem. „Půjdu, ztratím se v davu a potichoučku se změním, to už je jedno v koho, třeba v žebráka. Protože raději budu žebrákem v Novigradu, než dopplerem v pustině. Novigrad mi něco dluží, Geralte. Založení města zničilo prostředí, ve kterém bychom mohli žít, žít v našich přirozených podmínkách. Vyhubili nás, lovili nás jako vzteklé psy. Jsem jeden z mála, kteří to přežili. Chci přežít a taky přežiju. Jednou, když mě v zimě honili vlci, změnil jsem se ve vlka a několik týdnů jsem běhal se smečkou. A přežil jsem. Teď to taky tak udělám, protože se už nechci potloukat po pustině a přezimovávat v příkopech, nechci být stále hladový, stále být terčem střel. Tady, v Novigradu, je teplo, žrádlo, je možné si vydělat, a jen velmi zřídka tu po tobě střílejí z luku. Novigrad je moje nová smečka vlků. Přidám se k té smečce a přežiju. Rozumíš?“

Geralt váhavě přikyvl.

„Dali jste,“ pokračoval doppler, šklebě se drzým Marigoldovým úsměvem, „skromnou možnost asimilace trpaslíkům, půlčikům, gnómům, dokonce i elfům. Tak proč bych já měl být horší? Proč mě nechcete dát to právo? Co mám udělat, abych mohl žít v tomto městě? Změnit se v elfku s laníma očima, hedvábnými vlasy a dlouhýma nohama? Ano? Proč je elfka lepší než já? Protože když uvidíte elfku, nevíte kam s očima, a když uvidíte mě, chce se vám zvracet? Běžte se vycpat s takovým argumentem. Já stejně přežiju. Vím jak na to. Jako vlk jsem běhal, vyl a hryzal se s ostatními o samice, jako obyvatel Novigradu budu obchodovat, plést košíky z vrbového proutí, budu žebrat a krást, prostě budu dělat to, co dělá každý z vás. Kdo ví, možná, že se i ožením?“

Zaklínač mlčel.

„Jak jsem řekl,“ pokračoval klidně Tellico, „odcházím. A ty, Geralte, se nebudeš snažit mě zadržet, ani prstem nehneš. Protože já, Geralte, jsem na chvíli přijal tvé myšlenky. Rovněž ty, ke kterým se nechceš přiznat, které skrýváš dokonce i před sebou samým. Protože

abys mě zadržel, musel bys mě zabít. A tebe přece myšlenka, že bys mě měl chladnokrevně zabít, naplňuje odporem. Že?“

Zaklínač mlčel.

Tellico si ještě jednou poopravil řemen od loutny, pak se otočil a vydal se k východu. Šel směle, ale Geralt viděl, že sklání krk a hrbí ramena v očekávání svistu ostří. Zasunul meč do pochvy. V polovině cesty se doppler zastavil a ohlédl se.

„Bud’ zdrav, Geralte.“ řekl. „Díky.“

„Bud’ zdrav, Dudu.“ odpověděl zaklínač. „Hodně štěstí.“

Doppler se odvrátil a zamířil rázným, veselým, houpavým Marigoldovým krokem směrem k lidnatému bazaru. Stejně jako Marigold, prudce mával levou rukou, stejně jako Marigold i on cenil zuby na dívky, které míjel. Geralt se pomalu vydal za ním. Velmi pomalu.

Tellico za pochodu chytil loutnu a zpomalil mírně krok, vyzkoušel dva akordy, načež zručně na strunách vyloudil, Geraltovi známou, melodii. Otáčeje se, zaspíval.

Úplně jako Marigold.

Vrátí se jaro, déšť bude skrápět cesty

Teplem srdce se rozehřejí

To musí být, protože stále v nás doutná ten oheň

Věčný oheň, jež je naší nadějí.

„Zopakuj to Marigoldovi, jestli si to zapamatuješ,“ zavolal. „A vyřid’ mu, že Zima se jako název moc nehodí. Ta balada by se měla spíše jmenovat Věčný Oheň. Měj se, zaklínači!“

„Stůj!“ rozlehlo se náhle. „Mladej!“

Tellico se zaskočen, otočil. Zpoza stánku se vynořila Vespula a zpražila ho zlostným pohledem.

„Tak za děvčkama se rozhlížíš, lháři?“ zasyčela. Poprsí se jí vzrušeně vlnilo. „Písničky si prozpěvuješ, lotře?“

Tellico sundal klobouček, jemně se uklonil, usmívaje se širokým charakteristickým Marigoldovým úsměvem.

„Vespulo, má milá,“ řekl slad’oučce, „rád tě vidím. Odpust’ mi, cukroušku můj. Dlužím ti...“

„To víš, že dlužíš,“ přerušila ho hlasitě Vespula, „a to, co dlužíš, mi hned zaplatíš! Tu máš!“ Ve slunci se zaleskla obrovská měděná pánev a hlubokým žuchnutím přistála na dopplerově hlavě. Tellico se s nepopsatelně přiblblým výrazem, který mu ztuhl v obličejí, zachvěl a rozhodivši ruce se sklátil, přičemž se jeho postava začala najednou měnit, rozplývat a ztrácet podobenství do čehokoliv. Když to zaklínač uviděl, vrhl se k němu, strhávaje v běhu ze stanu velký, podomáčku utkaný, koberec.

Hodil ho na zem, dvěma kopnutími na něj odkoulel dopplera a rychle, třebaže těsně, ho sroloval.

Posadil se na vytvořený balík a rukávem si vytřel čelo. Vespula, tisknoucí stále pánev, si ho zlověstně měřila, zatímco okolo nich houstl dav.

„Je nějaký nemocný,“ řekl zaklínač a nenuceně se usmál. „To je pro jeho dobro. Netlačte se tolik, dobří lidé, potřebuje, chudáček, trochu vzduchu.“

„Slyšeli jste?“ zeptal se klidně, ale výrazně nečekaně se objevivši Chappelle, protlačující se k nim davem. „Nedělejte z toho shromáždění! Rozejděte se! Shromáždění jsou zakázána! Trestaná pokoutou!“

Dav se v mžiku rozprchl na všechny strany, odkrýváje přitom Marigolda, přicházejícího k nim vycházkovým krokem za zvuku loutny.

Když ho Vespula uviděla, pronikavě zavřeštěla, odhodila pánev a rozběhla se přes plácek.

„Co jí tak vzalo?“ zeptal se Marigold, když přišel blíž. „Uviděla čerta?“

Geralt vstal z balíku, který se začal slabě hýbat. Chappelle se opatrně přiblížil. Byl zde sám, jeho osobní stráž nebyla nikde vidět.

„Nepřiblížoval bych se,“ řekl tiše Geralt. „Být tebou, pane Chappelle, tak bych se nepřiblížoval.“

„To mi radíš?“ Chappelle sevřel rty a zmrazil ho pohledem.

„Kdybych byl Tebou, pane Chappelle, tak bych dělal, že jsem nic neviděl.“

„To je možné,“ řekl Chappelle, „ale ty, nejsi já.“

Zpoza stanu vyběhl celý udýchaný a upocený Dainty Biberveldt. Když zpozoroval Chappelleho, zastavil se, a pohvizduje si složil ruce za zády, předstíraje, že obdivuje střechu sýpky.

Chappelle došel velmi blízko ke Geraltovi. Zaklínač se nepohnul, jen přimhouřil trochu oči. Chvilku na sebe hleděli, a potom se Chappelle nachýlil nad balík.

„Dudu,“ řekl tiše zvláště deformovaným Marigoldovým botám, trčícím z koberce. „Zkopíruj Biberveldta, rychle.“

„Koho?“ zařval Dainty, nechávaje očumování sýpky. „Jakže?“

„Tiše!“ řekl Chappelle. „Tak co, Dudu, jak to jde?“

„Hned,“ ozvalo se z koberce přitlumené zasténání. „Hned... to bude...“

Z rolky trčící zdeformované boty se rozlily, rozmazaly a změnily v chlupaté, bosé půlčikovy nohy.

„Vylez, Dudu.“ řekl Chappelle. „A ty Dainty, buď chvíli zticha. Všichni půlčici připadají lidem stejní, že?“

Dainty cosi zabručel. Geralt, dosud mžourající, si Chappelleho podezřívavě prohlížel. Náměstek se narovnal, rozhlédl se kolem sebe, a po čumilech, kteří ještě vytrvali, zbyl jen klapot vzdalujících se dřeváků.

Dainty Biberveldt Druhý se vyhrabal, vykutálel z balíku, kýchl, posadil se, načež si přetřel oči a nos. Marigold si přisedl na vedle ležící skříň a lehce hrábl do strun, nabíraje výraz dětsky přitroublého údivu.

„Kdo je to, hádej, Dainty?“ zeptal se nevinně Chappelle. „Je ti dost podobný, že?“

„To je můj bratranec,“ vypálil půlčik a zazubil se. „Hrozně blízká rodina. Dudu Biberveldt z Rdesnové Louky, dobrá hlava na obchody. Právě jsem se rozhodl...“

„Ano, Dainty?“

„Právě jsem se rozhodl jmenovat ho mým faktorem v Novigradu. Co tomu říkáš, bratranče?“

„Ach, děkuji ti, bratranče,“ usmála se zeširoka velmi blízká rodina, chlouba klanu Biberveldtů, dobrá hlava na obchody. Chappelle se rovněž usmál.

„Tak co, vyplnilo se ti přání?“ zavrčel Geralt. „Život ve městě? Co na tom městě vidíte, Dudu... i ty, Chappelle?“

„Zkus chvíli žít v močále,“ zavrčel Chappelle, „krm se kořínky, mokni a mrzni, potom se to dozvíš. Taky chceme mít něco ze života, Geralte. Nejsme horší, než vy.“

„Ne,“ přikývl Geralt, „nejste. Někdy jste dokonce i lepší. Co se stalo s pravým Chappellem?“

„Trefil ho šlak.“ zašeptal Chappelle Druhý. „Budou to dva měsíce. Mrtvička. Nechť je mu země lehká, a Věčný Oheň neustále svítí. Byl jsem zrovna poblíž... Nikdo mě neviděl... Geralte? Nechceš snad...“

„Co nikdo neviděl?“ zeptal se zaklínač a v obličeji se mu nepohnul ani sval.

„Děkuji,“ mrkl Chappelle.

„Je vás tady víc?“

„Je to důležité?“

„Ne,“ souhlasil zaklínač, „není to ani trochu důležité.“

Mezi vozy a stánky vyběhla a klusem k nim chvátala, ne víc jak dva lokty vysoká figurka, v zelené čapce a kožišku z laciných králíků.

„Pane Biberveldte,“ zasupěl gnóm a zakoktal se, skákaje očima z jednoho půlčíka na druhého.

„Soudím, maličký,“ řekl Dainty, „že chceš něco od mého bratrance, Dudu Biberveldta. Tak prosím. Zde je.“

„Šťavák hlásí, že se všechno prodalo,“ řekl gnóm, zeširoka se usmívaje, ceně špičaté zuby. „Čtyři koruny za kus.“

„Myslím, že vím, o co jde,“ řekl Dainty. „Škoda jen, že tu s námi není Vivaldi, ten by bleskově spočítal zisk.“

„Dovolíš, bratranče?“ ozval se Tellico Lunngrevink Letorte, zkráceně Penstock, pro přátele Dudu, a pro celý Novigrad jeden článek velké rodiny Biberveldtů. „Dovolíš abych se toho ujal? Mám neomylnou paměť na čísla. Stejně jako na jiné věci.“

„Prosím,“ uklonil se Dainty, „jen do toho, bratranče.“

„Náklady,“ sraštil čelo doppler, „nebyly nijak velké. Osmnáct za olejíček, osmpadesát za rybí tuk, ehm... Dohromady to dělá, připočteme-li k tomu provázek, celkem čtyřicet pět korun. Tržba dělá,

šest setkrát čtyři koruny, čili dva tisíce čtyři sta korun. Provize není žádná, protože to bylo provedeno bez zprostředkovatelů...”

„Prosím, abyste nezapomínali na daně.“ připomněl Chappelle Druhý. „Prosím, abyste nezapomínali, že zde před vámi stojí představitel městského úřadu a církve, který důsledně a poctivě vykonává své povinnosti.“

„Osvobozeno,“ dodal Dudu Biberveldt. „Osvobozeno od daně, protože se jedná o prodej na svatý cíl.“

„Cože?“

„Ve správném poměru dohromady smíchaný rybí tuk, vosk, olejček, přibarvený troškou košenily,“ vysvětloval doppler, „stačilo nalít do hliněných misek a vtopit do každé kousek provázku. Zapálený provázek pak hoří pěkným červeným plamenem, který přitom dlouho svítí a málo čadí. Věčný Oheň. Kaplani sháněli něco na oltáře Věčného Ohně. Tak už nemusejí.“

„Hrome...” zabručel Chappelle. „To je pravda... Potřebovalo se něco... Dudu, ty jsi génius.“

„Po mamince.“ řekl skromně Tellico.

„To je pravda, chytrá maminka,“ potvrdil Dainty. „No jen se podívejte na chytré oči. Chytrácká Begonie Biberveldtová, moje milovaná teta.“

„Geralte,“ zasténal Marigold, „on během tří dnů vydělal víc, než já zpíváním za celý život.“

„Na tvém místě,“ řekl zaklínač vážně, „bych nechal zpívání zpíváním, a začal bych se věnovat obchodu. Popros ho, možná, že tě vezme do učení.“

„Zaklínači,“ řekl Tellico, tahaje ho za rukáv, „pověz, jak bych se ti mohl... odvděčit...“

„Dvacet dvě koruny.“

„Cože?“

„Na novou kazajku. Podívej se, co mi zůstalo z té staré.“

„Víte, co?“ zařval náhle Marigold. „Pojďme všichni do bordelu! Do Passiflóry! Biberveldtové platí!“

„A vpustí tam půlčíky?“ strachoval se Dainty.

„Ať si zkusí nevypustit,“ nasadil hrozivý výraz Chappelle. „Ať se o to jenom pokusí, a nařknu celý ten jejich bordel z kacírství.“

„Takže,“ zvolal Marigold, „to je v nejlepším pořádku. Geralte, jdeš s námi?“

Zaklínač se tiše usmál.

„A víš, Marigolde,“ řekl, „že docela rád?“

